MERCENAR

61 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD

Tabăra blestemată

Colecţia MERCENAR

61

Dick Stanford

TABĂRA BLESTEMATĂ

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura BOGDANA
2002

CAPITOLUL I

Bob Hunter se pregătea încă o dată să treacă la acţiune. Acolo, sub cerul sud-american, deasupra acelei păduri tropicale înecată de ploaie. Aşezat pe locul copilotului, în elicopterul mare al Marinei, Exterminatorul scruta ceaţa năclăită de umiditate, străduindu-se să repereze terenul.

Bineînţeles, nu era genul de acţiune pe care un combatant avizat ar fi ales-o din toată inima... Dar oare Bob Hunter îşi alesese vreodată războaiele? În acea lume implacabilă în care trăia de atâţia ani, misiunea îşi numea totdeauna omul, niciodată invers. Nici astăzi nu exista vreo excepţie de la regulă.

De altfel, Hunter răspunsese imediat, fără să ezite, fără măcar să-şi pună întrebări. Pentru că, încă o dată, nu exista nimeni altcineva... pentru că ordinul venea direct din Biroul Oval, de la Casa albă, de la Washington.

Un ordin laconic, concis, dar perfect de clar şi de precis: „Găseşte-l pe Laconia – îl aduci viu sau îl lichidezi”.

„Partea cea mai grea e, fireşte, primul obiectiv al misiunii, îşi zise Hunter, privind pădurea tropicală impenetrabilă, potopită de apă. Găsirea lui Laconia nu va fi deloc o joacă...”

Caii Apocalipsei aveau acum alţi călăreţi, Hunter ştia asta. Dacă cei vechi se numeau Foamea, Ciuma, Războiul şi Moartea, cei noi aveau drept nume Fanatism, Revoluţie, Teroare şi Holocaust tehnologic...

În majoritatea cazurilor era vorba de grupuri mici, a căror violenţă şi fanatism se învecinau cu demenţa. Însufleţiţi de o ură sălbatică, încercau să mineze toate organizaţiile şi structurile politice pe care, de secole, omul se străduise să se stabilească, pentru a-şi asigura o viaţă în pace cu semenii săi.

Hunter, slavă Domnului, nu era singurul care lupta împotriva acestor noi sălbatici. Avea alături de el prieteni, bărbaţi şi femei, la care învăţase să ţină ca la propria lui familie, cândva asasinată cu sălbăticie, la începutul primului său război sângeros. Erau nişte indivizi care aveau aceeaşi credinţă şi aceleaşi idei, convinşi ca şi el că lumea nu era făcută *pentru* om, ci *de* om.

Elicopterul mare decolase de pe portelicopterul care se afla în Marca Caraibelor, în dreptul Golfului Uraba, cu două ore înainte de apariţia zorilor. Aterizase pentru scurt timp la nord de Acandi, pe coasta columbiană, nu departe de frontiera panameză, apoi

îşi luase din nou zborul la prima geană de lumină. Acum survola, la foarte mică altitudine, o vale îngustă, care şerpuia pe flancul oriental la masivului Sierra del Darien, spre centrul Columbiei. De o parte şi de alta a cursului de apă, falezele se ridicau aproape la verticală, iar trecătoarea, uneori foarte îngustă, obliga aparatul mare să vireze brutal ca să urmeze drumul indicat, singurul reper în mijlocul acelei vegetaţii încâlcite.

Din când în când, Hunter zărea râul, a cărui albie se încrusta profund în flancul muntelui, astfel încât uneori devenea invizibil, chiar şi de la acea altitudine.

— Încep să aud vibraţii pe frecvenţa indicată, anunţă operatorul radio. S-ar zice că se intensifică.

Hunter aruncă o privire semnificativă pilotului, ridicându-se ca să-şi pregătească ieşirea. După câteva clipe, aparatul se imobiliză exact la nivelul vârfurilor copacilor şi pilotul anunţă:

— Aţi sosit, domnule colonel. Mai mult de atât nu se poate.

Cei doi oameni din echipaj, aflaţi în partea din spate, schiţară un zâmbet şi începură imediat să deschidă sasul de ieşire în zbor. Hunter, care purta un combinezon verde de camuflaj, trecu cu nepăsare în partea din spate, ca să-şi ia echipamentul de luptă.

— Vă urez noroc, sir, murmură unul dintre oameni, în timp ce Hunter se strecura prin sasul de ieşire.

Hunter îi răspunse cu un zâmbet crispat...

După câteva secunde, Exterminatorul se afla călare pe cea mai înaltă creangă a unui copac gigantic. Coborî rapid pe pământ, cu abilitatea şi supleţea unei feline.

Mireasma dulceagă a pădurii tropicale, amestecată cu un vag miros de putred, îl asaltă cu brutalitate. O mireasmă familiară, impregnată de căldură umedă şi de mâl şi vibrând parcă de o viaţă înăbuşită, omniprezentă. Exterminatorul adulmecă aerul greu, aproape ameţitor, cu aviditate: da, acum era în elementul lui. Stăpânul junglei se întorsese la domeniul său, acea lume în care domnea legea eternă a supravieţuirii celui mai tare, acea lume care îl modelase pe Exterminator. Îl hrănise, ca să facă din el luptătorul care era astăzi.

Bob Hunter se întorsese din nou pe teritoriul său.

Lianele, copacii şi tufişurile explodau într-o vegetaţie gigantică, care se avânta spre înaltul cerului, în căutarea luminii. Solul era ud de ploile torenţiale. Palmierii, arborii de acaju, de balsam, eucalipţii ţâşneau, monstruoşi, şi vârfurile lor dispăreau într-o încâlceală imposibil de desfăcut, în timp ce trunchiurile lor

enorme erau pline de liane încurcate, nemăsurat de lungi, ici şi colo apărând pata luminoasă a unei orhidee sălbatice, sau un palisandru. Dar, mai mult ca orice, mirosul junglei era deosebit: o mireasmă dulce de mort, de putrefacţie şi de mâl. Copacii, lianele şi animalele mureau aici, şi mirosul fetid şi dezgustător al descompunerii lor plutea peste tot, sporit de umiditatea vâscoasă din jur.

În jungla din Vietnam învăţase Hunter moartea, distrugerea şi singurătatea, în faţa unui inamic brutal şi implacabil. Acolo învăţase să supravieţuiască.

Şi iată că, acum, se afla din nou singur în această junglă, asemănătoare din toate punctele de vedere cu infernul din Vietnam.

Trebuia să pună mâna pe Laconia, care se afla undeva în adâncul acelui univers sălbatic. Apoi trebuia să-l scape de soarta nefericită care îl adusese acolo. Dacă nu, îl va lichida...

Căci era, într-adevăr, una dintre acele misiuni blestemate care nu se putea împăca cu inima omului drept, dar pe care acesta nu o putea refuza...

Bob Hunter o va îndeplini fără să discute... dar îşi va da toată osteneala ca să salveze viaţa lui Laconia.

CAPITOLUL II

Rose d'Avril îşi îndreptă ochii mari şi luminoşi spre Hal Brognola, reprezentantul Casei Albe.

— A ajuns, îl anunţă ea cu tristeţe.

Brognola se apropie de ecran şi citi mesajul de două ori. Apoi muşcă uşor trabucul enorm, neaprins, şi mormăi:

— Chestia asta nu e deloc foarte liniştitoare.

— Nimic nu e cu adevărat liniştitor încă de la început, răspunse Rose, oftând. Dar cu el totdeauna e la fel!

Privirea lui Brognola se îmblânzi subit într-un elan de simpatie pentru Rose, dar faţa lui îşi reluă rapid masca dură şi rece a personajului oficial.

— Toată lumea e acolo? întrebă el cu jumătate de glas.

— Toţi, mai puţin Grimaldi, care trebuie să sosească în cursul nopţii. Ceilalţi aşteaptă în sala de operaţiuni.

Brognola zâmbi şi zise:

— Atunci, să mergem să discutăm despre operaţiuni!

Văzându-i pe amândoi, nu-ţi puteai imagina nici un moment ce erau în realitate. Fata, foarte înaltă, superbă, ar fi putut uşor să treacă drept o *cover-girl* sau chiar o actriţă de film. În realitate, avea un doctorat în fizică, ocupa un post cu o foarte mare responsabilitate în cadrul secţiei Omucideri a Departamentului de Justiţie şi, de puţin timp, i se încredinţase o misiune alături de Bob Hunter, ca să-l asiste în ultima sa Campanie Sângeroasă împotriva Mafiei.

Brognola apărea ca tipul perfect de înalt funcţionar american: totdeauna impecabil, Hal era un bărbat frumos şi seducător, de vreo patruzeci de ani, pe care ţi-l imaginai cu uşurinţă petrecându-şi timpul liber într-un club de tenis superselect. În realitate, Brognola provenea dintr-o familie săracă, implantată în Statele Unite de numai două generaţii. Muncise din greu ca să-şi plătească studiile de drept, apoi luase examenul de intrare la academia FBI-ului. Fusese numit agent de teren şi, mai târziu, ajunsese în sferele înalte ale Departamentului de Justiţie, ca să conducă secţia de Operaţiuni Secrete şi, în special, marea ofensivă guvernamentală împotriva crimei organizate. Astfel îl întâlnise pe Bob Hunter. Urmarea o cunoştea toată lumea: cei doi făcuseră echipă, unul acţionând cu un picior la Casa Albă, altul pustiind infernul tot timpul schimbător al Mafiei, fără nici un

sprijin oficial, fireşte. Un tandem redutabil de eficace, deoarece toţi centrii nervoşi ai Mafiei se prăbuşiseră unul după altul ca un sinistru joc de domino...

Atunci, Bob Hunter îşi încetase existenţa, cel puţin în registrele stării civile. Computerele de la Washington îl creaseră în locul lui pe un anume John Macklin Phoenix, colonel în retragere. Totuşi, programul Phoenix era o operaţiune super-secretă, a cărei urmă nu se afla în dosarele oficiale şi care fusese cu grijă îngropată sub câteva teancuri enorme de hârţoage birocratice. La urma urmelor, Hunter-Phoenix primise mână liberă să-şi recruteze echipa şi să manevreze exact cum credea de cuviinţă. Iar Brognola trebuia să se asigure că această mână liberă nu era literă moartă, de fiecare dată când Hunter şi oamenii săi aveau nevoie de susţinere sau de ajutor oficial.

Un element important figura, totuşi, în dosarele de la Washington: cartierul general operaţional al lui Hunter şi al echipei sale, ferma Omului de Piatră, înregistrată în mod oficial ca bază de reciclare pentru agenţii de teren. Dar ea aparţinea celor de la CIA şi, în consecinţă, beneficia de un sistem de securitate super perfecţionat.

Această fermă de aproape cincizeci de hectare, situată în munţii Virginiei, servise drept centru de antrenament pentru CIA la începutul războiului rece. Toate clădirile se aflau într-o stare excelentă. Era destul spaţiu ca să adăposteşti două sute de oameni, şi pentru ei fuseseră amenajate o sală de exerciţii fizice, un teatru şi utilităţi sportive. Ferma era dotată cu un sistem de comunicaţie dintre cele mai moderne, cu o legătură satelit şi o branşare directă la computerele de la Washington. Pe scurt, un instrument de lucru fabulos, dar numai un instrument, pentru oamenii care aveau sarcina să pună în practică programul Phoenix. Şi toţi aceşti oameni fuseseră aleşi chiar de Hunter.

Carl Lyons sosise primul, chiar după-amiază, imediat după ce Hunter îşi luase zborul la bordul avionului cu reacţie al Marinei, ca să ajungă pe nava care se deplasa în Marca Caraibelor. Lyons făcuse parte din cadrul poliţiei de la Los Angeles. Acolo, în urma unui hazard al destinului, îl întâlnise pentru prima dată pe redutabilul războinic îmbrăcat în negru. La vremea aceea, Lyons şi Brognola lucru împreună în cadrul unei mari vânători organizate de poliţie: era vorba de capturarea lui Hunter. Şi, brusc, cei doi bărbaţi, de comun acord, luaseră hotărârea să-l susţină pe Exterminator, neoficial, în loc să-l vâneze. De atunci, Hunter îi salvase viaţa lui Lyons de mai multe ori... Totuşi, Hunter

nu aştepta de la fostul poliţist nici un fel de recunoştinţă şi, departe de a-i cere să se alăture echipei de la ferma Omului de Piatră, îl chemase, pur şi simplu, în calitate de invitat. Răspunsul lui Lyons fusese tipic pentru relaţiile dintre cei doi: venise imediat, fără să pună vreo întrebare.

Jack Grimaldi trebuia să sosească în cursul nopţii. Era un fost pilot care făcuse războiul în Vietnam, un acrobat smintit, capabil să facă să zboare orice fel de aparat, în orice condiţii.

La întoarcerea sa din infernul sud-asiatic, se angajase ca pilot al Mafiei. Acolo, drumul său se intersectase în mod brutal cu cel al lui Hunter, iar Exterminatorul îi oferise o a doua şansă să trăiască o viaţă de om adevărat. Grimaldi nu se gândise mai multe de cinci secunde ca să accepte propunerea, şi de atunci nu prea dusese o viaţă liniştită... dar fostul pilot al Mafiei nu se plângea niciodată. Era gata să-l ducă pe Bob Hunter la bordul aparatului său indiferent ce se întâmpla, fără măcar să întrebe de ce.

Pol Blancanales şi Gadgets Schwarz erau cei mai vechi prieteni ai lui Hunter, nişte veterani ca şi el. Făcuseră parte în Vietnam din faimoasa lui echipă de penetrare, care avea sarcina să se infiltreze în interiorul teritoriului vietcong. Mai târziu, îşi susţinuseră mereu prietenul în războiul său sângeros împotriva Mafiei. Schwarz, care era un fel de geniu al electronicii, se specializase mai mult sau mai puţin în spionaj şi contraspionaj electronic. În Vietnam, Blancanales fusese unul dintre primii specialişti în pacificare şi se dovedise un administrator strălucit, dotat cu o diplomaţie admirabilă, de unde şi porecla de „Politician” sau Pol, pentru intimi. Mai târziu, Schwarz şi Blancanales făcuseră o mică societate, „Sisteme XX”, specializată în contraspionaj industrial. Şi făcuseră treabă bună! Totuşi, când Hunter le ceruse să se alăture echipei Omului de Piatră, tentaţia fusese prea mare şi lăsaseră totul baltă ca să-l urmeze pe Exterminator. Sosiseră la fermă în ziua aceea, pe la începutul serii.

Încă un om, al cincilea, răspunsese la invitaţia lui Hunter cu cea mai mare rapiditate: Leo Turrin, bineînţeles!

Contrar celorlalţi, rolul său în noua organizaţie fusese prevăzut de mult timp. Turrin lua parte de atât de mult timp la viaţa periculoasă a lui Hunter, încât ar fi fost de neconceput ca cei doi să pornească într-o zi pe drumuri diferite. De-a lungul întregii Campanii Sângeroase împotriva Mafiei, Leo Turrin acţionase ca un agent federal camuflat, fiind în mod oficial un şef mafiot. Dar,

după asaltul final de la New York, acoperirea lui Turrin nu mai era valabilă, nici rolul său de şef mafiot, pentru motivul că Mafia, cel puţin deocamdată, fusese complet distrusă. Leo se bucura deci de retragerea din activitate a unui fost boss fără teritoriu, dar, în realitate, viaţa lui avea trei componente: era un fost şef al Mafiei care profita de o semiretragere din activitate, era un politician cunoscut la Washington, avea acolo numeroase relaţii, şi mai era şi unul dintre responsabilii programului Phoenix. Primele două componente folosind drept acoperire celui de al treilea, bineînţeles. Viaţa lui Leo Turrin era inevitabil legată de cea a lui Bob Hunter.

Aceşti cinci indivizi formau echipa Omului de Piatră. O echipă cu atât mai redutabilă cu cât beneficia din plin de sprijinul Casei Albe.

Iar deocamdată, şeful lor fusese debarcat într-un loc plin de capcane, în condiţii mai mult decât nesigure...

Rose d'Avril prezentă pe scurt situaţia oamenilor adunaţi în sala de operaţiuni:

— Buldozerul se află undeva în nordul Columbiei. A găsit baza individului cunoscut sub numele de Laconia. Dar omul a dispărut şi baza sa a fost foarte recent jefuită. Avioanele noastre secrete de recunoaştere e posibil să fi reperat un fel de tabără înarmată, aflată într-o zonă muntoasă destul de apropiată, iar Buldozerul a plecat în căutarea ei. A trimis înapoi elicopterul la portavion şi a plecat mai departe pe jos. Terenul este o junglă densă, înecată de ploaie. Marina va încerca să-l recupereze pe Buldozer peste exact patruzeci şi opt de ore, exact în locul unde a fost lăsat de elicopter. Asta e tot ce ştim în acest moment.

Urmă o tăcere lungă, apoi Leo Turrin întrebă:

— Ce înţelegi prin „Marina *va încerca* să-l recupereze"?

Rose aruncă o privire spre Brognola şi răspunse:

— Se prevede o furtună puţin dincolo de Panama.

— Bineînţeles, ciclonul Frederick! mormăi Turrin.

— Crezi că e vorba de el? murmură Rose... Credeam că va trece mai departe...

— Cu un ciclon nu poţi să fii niciodată sigur, zise Turrin cu o voce înăbuşită. În urmă cu douăzeci de minute, se prevedea că se va îndrepta spre Nicaragua.

— Asta e o veste bună, spuse Brognola. Nicaragua nu e deloc în drumul...

— Haideţi, ştiţi foarte bine că nu există nici o certitudine, când e vorba de ciclon. Mai ales când e încă în stadiul de formare.

Poate să ia o mie de starturi false, înainte a porni într-o direcţie precisă. În orice caz, mie nu-mi place asta deloc!

Blancanales luă cuvântul:

— Mie şi lui Gadgets ne scapă ceva. Cine este acest Laconia şi de ce este atât de important?

— Laconia e un nume de cod, desigur, răspunse Brognola. Este vorba de un agent ultrasecret al cărui teren de operare este Orientul Mijlociu.

— Cancelarul Diavolului, zise încetişor Lyons.

— Ştiu foarte bine, admise Politicianul, dar de ce acest Laconia se află în Columbia, dacă teritoriul său e Orientul Mijlociu?

Brognola îşi aprinse trabucul şi apoi răspunse:

— Bună întrebare. Acesta este şi motivul pentru care suntem atât de interesaţi de acest Laconia. În mod normal, teritoriul său este Orientul Mijlociu!

— Atunci, ce caută în Columbia! reluă Blancanales.

Dar de data asta, tonul nu era interogativ.

— Da. De ce? spuse oftând Brognola.

— Poate că ticăloşii se deplasează, sugeră Lyons.

— O, interveni Rose d'Avril, peste tot unde se duce Buldozerul...

— Ticăloşii nu sunt niciodată prea departe, continuă Blancanales.

Brognola vorbi din nou:

— I-am comunicat Buldozerului toate informaţiile pe care le deţinem, l-am arătat şi fotografii ale taberei înarmate. Acum ştie că Laconia este ţinut prizonier în această tabără şi porneşte de la postulatul că, dacă îl găseşte, va putea să răspundă la un anumit număr de întrebări. Are intenţia să acţioneze imediat şi singur. Asta o ştiţi cu toţii.

Leo Turrin se ridică de pe scaun şi se uită cu răceală la Brognola.

— Voi da câteva telefoane, zise el încetişor. Cunosc o mulţime de oameni la Bogota. Şi în Panama.

— Bună idee, recunoscu Brognola.

— Eu îl voi aştepta pe Jack, zise Lyons cu un aer detaşat. Va vrea probabil să zboare după el...

Schwarz se ridică şi el şi îi zâmbi lui Rose d'Avril.

— Eu şi Pol plecăm şi noi să reflectăm la toate astea. Poate găsim câteva idei bune de exploatat!

Brognola încercă să protesteze de formă.

— Nu ştiu dacă Buldozerul ar fi de acord... Voia să puneţi pe

picioare organizarea...

Dar Rose d'Avril îl întrerupse:

— Nu e timpul pentru scrupule de conştiinţă! Dimpotrivă, trebuie să facem front comun.

— Mda, murmură Turrin, schiţând un zâmbet.

Brognola râânji.

— OK, acţionaţi cum credeţi de cuviinţă. Eu mă ocup de restul.

Asta spera încă de la început... dar cum era să le ceară tuturor acelor oameni să se arunce într-o luptă atât de nesigură? Imposibil... De aceea îi lăsase să decidă singuri.

Leo Turrin înţelegea foarte bine la ce se gândea înaltul funcţionar federal. Îl prinse de mânecă şi îl trase într-o parte, apoi îl întrebă:

— Nu i-ai cerut lui Hunter să pornească la atac, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu, replică Brognola. Doar i-am explicat cum stă treaba. El a vrut neapărat să plece imediat acolo.

— Atunci, nu ne mai cere nici nouă nimic, bombăni Turrin.

Nici nu era vorba de asta. Cei adunaţi acolo ştiau să hotărască singuri.

CAPITOLUL III

Când se făcu noapte, Hunter părăsise deja de mult timp jungla ca să ajungă pe platoul înalt. Timp de aproape două ore, nu căutase deloc bârlogul inamicului, aşa cum apărea el în fotografiile aeriene. Preferase să facă o recunoaştere preliminară rapidă a terenului. Semiluna palidă de pe cer îl ajuta să se orienteze. Acum căuta drumul care ducea la tabăra inamică. Căci, după cât văzuse, exista în mod obligatoriu un drum de acces. Cum ar fi putut să transporte altfel decât cu camionul tot echipamentul greu care apărea cu claritate în fotografiile aeriene?

Găsi pista cu puţin înainte de miezul nopţii. Începând din acel moment, totul se derulă relativ repede. Hunter alergă cu viteză regulată până în apropierea taberei. Ajunse acolo înainte de ivirea zorilor şi se aruncă la pământ la o distanţă respectabilă de poarta principală de acces. Apoi scoase binoclul.

Purta un combinezon verde de camuflaj destul de simplu, iar ţinuta neagră era frumos împachetată în raniţă. Dar puternicul Auto-Mag 44 era lipit de şoldul drept, suspendat de o centură militară, iar Beretta Brigadier de 9 mm, cu surdină, se afla într-un toc de piele, la subsuoară, ca de obicei. Într-un sac de pânză agăţat de centura militară, Hunter avea încărcături suplimentare pentru ambele arme.

În schimb, pusese marele Stoner pe pământ, lângă el. Hunter dorea deocamdată să culeagă cât mai multe informaţii.

Lupta se va da după aceea... nu mai înainte de a fi ales momentul precis.

În primul rând, trebuia descoperit unde era ţinut închis Laconia, asigurându-se astfel că era încă în viaţă. Hunter nu voia să declanşeze ofensiva înainte de a stabili acest lucru.

Lungit pe burtă în iarbă, începu prin a-şi regla binoclul, conceput special pentru acţiunile de noapte. Îl îndreptă mai întâi spre poarta de acces. Aceasta şi o scurtă porţiune de gard metalic vizibilă, care probabil că încercuia întreaga tabără, erau păzite de o santinelă.

Se afla la o altitudine de peste o mie cinci sute de metri deasupra nivelului mării, iar aerul era foarte pur. Semiluna palidă dădea destulă lumină pentru ca binoclul să ofere o imagine destul de clară.

Hunter se uită apoi la clădirile vizibile de dincolo de gard. Mai întâi, erau două lungi din tablă ondulată, stil cazarmă, flancate la dreapta, puţin lateral, de două gherete care semănau cu nişte bordeie. În stânga, se distingea un fel de structură din beton joasă şi aproape pătrată. Era destul de departe, dar urechea antrenată a lui Hunter capta totuşi zumzetul înăbuşit şi refulat al generatorului electric.

Dominând toate clădirile, cocoţată pe un fel de pilon de oţel, o antenă radar ciudată, în formă de disc curbat, se rotea lent în aer, menţinută de cabluri metalice.

Hunter lăsă binoclul şi rămase câteva clipe la pământ, cu toate simţurile la pândă. Zgomotele nopţii răsunau în urechile sale, căpătând o amploare nemăsurată: ţârâitul neîncetat al insectelor nocturne, tânguirea domoală a vântului trecând printre copaci şi foşnetul uşor al frunzelor... Un mic animal speriat sări dintr-un copac, la câţiva centimetri de el, şi dispăru aproape imediat.

Bun, totul era normal.

Hunter se ridică şi, aplecat mult în faţă, se îndreptă spre gard, spectru mişcător printre umbre. Lăsă în spatele lui, cu grijă ascunse în iarba înaltă, Stoner-ul şi raniţa.

Aşteptă ca santinela să ajungă la punctul cel mai îndepărtat al rondului său ca să se strecoare lângă grilajul metalic. Apoi scoase din buzunar un voltmetru miniaturizat. Făcu contactul cu ajutorul unui fir cu pensetă şi se uită la cadran.

Nimic. Acul indicator nu se mişca. Gardul nu era deci electrificat. Era bine de ştiut!

Santinela se întorsese şi se îndrepta spre poarta mare. Hunter se aruncă din nou la pământ şi se întoarse târâş la locul unde lăsase raniţa. Acolo se opri.

Cerul începea să se lumineze spre est. Zorii aveau să apară cam peste o jumătate de oră, nu mai înainte.

*

* *

La trei sute de kilometri sud-vest de Cuba, ciclonul tropical îşi încheiase formarea. Vânturi violente se roteau în vârtej, în timp ce, deasupra Caraibelor, nori enormi în bande se organizau treptat într-o spirală colosală cu un diametru de câteva sute de kilometri.

Ciclonul Frederick avusese nevoie de cinci zile ca să ajungă la maturitate.

În mod normal, un ciclon tropical în formare la sud-vest de Cuba se deplasează după o traiectorie în arc de cerc, care îl

antrenează spre nord, deasupra Golfului Mexicului, iar de acolo, până în Texas sau în Louisiana. Alteori, traiectoria lui trece direct prin Florida sau Georgia, după care se pierde în zonele depresionare ale Atlanticului.

Dar ciclonul Frederick era un fantezist.

Timp de săptămâni în şir, tone de apă de mare se evaporaseră sub soarele tropical, iar mişcarea ascendentă a aerului le transformase, prin condensare, în nori enormi, care, puţin câte puţin, se organizaseră într-un vârtej lent în jurul unui centru senin. La origine, vânturile declanşaseră această amplă mişcare de nori; apoi, cum masa lor creştea, viteza lor a crescut rapid, şi acum milioane şi milioane de tone de vapori de apă se roteau în aer, creând vânturi şi ploi de o violenţă neînchipuită, producând o electricitate statică fenomenală. Astăzi, pe cerul Caraibelor, fiecare fulger descărca zeci de milioane de volţi, iar norii monstruos de negri se roteau cu o viteză terifiantă pe cerul transformat într-un cazan diabolic.

Exact înainte de a-şi începe cursa infernală, ciclonul Frederick era deja o forţă distrugătoare demenţială.

Se puse în mişcare conform traiectoriei normale, iar violenţa sa crescu şi mai mult, amestec de vânturi şi ploi răvăşind cerul şi marea pe mii de kilometri pătraţi. Apoi, brusc şi fără motiv previzibil, ciclonul Frederick viră aproape drept spre sud.

Spre Panama. Spre Columbia.

Drept spre Bob Hunter.

CAPITOLUL IV

Se întâmplă uneori ca prezentul să semene atât de mult cu trecutul, încât avem impresia că am mai trăit acel moment.

Cam asta era şi senzaţia lui Hunter. Încă o dată purta o ţinută de camuflaj şi, încă o dată, se ascundea pe burtă în iarba înaltă, în apropierea taberei inamice. Şi încă o dată era singur...

În Vietnam petrecuse zile întregi observând sate cu binoclul, înregistrând mişcările locuitorilor şi schimbarea lor de comportament imediat ce apărea un şef vietcong.

Ziua de azi semăna ciudat de mult cu ceea ce fusese altădată.

Ascuns în spatele unui trunchi de copac căzut la pământ, Hunter, cu ajutorul puternicului său binoclu Bausch & Lombs, observa cu precizie tot ce dorea.

Astfel văzuse, deşi nu era prea important, că noua santinelă, de lângă poarta de acces, era un tânăr cu faţa plină de coşuri. Un soldat amărât, iar puşca lui de asalt AK-47 purta urme de rugină pe ţeavă.

Acum aproape că se făcuse ziuă de-a binelea, şi oamenii începură să iasă din bărăci. Se întindeau leneş, încă pe jumătate adormiţi, după care se îndreptau spre puţ, situat în spatele primei construcţii din tablă ondulată. A doua baracă servea, după toate aparenţele, drept popotă.

Aproape din reflex, Hunter numără soldaţii: în mai puţin de cinci minute, numără mai bine de cincizeci de oameni şi, cu mici excepţii, toţi erau foarte tineri, abia ieşiţi din adolescenţă. Cu siguranţă că aveau mai puţin de douăzeci de ani.

Când soarele apăru complet din spatele munţilor, Hunter examină cu atenţie toate clădirile, una după alta. Întârzie îndeosebi asupra antenei radar în formă de disc curbat care domina tabăra în înălţime. Brognola îi spusese, totuşi, că era ascunsă cu grijă. Or, azi, dintr-un motiv necunoscut, camuflajul ei dispăruse. Discurile gigantice erau îndreptate spre cer şi se roteau lent. De la picioarele pilonului, care îi serveau drept suport, porneau două cabluri groase, legate la disjunctorul fixat pe peretele exterior al blocului de beton pătrat.

De cealaltă parte a bazei pilonului, se putea distinge cu claritate un generator vopsit în cenuşiu. Mai departe, se afla o cisternă cu carburant. Generatorul funcţiona cu motor Diesel: duduitul lui lent şi înăbuşit nu lăsa nici o îndoială în această

privinţă. Hunter se uită ca atenţie la el. O maşinărie care producea multă energie... Dar pentru ce, Dumnezeule mare? De ce să-ţi dai atâta osteneală ca să aduci acolo un generator de o asemenea putere?

Cu siguranţă că nu pentru alimentarea iluminatului taberei. Un generator transportabil ar fi fost mai mult decât suficient.

Atunci, pentru ce? Girofaruri de detecţie?

Hunter îşi plimbă încă o dată binoclul asupra taberei: nici un girofar.

Ca să facă să se rotească antena radar?

Nu. Un sistem de transmisie ar fi fost suficient: antenele radar care recepţionau erau puse în funcţiune cu destul de puţină energie. Chiar dacă o antenă era destul de mare ca să detecteze semnale infinit de slabe, nu era nevoie decât de câţiva waţi pentru amplificarea şi redarea lor perfect vizibilă.

Nu mai rămânea decât o singură ipoteză plauzibilă: discul enorm care se rotea în aer nu se limitai doar la a recepţiona semnale, ci era capabil şi să emită.

Da, asta era!

Acum discul reperase ceva, sus pe cer, iar norii groşi care veneau dinspre vest nu-l perturbau prea mult... îşi urmărea prada, indiferent care era. Probabil că un satelit, acele comori ale spaţiului burduşite cu informaţii infinit mai preţioase decât toate bogăţiile din lume! Uşa unei mici gherete se deschise şi Hunter îşi îndreptă imediat binoclul spre ea. Văzu ieşind o siluetă care gesticula şi striga furioasă. Era un bărbat destul de puternic şi, dacă era prea departe pentru ca Hunter să audă ce spunea, binoclul puternic îi permitea să vadă cu claritate că spumega de furie şi se adresa cu violenţă cuiva care stătea în interiorul colibei.

Hunter îi cunoştea faţa. Îl văzuse pe un diapozitiv, în urmă cu două zile, la ferma Omului de Piatră, când Brognola îi transmisese informaţiile. O faţă oacheşă, destul de frumoasă, dar acum desfigurată de furie.

Khatib al Sulieman.

Hunter fu ispitit o clipă: ar fi fost destul să pună la umăr Stoner-ul, să ţintească şi să apese pe trăgaci. Uşor, da, uşor... Hunter era la o distanţă de doi kilometri, iar în urma reculului total al armei ar fi văzut capul tipului făcând explozie ca un pepene copt lovit de un ciocan...

Dar tentaţia trecu repede. Khatib al Sulieman *nu era* obiectivul principal al misiunii.

Mai întâi, era Laconia. Hunter trebuia să-l găsească pe agentul secret şi să-l salveze. Sau...

Khatib înaintă spre centrul taberei. Al doilea arab – scurt şi îndesat – ieşi la rândul său din gheretă şi îl prinse din urmă pe Khatib. Cei doi se priviră câteva clipe, schimbând cuvinte acerbe, apoi îşi continuară mersul. Hunter îi urmări cu binoclul şi curând li se alătură o a treia siluetă.

Hunter clipi şi se întrebă dacă nu cumva visează...

Şi totuşi nu! Apăruse o fată! Avea un păr lung şi negru, împletit într-o coadă adusă pe umăr, şi purta o salopetă foarte largă. Dar Hunter îi ghici picioarele lungi. Cât priveşte cămaşa bărbătească kaki foarte largă, aceasta nu ascundea nici ea curba fermă a sânilor nesusţinuţi de sutien...

Fata apăruse din lateralã, astfel că Hunter nu-i observă la început faţa. Acum întorcea capul ca să se adreseze celor doi bărbaţi, şi Exterminatorul avu tot timpul să o vadă: avea un ten destul de închis, sprâncene frumoase, bine conturate, şi nişte ochi negri, care căpătau o strălucire uimitoare când vorbea. Avea nasul puţin cam lung, dar fin, iar gura era cărnoasă, generoasă. Pe scurt, o fată superbă.

Dar, Dumnezeule mare, ce căuta o astfel de creatură cu un asasin fanatic precum Khatib al Sulieman?

Le vorbea celor doi bărbaţi cu o hotărâre aproape sălbatică: era clar că era revoltată de ceva. Ei se opriră o clipă, discutând cu violenţă, apoi se îndreptară rapid spre un bordei, aflat la extremitatea taberei. Hunter îi urmări cu binoclul şi îi văzu dispărând în interior.

Oare acolo îl ţineau pe Laconia?

Hunter lăsă binoclul.

Khatib era şeful taberei, ştia asta. Dar, dacă ceilalţi doi îşi permiteau să se ia în colţ cu el, însemna că ocupau un rang relativ important în ierarhia acelui bârlog. Altfel ar fi lăsat capul în pământ imediat ce Khatib începuse să tune şi să fulgere.

Şi iată că acum se aflau toţi trei în bordei. Merita să privească mai de aproape.

Exterminatorul luă ranița, recuperă Stoner-ul şi se afundă lent în tufişuri. Dorea să facă un tur larg al taberei, fără să se depărteze prea mult, astfel încât să facă o recunoaştere perfectă a terenului.

Bârlogul arabilor era situat pe un mic platou, exact sub creasta muntelui. După terminarea recunoaşterii, Hunter avea să urce pe acea creastă. De acolo va putea să vadă de sus întreaga

tabără inamică. Nu avea de unde să ştie ce slăbiciune va descoperi în sistemul de apărare al acelor fanatici blestemaţi!

CAPITOLUL V

Khatib al Sulieman se uita furios la cele trei persoane care se aflau cu el în colibă. Privirea lui se opri îndelung asupra omului care îl primise înăuntru.

— Ia spune, Fuad, întrebă el cu o voce stăpânită, ţi-a mai dezvăluit ceva interesant?

Numitul Fuad dădu din umeri.

— Nimic nou, frate. E practic inconştient de ore în şir. Cred că nu mai are mare lucru să ne spună...

— Crezi! se răsti Khatib, beat de furie. Cine îţi cere să crezi? Vreau certitudini!

Apoi se întoarse brusc.

— Ahmad!

— Da? răspunse acesta, care stătea sprijinit cu spatele de perete în fundul încăperii.

— Prizonierul ţi-a vorbit?

— O, enorm, Khatib! replică el cu un zâmbet răutăcios. Trase cuţitul din tocul de piele, făcu să-i lucească lama foarte ascuţită şi adăugă:

— A vorbit, sau mai curând a gemut, a implorat. Totuşi...

— Totuşi ce?

— Încă ştie unele lucruri care ar putea să ne intereseze. O să-i servim altă şedinţă de...

— Nu!

Fata strigase, şi strigătul ei părea că vine din inimă. Cei trei bărbaţi se întoarseră spre ea.

— Soraya! Ce s-a întâmplat? Ai ceva împotrivă dacă ne asigurăm că prizonierul nu mai are nimic să ne spună? întrebă Khatib.

— Exact! Ne-a mărturisit tot ce ştia, sunt convinsă de asta. Toată noaptea a strigat de durere şi a gemut ca un animal în agonie. A suferit atât de mult, încât şi-a pierdut cunoştinţa. Ne-ar fi spus totul, dacă ar fi ştiut mai mult, şi...

— Nu sunt de aceeaşi părere, o întrerupse Ahmad. Am văzut destui oameni ca el!

— Ei bine, eu l-am văzut pe ăsta şi mi-e de ajuns! Se pare că ai o plăcere deosebită de a-ţi tortura victimele!

Soraya îşi aminti brusc că Khatib era de origine beduină, în schimb, ea îşi petrecuse copilăria la Beirut, unde se născuse şi

fusese crescută. Ahmad era tuareg. Or, era de notorietate publică că tuaregii sunt infinit mai cruzi decât beduinii. Când capturau un inamic, simţeau o plăcere neînchipuit de mare în a-l tortura zile şi nopţi întregi, bucurându-se mult de ţipetele de durere ale victimei. Cu o artă sadică, îşi menţineau prizonierul în viaţă cât de mult posibil, sculptându-l, mutilându-l centimetru cu centimetru cu vârful cuţitelor lor ascuţite, astfel încât nenorocitul îşi pierdea minţile cu mult înainte de a-şi da ultima suflare.

— Ai o inimă ciudat de slabă, soră, bombăni Ahmad. Nu ştii că pentru cauza noastră avem nevoie de fiinţe tari?

— Sunt devotată cauzei noastre la fel ca tine! strigă Soraya. Dar nu suntem, totuşi, nişte animale! În orice caz, eu nu sunt!

— Destul! se răsti brusc Khatib. Văzându-vă cum vă certaţi, s-ar părea că aţi uitat esenţialul. Trebuie înainte de orice să fim siguri că prizonierul a spus tot ce ştia despre noi. Şi mai trebuie să ştim ce a raportat despre noi autorităţilor de la Washington. Acum suntem mult prea aproape de ţintă ca să ne expunem vreunui risc.

Ahmad vorbi cu o voce arţăgoasă:

— Cei de la Washington ne cunosc doar existenţa, dar încă nu se ştie cine suntem şi ce facem; şi nu se cunoaşte nici existenţa acestei baze.

— Îmi vine tare greu să cred, replică gânditor Khatib. Prizonierul a mărturisit că transmitea un raport săptămânal şefilor săi. Or, când l-am capturat, venea aici. Cum să credem că nu a explicat şefilor săi unde se ducea şi pentru ce?

Ahmad nu răspunse nimic, dar Fuad zise:

— Ce sugerezi, Khatib? Să încercăm un nou interogatoriu?

— Evident! Ba chiar mai multe, până când vom fi siguri că ne-a spus totul!

Soraya protestă imediat, dar Khatib o privi încruntat. Ea îşi reţinu cu greu un şuierat de revoltă şi îşi muşcă cu nervozitate buza de jos. Apoi, furioasă, întoarse spatele şi porni spre uşă.

— Unde te duci? o întrebă repede Khatib.

— Plec! strigă ea, înainte de a trânti uşa.

*

* *

Hunter se căţărase pe o stâncă care domina tabăra şi privea cu binoclul. Din acel loc, la mai puţin de patru sute de metri de gard, vedea cealaltă parte a taberei.

Trecu lent în revistă clădirile vizibile: mai întâi, cele două barăci, apoi trei-patru gherete din tablă galvanizată. În sfârşit,

clădirea joasă şi pătrată din beton, care nu ştia ce adăpostea.

Observă mai atent, trecând încet în revistă toate zidurile vizibile, şi brusc încremeni.

Şi trase o înjurătură aproape fără să vrea.

Pe unul dintre pereţii de beton, un om se afla întins cu gleznele şi mâinile legate cu sfori prinse de patru piroane înfipte în zid. Capul îi atârna pe piept, şi Hunter nu-i putea vedea faţa.

Cine era? Cu siguranţă că Laconia. Cine altul? Pe cine ar fi torturat în acest fel, lăsându-l plin de răni şi de tăieturi pline de sânge, înainte de a-l ţintui de zid ca o pasăre de noapte?

Hunter înjură din nou, simţind cum e cuprins de o furie sălbatică împotriva monştrilor perverşi, capabili să masacreze în felul ăsta o fiinţă omenească.

În raza sa vizuală reperă imediat uşa uneia dintre colibe care se deschidea brusc, apoi cineva ieşi repede şi se îndreptă cu paşi mari spre cisterna de apă.

Hunter îndreptă binoclul spre om, care era, de fapt, femeia care, mai adineauri, discuta furios cu Khatib al Sulieman, în timp ce traversau tabăra.

Ajunsă în faţa cisternei, scoase cu prudenţă din buzunar un pahar de tinichea pe care îl umplu de la robinet.

După care se întoarse, ducând cu grijă paharul plin. Hunter o urmări cu binoclul şi o văzu ocolind clădirea din beton şi oprindu-se în faţa zidului unde se afla răstignit prizonierul. Se uită la el o fracţiune de secundă, apoi, aproape cu tandreţe, îi ridică încetişor capul şi apropie paharul de buzele lui.

Hunter îndreptă imediat binoclul spre faţa bărbatului.

Era, într-adevăr, Laconia! Hunter văzuse o fotografie a lui, foarte mărită, proiectată pe unul dintre ecranele din sala de operaţiuni, la ferma Omului de Piatră, în cursul discuţiei cu Brognola. N-avea nici o îndoială în privinţa identităţii prizonierului.

Dar faţa aceea era acum chinuită, aproape desfigurată de suferinţă: faţa unui om care suferise o tortură atroce şi, totuşi, nu murise. Pe obraji se vedeau răni oribile, unde sângele se coagulase. Avea nasul spart şi dâre roşiatice i se prelingeau din nări. Iar ochii aveau o privire rătăcită.

Laconia avu, totuşi, o tresărire de surpriză văzând fata. Apoi încercă să bea apa din pahar ca un biet animal însetat.

Hunter o văzu pe fată susţinându-i capul, ajutându-l să bea cu înghiţituri mici; apoi ea udă batista în ce mai rămăsese pe fundul paharului şi îi umezi fruntea.

Dumnezeule, ce mai însemna şi asta? Era clar că Laconia nu spusese tot ce ştia, altfel acum ar fi fost mort. Fata spera că îl va face să vorbească ocupându-se astfel de el?

Hunter dădu din umeri. Oricum, nu mai avea nici o importanţă. Primul obiectiv al misiunii era îndeplinit: Laconia fusese găsit!

Exterminatorul îşi aminti atunci ultimele cuvinte ale lui Brognola, înainte de a pleca:

— *Dacă nu-l poţi scoate din lagăr, lichidează-l!*

Era timpul să reflecteze metodic asupra situaţiei.

Mai întâi datele.

A) Tabăra era înconjurată de un gard metalic, păzit pe tot perimetrul de cei puţin o duzină de santinele.

B) Teroriştii arabi număraţi până în acel moment erau minimum cincizeci. Cei care făceau de pază erau înarmaţi cu puşti de asalt AK-47 şi probabil că n-ar fi pierdut şansa de a se folosi de ele, dacă ar fi avut ocazia.

Urma analiza.

Ar fi fost imposibil pentru un singur om să declanşeze o ofensivă împotriva unei tabere atât de bine înarmate. Şi, lăsând la o parte ofensiva, cum ar fi putut să pătrundă în tabără, să-l recupereze pe sărmanul om rănit, aproape agonizând şi să fugă cu el ca să-l pună la adăpost? Ar fi fost o operaţiune sinucigaşă şi în acelaşi timp stupidă. Or, lui Hunter nu-i plăceau vitejiile gratuite, nici riscurile inutile. Hunter ştia ce înseamnă să-ţi asumi un risc – Exterminatorul se expusese riscurilor pe toată durata campaniei lui sângeroase împotriva Mafiei, dar fuseseră riscuri calculate, cu probabilităţi de eşec reduse la minimum, datorită unei analize clare a slăbiciunilor apărării inamice – dar astăzi operaţiunea părea pierdută dinainte.

Totuşi, ordinele erau precise: „Dacă nu-l poţi scoate de acolo, lichidează-l”.

Din locul său de pe creastă, Hunter se afla cam la patru sute de metri de Laconia. Ar fi putut să-l lichideze cu uşurinţă dacă ar fi adus carabina Mark V. Weatherby. Luneta telescopică montată pe carabina monstruoasă garanta atingerea ţintei, chiar şi de la acea distanţă.

Dar nu luase carabina cu el. De altfel, nimeni, iar el cu atât mai puţin, nu se gândise nici o clipă că ar fi putut avea nevoie de ea.

Stoner-ul nu era destul de precis la o astfel de distanţă. Trebuia deci să se apropie.

Clădirea din beton se afla cam la patruzeci de metri de gardul

metalic. Hunter trebuia să înainteze până la cel puţin optzeci de metri de gard. Ba chiar mai aproape, dacă era posibil.

Exterminatorul părăsi lent stâncile care îl protejau şi coborî pe flancul muntelui, deplasându-se aşa cum învăţase din primele zile ale vieţii sale de luptător.

Sosise ceasul acţiunii.

Era doar unu şi jumătate dimineaţa.

CAPITOLUL VI

În acelaşi moment, în Virginia, puţin mai la est de Washington, un Pontiac mare închiriat îşi făcea apariţia în faţa porţii mari de fier de la intrarea fermei Omului de Piatră. Poarta mare şi gardul păreau inofensive. Gardul împresura în întregime cele cincizeci de hectare care formau proprietatea. De la poartă pornea un drum acoperit cu pietriş, care dispărea la prima curbă, în spatele unui pâlc mare de mesteceni.

Dar poarta şi gardul erau cu mult mai puţin inofensive decât păreau. Ambele erau pline, de o parte şi de alta, cu celule fotoelectrice şi detectoare-radio miniaturizate, branşate la computerul central din sala de comunicaţii. Astfel, computerul înregistra trecerea micilor animale, le determina automat greutatea şi volumul, dar nu emitea nici un semnal. Pe scurt, natura era protejată.

Însă imediat ce apărea o masă de talia şi greutatea unui om sau a unui aparat cu motor, lucrurile se derulau cu totul altfel. Erau pornite diferite alarme şi gardul devenea instantaneu electrificat, până când ordinatorul descifra şi recunoştea diferitele coduri de identificare necesare deschiderii sistemului automat.

Bărbatul de la volanul maşinii Pontiac nu încercă nici măcar să coboare din vehicul. Aşteptă.

O sirenă foarte discretă răsună în toată clădirea fermei Omului de Piatră. În sala de comunicaţii, ecranul video se lumină brusc şi pe fundalul verde apăru un mesaj scris cu litere albe:

Vehicul Pontiac – fără cod de identificare – ident şof – jac grim – cod ident – 301 ident pozitiyă – verificată – singur ocupant vehicul – Cerere de intrare.

Gadgets Schwarz se uită preocupat spre Rose d’Avril.

— Ce naiba caută Jack Grimaldi? Îl aşteptam abia la noapte. Ar fi trebuit să se afle în Arizona.

— Nici eu nu ştiu nimic, răspunse femeia.

— Şi apoi nu-mi prea place această maşină fără cod de identificare, mormăi Gadgets.

— Atunci, fă verificările necesare!

Gadgets se aplecă peste consolă şi apăsă pe câteva taste.

Mesajul de pe ecran dispăru, înlocuit instantaneu cu:

Cod 25 – cod 25 – a-ok – a-ok –

— E bine, e o maşină închiriată, zise Gadgets, uşurat.

— În cazul ăsta, lasă-l să intre.

Gadgets apăsă pe tasta de deschidere a porţii şi computerul transmise ordinul.

La opt sute de metri mai departe, la intrarea pe proprietate, porţile mari de fier se descuiară automat înainte de a se deschide. Jack Grimaldi intră cu maşina pe pietriş, conducând cu mare viteză.

Pe ecranul de control al computerului, Rose şi Schwarz îl priveau cum se apropia.

— Pare foarte grăbit, spuse Gadgets.

— Ai dreptate, răspunse Rose. Pare nervos. Îl voi întâmpina la uşă şi voi vedea ce s-a întâmplat.

*
* *

Grimaldi opri brusc maşina în faţa peronului principal şi sări jos, repezindu-se spre uşa de la intrare. Dar nu avu timp să sune, pentru că uşa se deschisese deja.

— *Hello,* Jack...

El se opri brusc şi se uită încruntat la Rose d'Avril.

— Ce înseamnă asta? întrebă el cu o voce care trăda mânia. De ce am fost ţinut departe de chestia asta?

Rose se strădui să-şi păstreze calmul.

— Departe de ce?

— O, nu încerca să mă duci, scumpo! Ştii foarte bine ce vreau să spun. Bob a plecat în misiune. Un pilot al Marinei l-a dus până în Marea Caraibelor, iar de acolo, un elicopter l-a lăsat discret undeva. Se pare că se încearcă recuperarea lui în noaptea asta. Ştiut tot. De ce nu mi s-a spus şi mie?

— N-am avut timp, răspunse Rose. Acum intră. Îţi vom explica ce ştim.

Grimaldi o urmă până în sala de reuniuni, mormăi un vag *hello* la adresa lui Schwarz şi dădu din cap spre Blancanales. Apoi se trânti într-un fotoliu.

— OK, zise el. Te ascult.

— Înainte de orice, am fost în mare criză de timp.

— Nu-i un motiv suficient. Mă aflam în Arizona ca să testez un avion. Un avion cu reacţie face până aici mai puţin de două ore.

Aţi fi putut să mă aşteptaţi!

— Hal în persoană ne-a spus că nu putem pierde nici un minut. Hunter a plecat de-aici cu trei sferturi de oră înainte de sosirea lui Hal. Iar Marina îşi pregătise aparatele şi piloţii chiar mai înainte ca Brognola să-i fi spus lui Bob despre ce era vorba.

Grimaldi nu părea convins. De când era pilotul personal al lui Hunter, admiraţia pe care o avea pentru el se transformase treptat într-un fel de devoţiune, şi îi venea greu să admită că „idolul" lui a fost transportat cu un aparat pilotat de altcineva, mai ales când era vorba de o misiune deosebit de nesigură. Şi apoi, nu suporta gândul că ajunsese prea târziu!

Aşa cum Gadgets Schwarz avea un dar înnăscut pentru electronică, tot aşa Grimaldi avea geniul pilotajului. Putea să zboare cu orice, numai să aibă aripi şi rotor. Pe scurt, era un acrobat al cerului, un magician al zborului.

Blancanales interveni şi el:

— Ai vorbit cu Hal?

— Mda! A venit să mă întâmpine la aeroport când am aterizat, acum o jumătate de oră. Mi-a explicat pe scurt ce s-a întâmplat.

— Atunci înseamnă că ştii că noi nu puteam să facem absolut nimic, spuse cu tristeţe Rose d'Avril. Vei rămâne cu noi ca să numeri orele, aşa cum facem şi noi.

Dar Grimaldi scutură din cap.

— Visezi, Rose! O să mă cărăbănesc acolo în cea mai mare viteză!

— Şi ce-ai să câştigi cu asta? O să numeri orele acolo în loc să le numeri aici, atâta tot.

Grimaldi izbucni pe neaşteptate:

— Chiar nu înţelegi! Voi fi la mai puţin de trei sute de kilometri de el. De acord, voi aştepta, e posibil. Dar, dacă i se întâmplă ceva, pot cel puţin să-i vin în ajutor.

Rose se uită neliniştită la Gadgets. Înţelegea foarte bine sentimentele lui Grimaldi; şi ea ţinea la Hunter şi ar fi dat orice pe lume ca să se afle în acel moment alături de el.

Blancanales interveni, căci nu fusese poreclit degeaba Politicianul.

— Ascultă-mă puţin, Jack. Mă întreb de ce facem atâta scandal. Sună-l pe Hal. El trebuie să ia deciziile. Nu crezi?

Grimaldi păru că ezită, dar Rose îl prinse de braţ.

— O, Jack, te rog, sună-l pe Hal! îl imploră ea.

În cele din urmă, cam cu regret, pilotul dădu din cap şi zise:

— Bine, unde e telefonul?

*

* *

Două ore mai târziu, un avion Fantome F-4 decola de la baza militară Andrews, îndreptându-şi botul spre cer. După ce luă destulă altitudine, pilotul branşă sistemul de navigaţie automată.

Timpul era foarte prost şi cu siguranţă că se va strica şi mai tare în cursul traseului spre baza Howard, de pe malul dinspre Pacific al Canalului Panama. Dar lui Jack Grimaldi nu-i păsa de vremea rea: era un om fericit!

Să stea de pomană la ferma Omului de Piatră? I-ar fi fost imposibil! Mai ales când ar fi putut să stea gata pregătit să sară în ajutorul lui Bob, dacă acesta ar fi avut cumva nevoie de el! Slavă Domnului că Brognola îl înţelesese!

Grimaldi se deplasa pe calea aerului în mijlocul unei naturi zbuciumate, când un mesaj venit de la Pentagon, via satelit, ajunse aproape imediat la destinaţie.

După câteva secunde, mesajul apărea pe telescriptul de la baza aeronavală Howard. După câteva minute, era decodificat şi pus într-un dosar, înainte de a fi înmânat ofiţerului comandant al bazei.

Mesajul suna astfel:

Deşt: of com – Howard. Zona canal. Agent Om de Piatră actualmente în drum pe avion reacţie al Marinei – misiune:

Asigurare întăriri Om de Piatră nr. 1 în tentativă recuperare Laconia. Autorităţi Washington cer maximă cooperare – susţinere deplină – satisfacerea tuturor cererilor, oameni, echipament, informaţii.

Mesajul era semnat de un general cu patru stele.

CAPITOLUL VII

Întreaga dimineaţă, ciclonul Frederick îşi continuă cursa inexorabilă sud-sud-vest, în timp ce vânturile circulare, în jurul centrului, căpătau o viteză demenţială.

Furtuna atinse istmul Panama când ciclonul se afla încă la o distanţă de câteva sute de kilometri. Norii mari şi negri acoperiră cerul şi începu să plouă torenţial.

Mai aproape de centrul ciclonului, deasupra micilor insule din Caraibe, furtuna era în toi, cu vânturi în rafale de peste două sute de kilometri la oră, devastând totul în calea ei, cu trombe de ploaie diluviene care înecau fără milă o natură strivită, distrusă, agitată parcă de convulsii demenţiale.

Centrul ciclonului monstruos se deplasa cu o viteză care avea să-l ducă exact în dreptul istmului Panama la primele lumini ale zorilor, a doua zi dimineaţă; iar traiectoria lui trecea exact pe deasupra muntelui unde se afla acum Hunter...

Stătea ghemuit la capătul de jos al pantei, la numai câţiva zeci de metri de gardul metalic care încercuia tabăra. Vedea clar, la mai puţin de o sută cincizeci de metri, silueta jalnică a lui Laconia, în continuare crucificat pe peretele de beton.

De la acea distanţă, Stoner-ul M63 A1 era cât se poate de eficace.

Iar ordinele erau clare şi nu-i lăsau nici o alternativă lui Hunter.

De altfel, nimeni la Washington – şi Hal Brognola nici atât – nu aştepta ca Exterminatorul să lanseze un asalt kamikaze împotriva acelei tabere înarmate, ca să încerce salvarea miraculoasă a agentului secret. Deci, Laconia trebuia lichidat.

Hunter puse arma la umăr şi observă în vizor corpul ţintuit de perete.

Fata dispăruse şi Laconia căzuse într-o stare de inconştienţă aparentă. Capul îi atârna pe piept, iar sforile care îl ţineau crucificat îi intrau adânc în carnea mâinilor.

O apăsare uşoară pe trăgaci, iar Laconia nu ar fi ştiut niciodată că un glonţ îl făcuse să se prăbuşească în marele vid al morţii!

În fond, poate că era o faptă bună dacă îl lichida acum. Dumnezeu ştie la ce mutilări se dedaseră acei terorişti josnici! Cu siguranţă că Laconia nu ar fi supravieţuit, chiar dacă, printr-un miracol neverosimil, Hunter ar fi reuşit să-l scoată viu din tabără.

Totuşi, Exterminatorul nu apăsă pe trăgaci...

Încă de la început, Hunter ştia că nu-l va lichida pe Laconia. În orice caz, nu înainte de a fi încercat să-l salveze prin toate mijloacele.

Asta schimba diametral situaţia!

Exterminatorul zâmbi cu amărăciune. După enumerarea datelor şi analizarea lor, mai rămânea de luat decizia.

Dar de ce o decizie trebuia totdeauna să se bazeze pe logică? Pentru Bob Hunter, înainte de logică exista un element important, iar acest element se numea simţ moral. Un simţ moral căruia îşi consacrase întreaga viaţă şi pentru care probabil că va muri într-o zi. Or, acest simţ moral îi spunea că viaţa unui om este ceva sfânt şi că nu putea să fie suprimată în mod uşuratic, mai ales când e vorba de o fiinţă care luptă în aceeaşi tabără cu tine.

Hunter lăsă arma în jos şi, târându-se ca un crab, bătu în retragere spre stânga, ca să efectueze o nouă recunoaştere circulară a taberei.

Cerul era acum foarte negru. Probabil că se apropia ciclonul Frederick, despre care îi vorbiseră băieţii de la Marină.

Va aştepta furtuna ca Hunter să încerce operaţiunea de salvare?

Laconia va mai fi în viaţă după ce Hunter se va strecura în tabără?

La urma urmelor, de ce atâtea întrebări inutile? Mai bine se concentra ca să efectueze o recunoaştere eficace.

Hunter începu iar să se târască, oprindu-se din când în când ea să verifice un detaliu, cu ajutorul binoclului Bausch & Lombs.

CAPITOLUL VIII

Operaţiunea de salvare a lui Laconia implica mai multe lucruri. Înainte de orice, Hunter trebuia să folosească o cale de ieşire din bârlogul inamic, ca să poată ajunge la punctul de întâlnire cu elicopterul Marinei, a doua zi dimineaţă.

De altfel, nu-i trebuia doar o cale de retragere, ci două, pentru cazul în care prima ar fi fost brusc blocată de inamic! Oricum, nu trebuia să ajungă într-o situaţie fără alternativă posibilă.

Era zece şi jumătate când Hunter părăsi platoul pe care arabii îşi stabiliseră tabăra. Restul dimineţii şi întreaga după-amiază o petrecu în acţiunea de recunoaştere a împrejurimilor. Cu puţin timp înainte de apusul soarelui, ajunse într-un mic luminiş, situat cam la un kilometru de locul de întâlnire cu elicopterul. La extremitatea acestui luminiş, aproape lipită de copaci, se afla o cabană prăpădită, al cărei acoperiş era acoperit de crengi. Hunter se apropie cu prudenţă; cărarea care ducea la cabană era năpădită de liane. Era clar că nimeni nu o mai folosise de mult timp. Lângă unul dintre pereţii laterali ai cabanei se afla un maldăr de lemne rânduit cu grijă.

Hunter, cu arma în mână, deschise brusc uşa: cabana era pustie. Înăuntru domnea o penumbră sinistră şi pânze mari de păianjen atârnau de şarpanta acoperişului precum şi de căminul rudimentar.

Un refugiu de pădurar. Dar era clar că cel care avea obiceiul să-l folosească nu mai pusese piciorul acolo de multă vreme.

Hunter schiţă un zâmbet. Acolo va fi cartierul general! În fond, în Vietnam fusese şi mai rău! Şi, apoi, cabana aceea îl va adăposti de ploaia care începuse să cadă şi care, cu siguranţă, va deveni din ce în ce mai violentă odată cu apropierea ciclonului.

Exterminatorul se uită la ceas: şapte şi jumătate. Ziua trecuse foarte repede şi fusese rodnică. Cunoştea acum terenul, în cele mai mici amănunte, pe o rază de trei kilometri în jurul taberei inamice. Probabil mult mai bine decât arabii...

*

* *

Khatib al Sulieman era singur în baraca modestă care îi servea drept locuinţă şi cartier general. Dormea pe o saltea îngustă, aşezată direct pe pământ, în fundul încăperii, iar biroul său era o

scândură aşezată pe capre de lemn.

Ahmad şi Fuad se aflau acum în clădirea de beton, ca să pună la punct ultimele detalii ale programului pe care urma să îl prelucreze curând marele computer.

Iar Soraya, numai Allah ştia unde se afla! Khatib îşi zise cu amărăciune că se schimbase mult în ultimele zile. Ce mai rămăsese din tânăra libaneză sălbatică, violentă, pasionată, pe care o cunoscuse cu doi ani în urmă? Nu mai era aceeaşi... de când îl capturaseră pe acel spion american eretic şi Ahmad îl torturase ca să-l facă să vorbească...

Khatib îşi reţinu înjurătura şi o alungă pe Soraya din gândurile sale. Astăzi îl aşteptau lucruri importante! Poate că mâine avea să vadă încoronarea tuturor eforturilor sale, a tuturor planurilor. Atunci, numele Khatib al Sulieman va fi celebru în toată lumea islamică!

Gândul acesta îl făcu să zâmbească.

Khatib el Sulieman avea douăzeci şi nouă de ani. Se născuse în Fâşia Gaza, din părinţi palestinieni refugiaţi, care mai târziu fugiseră în Siria.

Khatib nu uitase acei ani de mizerie! Suferise de foame întreaga copilărie... La şcoală – o baracă din tablă ondulată, mică şi urât mirositoare – învăţase să scrie şi să citească araba. Şi tot acolo învăţase să-i urască pe israelieni...

Da, Khatib era şiret. Pe lângă tot ce-l învăţau *mullahii* cu barbă cenuşie, la şcoală învăţase cum să ţină în mână o armă...

Când împlinise zece ani, *fedaynii* îi arătaseră cum să folosească o puşcă de asalt Kalaşnikov AK-47, şi foarte repede învăţase să o demonteze şi să o monteze în numai câteva minute.

La paisprezece ani, luase parte la primul raid, noaptea, împotriva unui kibuţ de pe podişul Golan. Plecaseră cinci, dar Khatib se întorsese singur. Israelienii îi masacraseră pe ceilalţi patru. Khatib se întorsese în tabăra lui, strigând în gura mare că făcuse trei victime. Dar omisese să spună că era vorba de doi copii şi de o femeie foarte bătrână.

La şaisprezece ani, aruncase o încărcătură de explozibil plastic într-o parcare din Tel Aviv şi în alta din Ierusalim. Aceste atentate făcuseră cel puţin cincizeci de victime. Din păcate, cel puţin douăsprezece dintre ele fuseseră arabi.

Dar Khatib era dotat şi cu o inteligenţă strălucită. La nouăsprezece ani, intrase la Universitatea din Beirut, iar anul următor obţinuse o bursă pentru Institutul de Ştiinţe Economice

din Londra. Obţinuse diploma la douăzeci şi trei de ani, dar nu se întorsese în Siria. OEP-ul era o organizaţie prea liniştită pentru el.

Revolta şi violenţa care îl măcinau din interior aveau nevoie, ca să se exprime, de un cadru infinit mai radical decât cel al OEP-ului.

Mossadul, echivalentul israelian al CIA, îl găsise după câtva timp în Germania, mai mult sau mai puţin asociat Bandei lui Baader.

Mai târziu, fusese amestecat în unele evenimente spectaculoase revendicate de Brigăzile Roşii din Italia.

Pe scurt, urma sa era nesigură, dar se vorbea despre el în mediile teroriste. Se spunea că e foarte inteligent şi că are o clarviziune satanică...

Apoi, brusc, dispăruse complet.

Atunci o întâlnise pe Soraya, Soraya Naseer.

Şi, pe Allah, ce femeie! O, nu se îmbrăca după moda europeană, ca multe libaneze, şi nu purta nici acel larg *djellaba,* în care se înfăşurau pudice femeile siriene, ca să se sustragă privirilor pofticioase ale bărbaţilor.

Nu, Soraya se îmbrăca ca un bărbat şi acţiona ca un bărbat; iar inima ei era plină de o ură tenace ca şi ura din inima lui Khatib...

Soraya era şi o amantă fabuloasă. Khatib nu mai posedase niciodată o femeie ca ea; avusese noroc că îl alesese drept amant, şi ştia bine asta!

Soraya îl decisese să întreprindă marele său proiect. Desigur, ideea iniţială fusese a lui, dar tânăra femeie îl ajutase să întrezărească consecinţele fabuloase. Căci, dacă proiectul reuşea, viitorii revoluţionari ar fi devenit imediat un grup de terorişti, celebru şi puternic.

Mai întâi, ar fi fost imediat bogaţi, şi nu ar mai fi depins de bunăvoinţa episodică a vreunui şeic arab. Fără a mai vorbi de Gaddafi, acel libian fanatic, cel mai nebun dintre toţi!

Khatib şi Soraya recrutaseră deci împreună oamenii de care aveau nevoie. Şi în primul rând pe Ahmad Mashir şi pe Fuad al Shawwa.

Ahmad, născut în plin deşert, avea în suflet o sete de sânge demnă de strămoşii săi tuaregi. Dar Ahmad studiase şi el la Universitatea Cambridge, unde obţinuse o diplomă de inginer.

Fuad al Shawwa era un tânăr scund şi solid, cu faţa ciupită de vărsat. Fizicul unui sugrumător din cartierele sărace! Dar avea o inimă tare ca piatra. Fuad îşi făcuse studiile la Universitatea

Stanford, unde obţinuse o diplomă de inginer electronist specializat în informatică. El concepuse acea instalaţie enormă, din clădirea de beton, precum şi antena gigantică în formă de disc concav, care acum se îndrepta lent în aer, încercând să intercepteze un satelit american plasat pe orbită.

Mâine, antena radar îl va intercepta...

Şi, tot mâine, discul acela mare va deturna satelitul ca să jefuiască informaţiile supersecrete pe care le deţinea. Informaţii de cea mai mare importanţă, capabile să schimbe echilibrul lumii în câteva ore...

Imediat ce Khatib va descifra aceste informaţii, va şti foarte precis unde şi când va trimite cele cinci rachete mortale pe care le deţinea... Iar America, cu toate bogăţiile ei, cu puterea tehnologiei şi stăpânirea spaţiului, va cădea în genunchi... implorând mila lui Allah... implorând de asemenea să i se furnizeze petrol, chiar şi cu pipeta!

CAPITOLUL IX

Ciclonul Frederick înaintase întreaga după-amiază. Cerul era acum acoperit de nori negri enormi şi ameninţători, şi chiar dacă ploaia era încă doar o burniţă fină, totul era umed, saturat de apă. În plus, de puţin timp, începuse să bată vântul, scuturând cu violenţă frunzele copacilor, pline de apă.

Ora nouă. Exterminatorul se pregăti să iasă. Pentru Bob Hunter sunase încă o dată ceasul să-şi pună viaţa în pericol.

Totuşi, ar fi putut să îndeplinească această misiune fără să rişte nimic, dacă s-ar fi hotărât să-l lichideze pe Laconia. Dar, instinctiv la început, apoi deliberat, decisese să-l salveze pe agentul secret. Se afla deci încă o dată în faţa unui inamic puternic şi nemilos. Trebuia să înfrunte pericolul singur, singur să lanseze provocarea...

Hunter zâmbi cu amărăciune. Acest nou război – împotriva unui duşman nou – nu se deosebea prea mult de toate bătăliile sângeroase pe care le purtase până atunci!

Ieşi din cabana pădurarului şi pătrunse în întunericul plin de umiditate. Purta raniţa la spate şi în mâna dreaptă ţinea Stoner-ul, puţin mai greu ca de obicei, din cauza încărcătorului de o sută cincizeci de gloanţe de aluminiu greu, conţinut în magazia armei.

Inspiră profund şi se uită un moment la busola de la mână ca să se orienteze. Voia să ajungă la masa întunecată a culmii muntelui, la doi kilometri de acolo. Înainta cu rapiditate, ajutându-se din când în când de fasciculul luminos al lanternei de buzunar, nu mai mare decât un stilou.

După trei sferturi de oră, Bob Hunter se lăsă pe vine la vreo cincizeci de metri de gardul metalic al taberei. De data asta, era protejat de bezna din jur.

Acum purta combinezonul de luptă, îşi înnegrise faţa şi mâinile şi avea în picioare nişte sandale de cauciuc, tot de culoare închisă. Marele Auto-Mag 44 stătea în tocul lui de piele de la şoldul drept, prins de centura militară, iar Beretta Brigadier, echipată cu surdină, se afla, ca de obicei, plasată la subsuoara stângă, în tocul ei de piele. Un mic sac agăţat de centura militară conţinea încărcătoare suplimentare pentru cele două arme, iar în buzunarele combinezonului negru îşi găsiseră loc tot felul de accesorii, inclusiv un stilet mortal, cu o lamă fină.

Hunter lăsase Soner-ul şi raniţa la poalele unui copac uscat, la

cincizeci de metri în spatele lui. Plănuia o pătrundere discretă şi voia să-l scoată pe Laconia din tabără, fără ca teroriştii să-şi dea seama de dispariţia lui. Căci, dacă declanşa încăierarea, nu avea nici o şansă să iasă viu din acea tabără şi, fireşte, nici o şansă să-l mai salveze pe agentul secret.

Şterse cu grijă lentilele binoclului, aburite de umezeală, şi observă mai întâi santinelele: erau dispuse la fel ca dimineaţă. Dar acum oamenii erau uzi şi îşi făceau rondul fără tragere de inimă, luptându-se cu vântul.

Oamenii aceia erau nişte santinele? Semănau mai mult cu nişte oameni amărâţi, care aşteptau fără să ştie o soartă fatală şi definitivă!

Dar nu imediat, poate mai târziu...

Fără nici un zgomot, luptătorul nopţii făcu turul taberei, la mai puţin de douăzeci de metri de gardul metalic. O jumătate de oră de deplasare discretă îl făcu să ajungă în partea din spate a bârlogului inamic, spre flancul muntelui.

Hunter se lăsă pe vine şi scoase binoclul ca să inspecteze peretele din spate al clădirii de beton. Acel zid unde îl văzuse dimineaţă crucificat pe Laconia.

Îl cercetă lent, se încruntă şi, nervos, verifică reglajul binoclului.

Dumnezeule mare! Peretele era acum gol!

Laconia dispăruse. Hunter privi încă o dată peretele de beton şi reperă cele patru piroane înfipte în perete, de care agentul secret fusese fixat cu câteva ore mai devreme. Când fusese luat de acolo şi de ce?

Hunter se simţi cuprins de furie. Oare ratase misiunea? Poate că, urmându-şi instinctul, permisese inamicului să obţină de la Laconia informaţii pe care agentul refuzase până atunci să le dezvăluie.

Mai trăia Laconia, sau fusese luat de acolo pentru că murise?

Hunter înjură printre dinţi. Ajunse iar în punctul de plecare: *trebuia să-l găsească pe Laconia!*

Puse binoclul la loc, agăţat şi el de centura militară, şi înaintă fără zgomot până la gard, după ce se asigură că santinela se afla la celălalt capăt al rondului.

Se lungi pe burtă în iarbă, scoase un cleştişor special şi atacă firele metalice, fără vreo ezitare, deoarece constatase în timpul dimineţii că prin acele fire nu trecea curent electric.

În mai puţin de trei minute, Hunter făcu o breşă destul de înaltă, care să-i permită să se strecoare în tabără târându-se.

Ajuns în interior, se ridică în picioare şi traversă cât putu de repede terenul descoperit între gard şi clădirea de beton. Alerga cu repeziciune, aproape sigur că nu va putea să fie reperat, când o sclipire ciudată, pe pământ, îi atrase brusc atenţia. Se aplecă rapid şi pipăi cu mâna metalul rece. Două bare metalice: şine de cale ferată! Se ridică şi se strădui să sondeze întunericul, ca să vadă de unde veneau şi unde duceau acele linii ferate insolite.

Or, în stânga, la câţiva metri de acolo, se ridicau două siluete ciudate, cu formă neregulată: erau înalte de cel puţin şase metri şi îşi detaşau masa şi mai întunecată pe fundalul nopţii, ca două totemuri vagi, uşor ameninţătoare.

Hunter recunoscu brusc mirosul: un miros înţepător de pânză gudronată care, probabil, acoperea acele obiecte misterioase, protejându-le şi ascunzându-le totodată. Atunci, totul deveni clar: sub prelate se înălţau două rachete superbe, din oţel lustruit – rachete sol-aer!

Privirea lui Hunter mai zăbovi un moment asupra celor două mari spectre ameninţătoare, după care zări altele, puţin mai departe: în total, cinci sau şase. Iar mirosul de carburant amestecat cu cel al azotului sugera cu claritate că acele rachete erau pregătite să-şi ia zborul, erau gata de atac! După dimensiunea lor, aveau probabil o putere enormă şi o rază de acţiune de cel puţin trei sute de kilometri. Stranie descoperire în acel colţ pierdut din Columbia!

Hunter îşi reluă cursa până la clădirea mare din beton. O lumină gălbuie ieşea printr-o deschizătură mică, la un metru şi jumătate de pământ. Exterminatorul se lăsă pe vine lângă perete, sub fereastră, apoi se ridică lent şi aruncă o privire rapidă în interior. Se aruncă imediat la pământ, încercând să reflecteze la ceea ce văzuse.

Încăperea era înţesată cu material informatic: doi pereţi erau acoperiţi în întregime de dulapuri metalice de culoare gri. Mai erau acolo şi două imprimante rapide şi două monitoare cu claviatură.

Descoperire neaşteptată! Tabăra aceea era o adevărată peşteră a lui Ali Baba! Dar Hunter nu avu timp să reflecteze mai mult la toate acestea. Urechea sa, remarcabil antrenată, auzi un zgomot de paşi: cineva dădea ocol clădirii de beton.

Beretta echipată cu surdină apăru brusc în mâna lui dreaptă. Hunter era pregătit când santinela apăru la colţul zidului. Totuşi, nu apăsă pe trăgaci. Încă de la început dorise o infiltrare discretă şi, dacă nu ar fi fost obligat, nu ar fi tras ca să nu fie reperat.

Totuşi, evenimentele aveau să se deruleze cu totul altfel.

Santinela înaintă în bătaia vântului, aplecată în faţă. Se opri, îşi îndreptă spatele şi se uită brusc spre stânga, apoi spre dreapta, în timp ce puşca de asalt Kalaşnikov mătura spaţiul în faţa ei. Hunter auzi atunci zgomotul piedicii. Era clar: ori el, ori santinela! Iar secundele erau numărate.

Beretta trase prima şi proiectilul îl aruncă pe terorist într-o eternitate fără vise. Într-o fracţiune de secundă, ucigaşul avea să descopere dacă paradisul era populat de *huri,* aşa cum îi promiseseră *mullahii* în copilărie.

Hunter se repezi chiar mai înainte ca arabul să fi căzut la pământ şi prinse arma Kalaşnikov din zbor. Apoi santinela se prăbuşi cu faţa spre cer, cu braţele în cruce.

Hunter se lăsă repede pe vine, alături de cadavru: arabul avea o gaură mică în centrul frunţii şi una enormă în partea din spate a capului. Hunter ştia foarte bine asta. Osul făcuse explozie şi creierul fusese împroşcat afară.

La urma urmelor, moartea era totdeauna acelaşi lucru, iar Hunter nu avea de ce să întârzie asupra dezastrului provocat de un glonţ de oţel de 9 mm proiectat în capul unui om! Târî cadavrul până la baza peretelui de beton, ca să nu fie descoperit prea repede.

Dar acum trebuia să-l găsească cât mai repede cu putinţă pe Laconia. Cineva avea să bage de seamă că lipsea o santinelă, cel mai târziu în momentul prevăzut pentru schimbarea pazei. Unde fusese ascuns agentul secret?

Cu siguranţă că nu în cele două clădiri care semănau cu nişte cazarme. Deci, prin deducţie logică, acesta se afla foarte probabil în una dintre colibele de tablă de pe laturi. Două dintre ele erau luminate. A treia însă era cufundată în întuneric.

Hunter îşi plimbă mai întâi privirea asupra întregii tabere, apoi se năpusti asupra celei mai apropiate colibe luminate.

Se lăsă iar pe vine la baza peretelui lateral, care avea o fereastră. Apoi se ridică din nou lent, aruncă o privire în interior şi se lăsă brusc în jos.

Îl văzu, pentru a doua oară de la începutul misiunii sale, pe Khatib al Sulieman, omul căruia îi văzuse faţa pe un diapozitiv, în cursul convorbirii cu Brognola.

De la fereastră, Hunter îl văzuse pe arab din profil, aplecat peste un birou improvizat şi scriind cu mare atenţie.

Hunter avea ocazia, încă o dată, să scape lumea de acel om sângeros. Ar fi făcut asta doar apăsând uşor pe trăgaci.

Uşor, da... numai că nu ăsta era obiectivul misiunii. Ordinul prioritar îi cerea să-l găsească pe Laconia şi să-l salveze.

Cei de la Washington aveau mare nevoie de informaţiile deţinute de Laconia. Moartea lui Khatib al Sulieman era mai puţin urgentă.

În plus, dacă Hunter l-ar fi ucis pe şeful arab, prima persoană care ar fi intrat la el ar fi ieşit imediat ca să dea alarma, iar şansele Exterminatorului de a ieşi din tabără viu împreună cu agentul secret ar fi fost practic nule.

În sfârşit, Hunter dorea acum să mai descopere şi alte lucruri despre Khatib al Sulieman şi banda lui de terorişti. Distrugerea lui va avea loc la momentul potrivit.

Despre ce grup terorist era, de fapt, vorba? Şi de unde primea finanţarea, ca să poată instala, într-un colţ ascuns al Columbiei, o bază dotată cu mai multe rachete sol-aer, o antenă radar capabilă să capteze sateliţii, o instalaţie informatică enormă şi un generator destul de puternic ca să producă energia necesară alimentării unui oraş de importanţă medie?

Topografia lagărului îi amintea lui Hunter de unele planuri ale unor staţii de comunicare intersatelit. Aceste staţii erau azi ţinte preferate în cursa spionajului spaţial la care se dedau Estul şi Vestul încă din anii şaptezeci.

Pentru echipa Omului de Piatră, aceste staţii nu mai aveau de altfel secrete. Ele constituiau atuuri majore ale marilor puteri şi, în consecinţă, oamenii lui Hunter se interesaseră mult de ele. Dar descoperirea unei staţii de acest tip, ascunsă în Columbia, creată şi exploatată fără nici un control de un grup de terorişti, era un motiv suficient de puternic ca să ţi se ridice părul în cap de groază.

Din păcate, timpul era scurt. Hunter dădu ocol colibei, târându-se pe burtă, şi nimeri brusc peste un maldăr de moloz, în prelungirea căruia se afla un edificiu mic, slab luminat şi dotat cu o ferestruică.

Aruncă din nou o privire prudentă în interior. Un bec gol îşi revărsa lumina slabă peste maldăre de haine, de cutii de carton, de lăzi şi pachete voluminoase, înfăşurate în folii de plastic: un depozit care merita să fie văzut mai de aproape.

Uşa se deschise în mod miraculos fără să scârţâie. Hunter intră. Inspecţia rapidă îi confirmă bănuielile: un aparat de sondare electronică, echipament pentru sonar, bărci gonflabile de cauciuc, o ladă cu mine etanşe... Pe scurt, ultimele echipamente sofisticate ale artileriei submarine!

În ceea ce priveşte teancurile de haine, acestea erau uniforme sovietice. Totuşi, oamenii din acea tabără nu erau comunişti; era clar că erau terorişti arabi independenţi. Atunci, ce rost aveau uniformele? Ciudat!

În rest, baza aceea era lucrul cel mai insolit din toată America de Sud! Era clar că, pornit în căutarea lui Laconia, Hunter descoperise ceva de anvergură! O adevărată bombă programată cu grijă, care urma să facă explozie la o simplă apăsare de buton. Evident, lui Hunter i-ar fi plăcut să o distrugă imediat, să o radă de pe faţa pământului, mai înainte de a-şi propulsa germenii morţii şi distrugerii în rândul populaţiei nevinovate...

Dar trebuia să se calmeze, să nu facă nimic pripit. Trebuia să programeze, să prevadă, să planifice... şi abia apoi să treacă la acţiune.

Exterminatorul ieşi fără zgomot din micul depozit şi se întoarse, târându-se pe burtă, la fereastra colibei în care se afla Khatib el Sulieman. Dintr-un buzunar al combinezonului negru, scoase un aparat de emisie-recepţie miniaturizat: ultima jucărioară a lui Gadgets, care îşi numea „gândaci” aparatele nu mai mari decât un nasture de cămaşă. O minune a tehnicii, cu o faţă autocolantă şi o putere de transmisie sigură pe o distanţă de un kilometru.

Hunter lipi „gândacul” la baza ferestrei, în colţul din stânga. Panoul de sticlă va amplifica sunetele din interiorul colibei şi „gândacul” va transmite în deplină siguranţă.

Exterminatorul se lăsă din nou pe vine şi observă tabăra: nici urmă de santinelă. Se ridică şi alergă până la a doua colibă luminată.

De data asta, zări pe fereastră doi bărbaţi. Unul dintre ei era cel care mersese prin tabără cu Khatib al Sulieman, dimineaţă. Celălalt îi era necunoscut. Cei doi discutau cu însufleţire.

Hunter instală imediat al doilea „gândac” pe geamul colibei. După care scoase un mini-receptor, legat la o baterie mare cât un pachet de ţigări, şi instală micul aparat în ureche, după branşarea lui la baterie.

Cei doi vorbeau în limba arabă!

Hunter schiţă un zâmbet ironic. La ce s-ar fi aşteptat? Să-i audă vociferând în engleză?

În orice caz, Laconia nu era nici în coliba aceea. Nu mai rămăsese decât coliba cufundată în întuneric.

Acum timpul se scurtase simţitor şi probabil că dispariţia santinelei avea să fie remarcată foarte curând.

Hunter se avântă iar spre centrul taberei. Coliba învăluită în întuneric se afla de cealaltă parte. Va fi deci obligat să alerge în teren descoperit, sperând că nu va fi văzut de nimeni.

Dar nu avea de gând să rişte inutil. Se târî mai întâi pe burtă până la construcţia de beton, ca să se convingă că santinela zăcea tot acolo, la baza zidului.

Apoi inspiră profund şi se avântă în spaţiul descoperit, zgomotul vântului înăbuşindu-i alergarea.

Ajuns în umbra colibei din tablă, se lipi de unul dintre pereţi, încercând să-şi tragă sufletul. Înăuntru, totul era întunecat. Era deci inutil să privească pe fereastră. Dar Hunter avea alt mijloc de investigaţie: un al treilea „gândac" îşi găsi imediat locul pe geamul ferestrei. Puse mini-receptorul în ureche, branşă bateria şi...

Un murmur... O voce calmă, aproape tandră... Un zgomot uşor, ca atunci când agiţi încet apa.

Vocea deveni puţin mai puternică, dar tot murmurată. O voce de femeie... şi care se exprima în engleză:

— ... îi urăsc... Niciodată... Niciodată n-am crezut că vor face asta... Linişteşte-te... Odihneşte-te. Îţi voi răcori faţa.

Hunter auzi din nou zgomotul de apă: un clipocit uşor.

Apoi se auzi vocea răguşită şi epuizată a unui bărbat. Şi ea murmurată.

— ... Ce-ţi închipuiai?

Bărbatul îşi reţinu pe jumătate un geamăt de durere, apoi continuă:

— Credeai că va fi altfel?

— Nu ştiu. Aveam capul plin de idei mari... Revoluţie, Dreptate, Libertate... De fapt, filosofie, teorie...

— Ştiai, totuşi, că va trebui să... ucizi.

— E foarte uşor când nu faci decât să vorbeşti despre asta! Da, moartea celor care asupresc poporul meu nu mă înspăimântă. Dar... până acum... n-am mai văzut niciodată...

— Te referi la tortură?

Era Laconia! Nu putea exista nici o urmă de îndoială.

— Ce... ce ţi-au făcut... e josnic... inuman... Am încercat să-mi astup urechile... dar există totuşi o limită!

Acum fata aproape că plângea.

— Nu... nu mă ştiam atât... în fine, atât de sensibilă! Mi-e ruşine de mine... Credeam că lupt pentru o dreptate mai mare, pentru ca fiinţele umane să nu mai fie torturate de poliţiile secrete... Dar nu suntem mai buni decât ceilalţi... Nu crezi?

Laconia gemu iar de durere şi fata zise cu tristeţe:

— O, cât aş dori să-ţi pot uşura suferinţa!

— Ai făcut deja foarte mult pentru mine... Mulţumesc...

Laconia vorbea cu mare greutate. Hunter auzise destul.

Dădu ocol cu repeziciune colibei şi deschise brusc uşa rămasă întredeschisă. Interiorul era cufundat în întuneric...

— Dacă doreşti să te faci şi mai utilă, zise el cu o voce plină de răceală, ajută-mă să-l scot pe omul ăsta din tabără.

O auzise pe fată înăbuşindu-şi o exclamaţie de surpriză. Hunter aprinse imediat mica lanternă de buzunar şi recunoscu faţa uluită a femeii pe care o văzuse de dimineaţă cu Khatib al Sulieman.

Ea se uită la Exterminator cu ochii plini de stupoare, observând combinezonul negru şi panoplia de arme mortale. Apoi deschise gura, vrând parcă să strige de groază, dar Hunter o opri cu un gest al mâinii.

— Nu, nici un sunet! Dacă vrei să vorbeşti, e destul să murmuri!

— Cine... cine eşti? bâigui ea, fără să-şi ia ochii de la el.

— Un prieten. Vrei să mă ajuţi să-l scot din tabără?

— Eu...

Ezita, fireşte. Să vorbească era una, să acţioneze era cu totul altceva.

— Da sau nu? insistă Hunter.

Laconia se ridică cu greutate pe un cot şi, privind la silueta aceea mare, întrebă cu voce stinsă:

— Cine... cine eşti?

— Colonelul John Phoenix, răspunse Hunter, fără să-şi ia ochii de la fată.

— Nume... nume de cod? reuşi să articuleze Laconia.

— Omul de Piatră. Sunt Omul de Piatră numărul 1.

Laconia se lăsă încet pe saltea.

— Mulţumesc, Doamne! zise el, oftând.

— Deci? zise Hunter, uitându-se în continuare la fată. Aştept răspunsul tău.

Ea scutură cu tristeţe din cap.

— Nu... Nu te pot ajuta. Dacă Khatib ar afla că am trădat, m-ar omorî. Dar n-am să fac nimic ca să te împiedic.

— E... e sinceră, murmură cu greutate Laconia.

— Ar putea, totuşi, să dea alarma, imediat ce ne va părăsi, replică tăios Hunter.

— Promit că nu voi face nimic! exclamă fata. Jur pe sfântul

Coran!

Privirea ei îl implora pe Hunter să o creadă. Totuşi, era o revoluţionară. Una adevărată. Şi, în plus, lupta alături de unul dintre şefii terorişti cei mai nemiloşi: Khatib al Sulieman. Or, Hunter ştia că femeile din mişcările revoluţionare erau mai fanatice şi mai oarbe decât bărbaţii.

Şi totuşi...

O văzuse pe femeia aceea înfruntându-l pe şeful arab şi o mai văzuse aducându-i apă bietului Laconia, fără să ştie că era urmărită de Hunter. Poate că nu era chiar atât de fermă cum îşi închipuia. Asistase pentru prima dată în viaţa ei la torturarea unei fiinţe omeneşti şi probabil că acest spectacol monstruos o tulburase profund.

O, fireşte, fusese învăţată să plaseze bombe în imobile pline cu oameni nevinovaţi! Dar era lucru uşor, dacă te aflai la o distanţă de câţiva kilometri în momentul în care bomba făcea explozie, departe de spectacolul revoltător al victimelor. Să vezi cu, ochii tăi suferinţa umană era cu totul altceva!

După toate aparenţele, Soraya nu putuse să suporte asta.

Avea probabil o „criză de conştiinţă”.

Fata se uita la el cu o lumină de speranţă în ochii ei negri, şi Hunter înţelese că încrederea ar fi fost reciprocă.

— Cum te cheamă?

— Soraya. Soraya Naseer.

— Bine, Soraya, te cred. După părerea ta, rănitul este în stare să fie transportat?

Ea dădu din umeri.

— A fost foarte maltratat şi n-am cu ce să-l pansez. Şi totuşi, am făcut tot ce am putut. Acum viaţa lui depinde de Allah... şi de tine.

Hunter se lăsă în genunchi lângă saltea. Cu o singură mişcare, suplă şi plină de forţă, îl ridică pe Laconia şi îl puse uşurel pe umăr, cam aşa cum transportă un pompier un rănit în stare de inconştienţă.

Soraya se apropie de uşă. Acolo, ezită şi se întoarse.

— Cum ai intrat în tabără?

— Am tăiat o gaură în gard, în spatele clădirii de beton.

— Şi presupun că ai vrea să pleci prin acelaşi loc?

— Exact.

În acest caz, eu voi ieşi prima. Dacă voi zări pe cineva în tabără, voi striga. Şi, dacă mă auzi, vei înţelege că e un pericol.

Apoi fata dispăru în noapte, lară să mai aştepte răspunsul lui.

În definitiv, în pofida a ceea ce zisese, avea să-l ajute. Doar dacă nu minţise!

Hunter se apropie şi el de uşă. Afară, totul era cufundat în întuneric. Ploua în continuare liniştit. Soraya nu se vedea nicăieri. Probabil că dispăruse în spatele colibei.

Acum era timpul să acţioneze, să iasă în ploaie şi să vadă dacă fata spusese adevărul sau dacă îl înşelase...

Scoase marele Auto-Mag 44 şi îl luă în mâna dreaptă, ridicând piedica.

Apoi încetişor, fără zgomot, ieşi în noaptea de cerneală.

CAPITOLUL X

Ploaia, mânată de vânt în rafale, îi stropi faţa, obligându-l să clipească de mai multe ori. Hunter se strecură pe lângă peretele colibei ca să ajungă la construcţia de beton şi, de acolo, la singura sa cale de ieşire din tabără.

Soraya nu se vedea nicăieri.

Strânse instinctiv mâna pe Auto-Mag şi îşi încordă auzul, încercând să prindă zgomot de paşi...

Nimic.

Ajunse la peretele din spate al construcţiei de beton. Corpul lui Laconia atârna moale pe umărul lui; îşi pierduse cunoştinţa şi poate că era mai bine: cel puţin, nu mai simţea suferinţa.

Cadavrul santinelei zăcea tot acolo, la baza zidului, unde îl târâse Hunter.

Exterminatorul inspiră profund, pregătindu-se să străbată ultima etapă de teren descoperit până la breşa făcută în gard.

În acel moment, auzi un zgomot slab, abia perceptibil, şi se încordă brusc, ridicând ţeava armei, şi degetul i se crispă pe trăgaci.

— Eu sunt... Soraya.

Silueta tinerei femei apăru neclară în noapte.

— Era gata să te omor, murmură Hunter cu o voce răguşită.

Ea se apropie fără zgomot.

— Ar fi fost o adevărată sinucidere, şopti ea. Dacă trăgeai, ai fi trezit întreaga tabără.

Apoi arătă cu mâna spre cadavrul santinelei şi zise:

— Nu-l poţi lăsa aici. Îl vor găsi foarte repede şi vor veni pe urmele tale.

— N-am nici cea mai mică intenţie să-l abandonez, răspunse Hunter, schiţând un zâmbet, pe care fata nu-l văzu. Dar mai întâi vreau să-l pun la adăpost pe omul acesta.

— OK. Acum trebuie să plec. Allah să vă aibă în paza lui!

Soraya dispăru în noapte şi zgomotul paşilor săi se pierdu înăbuşit de cel al vântului şi al ploii care cădea pe pământ.

Hunter aranjă mai bine corpul agentului, într-o poziţie mai confortabilă, apoi se uită cu prudenţă după colţul zidului: santinela era la postul ei, cu spatele întors spre Hunter. Acum era momentul să ţâşnească spre gard.

Ajunse la gard după vreo şase paşi mari. Se lăsă în genunchi şi

puse încetişor corpul lui Laconia pe pământul ud. Apoi desfăcu cu gesturi ferme breşa făcută mai devreme, se strecură de cealaltă parte şi trase până la el corpul inconştient al agentului secret.

Îl săltă din nou pe umăr şi porni pe flancul muntelui, ca să ascundă acea povară preţioasă în spatele stâncilor crestei.

Ajunse acolo sus gâfâind şi aşeză din nou încetişor corpul lui Laconia direct pe pământ, răsuflând uşurat. Se terminase!

Dar chiar terminase? Nu, mai trebuia să scoată din lagărul blestemat cadavrul santinelei...

Douăzeci de minute mai târziu, Exterminatorul arunca într-o mică râpă, nu departe de gard, corpul deja rigid al teroristului arab.

Se ridică să-şi tragă sufletul. Această a doua pătrundere fusese executată cu rapiditate. Hunter se întorsese în tabără şi se târâse până la santinela moartă, căreia îi luase mai întâi puşca de asalt AK-47. Apoi descheiase cămaşa mortului şi o trăsese peste craniul spart. După care, cu o mişcare rapidă, ridicase cadavrul în braţe şi se năpustise spre breşa din gard. Se mişcase perfect, santinela era la capătul celălalt al rondului, întoarsă cu spatele. Apoi ieşise împreună cu mortul în acelaşi mod ca prima dată. Şi, cam la treizeci de metri de gard, descoperise acea mică râpă şi se debarasase rapid de cadavru, fără nici cea mai mică remuşcare: un fanatic sângeros mai puţin, care, pentru a-şi servi idealul de moarte şi violenţă, se aventurase de cealaltă parte a globului ca să semene teroare şi distrugere. Avusese ceea ce meritase!

Hunter urcă cu rapiditate până în locul unde zăcea corpul lui Laconia, îl săltă din nou pe umăr pe agentul lipsit de cunoştinţă şi se uită la busolă şi apoi la ceas.

Cabana se afla la sud-sud-est. Era timpul să se întoarcă acolo cât mai repede. Cu atât mai mult cu cât luminişul care o înconjura era destul de mare ca să permită aterizarea unui elicopter; şi mai era şi foarte aproape de punctul fixat pentru întâlnirea cu aparatul Marinei. Poate că elicopterul va putea să aterizeze şi să-l recupereze pe agentul secret...

Dar nu asta era problema esenţială. Cât timp îi trebuia ciclonului ca să ajungă până acolo? Care erau şansele de supravieţuire ale lui Laconia, având în vedere starea lamentabilă în care se afla? Astea erau adevăratele probleme.

În timp ce se gândea la toate acestea, Hunter ocolise pe departe tabăra inamică şi acum se afla pe drumul de acces coborând pe flancul muntelui. Acum înainta mult mai repede, dar

la fiecare pas simţea corpul lui Laconia tresărind de durere.

Agentul secret nu arăta prea grozav! Trebuia să-l pună la adăpost şi să-i dea primele îngrijiri de urgenţă. Hunter grăbi şi mai mult pasul, străduindu-se să înainteze într-un ritm constant. Era hotărât să facă tot ce-i stătea în putere ca să salveze viaţa sărmanului Laconia. Dar ce însemna „tot” în acea junglă impenetrabilă şi scăldată de ploaia tropicală?

Trecuseră puţin mai mult de douăzeci şi patru de ore de când Hal Brognola îi explicase lui Hunter misiunea pe care i-o cerea omul de la Casa Albă.

Găsirea lui Laconia... OK.

Salvarea lui Laconia... OK.

Sau lichidarea lui!

Alternativa nici nu se mai punea la socoteală, deoarece cel puţin deocamdată agentul secret era „salvat”.

Dar Hunter mai trebuia să-l transporte până la cabana din luminiş şi să-l panseze cum se pricepea mai bine, ca să-i dea o şansă de supravieţuire... sperând în acelaşi timp că ciclonul va sta la distanţă până la sosirea elicopterului Marinei...

Doar dacă, bineînţeles, teroriştii nu descoperă dispariţia prizonierului şi nu pornesc după el să-l captureze.

Misiunea era deci departe de a fi încheiată. În realitate, abia începuse şi nu avea să fie cu adevărat reuşită decât atunci când agentul secret, ajuns în sfârşit în siguranţă la Washington, ar fi putut să dezvăluie superiorilor săi tot ce aflase în timpul trecerii prin acel infern.

Iar pentru Hunter, misiunea s-ar fi încheiat cu adevărat doar după ce ar fi ras definitiv de pe faţa pământului acea tabără blestemată!

Lăsă capul în jos, în bătaia vântului: acum ploaia cădea mai tare şi vântul bătea în vârtejuri.

Ciclonul se apropiase cât se poate de periculos...

CAPITOLUL XI

Furtuna îşi urma în mod inexorabil cursul spre America de Sud şi, mai întâi, spre istmul Panama.

În ochiul ciclonului domnea un calm relativ, dar de jur-împrejur, pe o suprafaţă de câteva mii de kilometri pătraţi, vânturi demenţiale băteau în curenţi circulari uriaşi, atingând viteze de două sute douăzeci de kilometri la oră. Presiunea barometrică scăzuse vertiginos.

Nori negri monstruoşi clocoteau la o altitudine de douăzeci şi cinci de mii de metri. Or, la douăsprezece mii de metri, temperatura aerului era de minus şaizeci de grade. Apa care forma acei oribili cumulus se transforma atunci instantaneu în cristale de gheaţă care, antrenate de greutatea lor, se prăbuşeau în cădere liberă pe o distanţă de mai multe mii de metri, unde straturile de aer mai cald le făcea să se topească, în timp ce vântul, tot mai violent, dădea particulelor de apă o irezistibilă mişcare ascendentă, formându-se atunci din nou cristale de gheaţă din ce în ce mai mari.

Marea Caraibelor nu este adâncă. La suprafaţă, vânturile dezlănţuite ridică valuri enorme, înalte de douăzeci de metri, cărora le ciopârţesc creasta, ca să facă din ea nori de spumă furioşi, care străpung aerul şi lovesc devastator toate obstacolele solide susceptibile să opună rezistenţă.

Nimic nu supravieţuia furtunii.

Pe micile insule împrăştiate în Golful Caraibelor, vântul semăna moarte şi distrugere, scoţând copacii din rădăcină, smulgând colibele şi construcţiile, luându-i pe sus pe locuitori, pe care îi ridica în aer, ca să-i arunce la pământ cu o violenţă incredibilă, ca pe nişte marionete.

Iar zgomotul vântului era un fel de urlet diabolic, sălbatic precum strigătele de agonie ale unei naturi care devine brusc dementă.

Pe continentul nord-american, staţiile meteo observau înaintarea ciclonului pe hărţi trasate cu ajutorul camerelor de luat vederi ale sateliţilor. Iar meteorologii vedeau foarte clar traiectoria furtunii, precum şi viteza sa de deplasare. Dar binecuvântau cerul că Frederick se hotărâse să se îndrepte spre sud, nu spre nord, caz în care ar fi pustiit o mare parte din teritoriul Statelor Unite.

Din păcate, Bob Hunter se afla în sud.

Iar ciclonul avea să lovească istmul Panama în numai câteva ore...

*

* *

La ferma Omului de Piatră, Rose d'Avril privea cu neliniște ecranul televizorului, care arăta harta meteo a Americii Centrale.

În picioare, în spatele ei, Hal Brognola se uita țintă la masele enorme de nori volburoși care apăreau pe ecran.

— Asta mă cam îngrijorează, zise Rose cu o voce încordată.

Șeful federal îi aruncă o privire și remarcă fața palidă de angoasă.

— Cât timp mai are la dispoziție? întrebă el în cele din urmă.

— Mult mai puțin decât v-ați fi închipuit când i-ați expus misiunea, replică ea fără să-și ia ochii de la ecran. Ciclonul se deplasează mai repede decât fusese prevăzut.

Se aflau în sala de operațiuni, iar în spatele lor se aflau Blancanales și Schwarz care, în ciuda îngrijorării lor, se străduiau să pară calmi.

— Nu știam că ciclonul va urma o traiectorie spre sud, zise Brognola, ca și cum s-ar fi scuzat.

Rose d'Avril întoarse brusc capul, cu privirea plină de furie.

— Chiar dacă ați fi știut, tot i-ați fi cerut să plece!

Brognola dădu din cap.

— Mda!

— Afurisitul ăsta de Laconia este chiar atât de important?

— Esențialul nu este chiar Laconia. În schimb, informațiile pe care le deține sunt poate capitale.

— Adică mai importante decât viața lui Bob Hunter?

Brognola remarcase faptul că Rose își reținea cu greutate lacrimile. Îl iubea cu pasiune pe Exterminator, știa foarte bine, și asta era clar pentru toată lumea. Ce tristețe să o vezi suferind așa cum suferea! Dar, la urma urmelor, și Brognola ținea la Hunter. Poate că în alt fel, dar ținea la el... Și poate că nu-i fusese ușor să-i ceară să-și riște încă o dată viața. Din păcate, atunci când ai o funcție ca aceea a lui Harold Brognola, uneori ești obligat să acționezi împotriva sentimentelor tale. Chiar când e vorba să ceri celorlalți – oamenilor tăi și, mai ales, prietenilor – să accepte misiuni ale căror șanse de succes sunt minime... Or, Hunter era mult mai mult decât un prieten pentru Hal!

Rose d'Avril îl apucă brusc de braț pe șeful federal.

— O, îmi cer scuze! zise ea, suspinând cu tristețe. Pun

întrebări stupide!

Hal Brognola o bătu încetişor pe mână.

— Nu-i nimic, Rose. Înţeleg ce simţi.

Atunci luă cuvântul Blancanales:

— Când trebuie să-l recupereze elicopterul Marinei?

Rose d'Avril îi răspunse:

— Aparatul a decolat deja, dar...

Vocea i se frânse.

— Dar? insistă Blancanales.

— Elicopterul a fost nevoit să plece înainte de ora prevăzută, din cauza înaintării neaşteptate a ciclonului. Nu ştim nici măcar dacă pilotul va putea să stabilească contactul radio cu Bob, ca să fie sigur că a revenit la timp în punctul de întâlnire.

Atunci, Schwarz mormăi:

— Dacă patronul se află pe o rază de şaptezeci de kilometri, va auzi semnalele radio. Receptorul lui miniaturizat este aparatul cel mai bun care există azi în lume. De altfel, e meşterit chiar de mine.

— Nu asta ar fi problema, replică Rose. Din cauza furtunii, elicopterul ar putea să nu reuşească să se apropie de el, chiar pe o rază atât de mare. Ştiţi cum e la trei sute de kilometri în faţa ciclonului Frederick?

Schwarz scutură din cap.

— Ei bine, e un adevărat infern, preciză tânăra femeie, care descrise apoi pe scurt tornada care preceda sosirea ciclonului.

După ce termină ce avea de spus, în sala de operaţiuni se aşternu tăcerea.

După câteva momente, Blancanales zise:

— Jack Grimaldi e acum acolo, nu?

— Dar se află foarte departe de Hunter! Aşteaptă la baza aeronavală Howard, iar aceasta e situată la mai mult de trei sute de kilometri nord-vest de câmpul de operaţiuni presupus al Exterminatorului.

Se făcu din nou linişte. Ce să mai spună? Şi ce să mai facă?

Doar să aştepte cu frica în sân...

CAPITOLUL XII

Cabana avea cel puţin un avantaj: te adăpostea de ploaie. Hunter îl aşeză jos pe Laconia, care încă nu-şi recăpătase cunoştinţa. Era ud până la piele. Înainte de orice, trebuia să-l şteargă şi să-l încălzească.

Zece minute mai târziu, un foc vesel ardea în căminul rudimentar din mica încăpere. Se făcu cald destul de repede. Hunter mai aşteptă puţin, apoi îl dezbrăcă pe agentul secret de hainele ude. Îi examină cu atenţie rănile oribile făcute de terorişti: plăgi respingătoare, dantelate în mod atroce, sculptate cu vârful cuţitului...

Hunter îl pansă cum se pricepu mai bine, folosind tot ce conţinea mica lui trusă. Apoi dădu cu alifie antibiotică pe rănile pe care nu le putuse proteja cu pansament, după care îl înfăşură pe Laconia într-un combinezon de camuflaj uscat, pentru că nu-l scosese până atunci din raniţă.

Hunter era ud până la piele, dar nu era atent la asta. Laconia bolnav, rănit, avea întâietate.

Îşi puse uşor mâna pe fruntea agentului inconştient: ardea. Totuşi, atâta timp cât nu-şi recăpăta cunoştinţa, era mai bine să nu-i dea să bea apă.

Hunter nu mai avea acum altceva de făcut decât să aştepte, sperând că îşi va reveni.

Elicopterul mare al Marinei – un Sea Stallion RH 53 – zbura în furtună. Pilotul şi copilotul luptau cum puteau mai bine ca să menţină cât de cât stabilitatea aparatului, în ciuda vârtejurilor puternice. Ploaia cădea cu violenţă peste sfera mare de plexiglas, care servea drept parbriz, şi răsuna ca un răpăit diabolic pe coada metalică a aparatului. În ciuda puterii motorului, elicopterul era aruncat într-o parte şi în alta ca un balot de paie, iar zdruncinăturile din interiorul habitaclului erau de-a dreptul impresionante.

Cei doi oameni se luptau de ore în şir ca să ajungă la coastă. Decolaseră cu mult înainte de ora prevăzută, şi asta din două motive esenţiale. Mai întâi, pentru că mica navă purtătoare abia mai avea timp să fugă din calea ciclonului, care sosea dinspre nord în mare viteză. Apoi, pentru că acele condiţii meteo dramatice aveau să încetinească în mod considerabil viteza de înaintare a marelui aparat, care trebuia cu orice preţ să ajungă la

locul de întâlnire înainte de sosirea ciclonului.

Totuşi, pilotul era din ce în ce mai puţin sigur că va reuşi să ajungă la agentul numit Omul de Piatră nr. 1. Contorul rotorului principal oscila fără încetare, acul indicator făcând un salt înainte, ca apoi să cadă foarte repede spre valoarea minimă.

Pilotul avea nevoie de ambele mâini ca să menţină aparatul într-un oarecare echilibru orizontal. Alături de el, copilotul supraveghea beculeţele aparatelor de control şi făcea continuu corecţiile necesare, aruncând din când în când o privire spre marea dezlănţuită de sub aparat.

— Ce porcărie! exclamă el în microfonul căştilor. Niciodată n-am văzut ceva mai rău!

— Aşteaptă urmarea, răspunse pilotul. Atunci, chiar că vei avea de ce să te minunezi!

În jumătatea de oră care urmă, nu mai schimbară nici un cuvânt. În aparat domnea un vacarm monstruos: mai întâi zgomotul marelui motor cu turbină, dar mai ales urletul vântului şi ropotul ploii pe carlinga metalică.

În cele din urmă, copilotul zise:

— Linia ţărmului, acolo în faţă...

— Da, o zăresc. Determină, te rog, poziţia! Nu ştiu unde ne aflăm.

— Direcţia e în continuare bună, anunţă aproape imediat copilotul, indicând poziţia aparatului pe ecranul radar al tabloului de bord.

Survolară ţărmul şi văzură valurile imense care se spărgeau de uscat, vrând parcă să-l distrugă, să-l acopere, să-l înghită.

— Acum ia direcţia sud, strigă pilotul în căşti.

Elicopterul vină spre dreapta, greoi, ca o libelulă monstruoasă, prinsă într-un vârtej de vânt. În interior, zguduiturile deveniseră insuportabile, în pofida eforturilor celor doi piloţi.

Acum traversau istmul şi, deoarece viteza lor era mai mare decât cea a ciclonului, condiţiile se mai ameliorară puţin.

Destul de repede, zăriră în faţa lor masa întunecată a munţilor a căror creastă dispărea sub nori negri ca cerneala, în timp ce o ploaie fină şi deasă aproape că ascundea valea, pe flancul colinei.

Elicopterul se zdruncină cu putere, lovit de o rafală deosebit de violentă, şi pilotul fu nevoit să se agaţe bine de manşă ca să menţină direcţia. Apoi zgomotul motorului se transformă într-un fel de răget ascuţit, iar acul tahometrului sări la nivelul maxim, după care coborî brusc.

Cei doi nu făcură nici un comentariu. Se ştiau practic neputincioşi împotriva elementelor dezlănţuite ale naturii, atâta timp cât nu vor ateriza pe sol.

— Acum încearcă să intri în contact cu el, ordonă pilotul.

Copilotul duse microfonul la gură, branşând pe frecvenţa specială:

— Pasărea Albastră către Omul de Piatră I. Pasărea Albastră către Omul de Piatră I. Mă recepţionezi? Terminat.

În receptor se auziră numai paraziţi.

— Mai încearcă, insistă pilotul. Şi repeţi apelul până îl vei prinde.

— Pasărea Albastră către Omul de Piatră I. Pasărea Albastră către Omul de Piatră I. Mă recepţionezi? Terminat.

Copilotul repeta întruna apelul.

*

* *

De câteva momente, Hunter, aşezat în genunchi lângă Laconia, se uita fix la faţa lui. Deodată văzu pleoapele fremătând. Apoi agentul secret deschise lent ochii şi se uită în jur fără să înţeleagă.

— Nu te agita, îi zise Hunter cu o voce calmă şi rece. Acum, eşti salvat. Destinde-te.

Laconia încercă să se ridice, dar era mult prea slăbit ca să reuşească. Hunter îi trecu braţul sub ceafa şi îl obligă să se lungească la loc.

— Eşti... Eşti... co... colonelul Phoenix? reuşi să articuleze rănitul.

— Eu sunt. OK, ascultă, bătrâne, nu pot să fiu sentimental şi regret... Nu arăţi prea bine şi nu sunt sigur că vei rezista până la Washington. Aşa că e mai bine să-mi spui tot ce ai aflat. Voi transmite mai departe.

Laconia schiţă un zâmbet.

— Cre... crezi... S-a... s-a sfârşit? Bine... O să... O să-ţi spun... Foarte important... trebuie să le spui... să le explici... foarte grav... acţionat repede...

Hunter nu-şi putu reţine un elan de admiraţie faţă de tipul care, ştiind acum că risca să moară, îşi păstra sângele rece. Un tip tare, curajos, care dovedise asta rezistând torturii arabilor fără să le spună nimic.

— Spune tot, îl îndemnă Hunter. Ce lucru atât de important ai descoperit?

Laconia inspiră profund şi faţa i se crispă brusc de durere.

Bietul om era la capătul puterilor! Apoi începu să vorbească cu glas foarte scăzut:

— ... şi m-am ţinut după ei... până... a fost o prostie... am fost mai puţin atent şi au pus mâna pe mine...

Vocea i se pierdu într-un fel de horcăit.

— OK, OK, zise Hunter, insistent. Acum spune-mi ce fac acolo cu instalaţia aia demenţială. Ce intenţii au?

Laconia mormăi ceva ce Hunter nu înţelese. Atunci, plecându-se spre buzele rănitului, murmură:

— Te rog, repetă. Nu te-am auzit.

— ... con... controlul sateliţilor... să captureze unul de-al nostru... să-l aducă pe pământ.

Vocea lui Laconia se pierdu din nou şi Hunter băgă de seamă că rănitul îşi pierduse din nou cunoştinţa. Bietul om! Cunoscuse chinurile iadului, avea dreptul la o odihnă meritată... dar nu imediat... nu încă...

Hunter îi trecu peste faţă o batistă udă, ştergându-i uşor obrajii. După câteva minute, Laconia redeschise încet ochii.

— De ce vor să deturneze unul dintre sateliţii noştri? întrebă imediat Hunter. Şi ce mijloace vor folosi? Haide, bătrâne, spune-mi!

Laconia făcu un efort supraomenesc.

— ... vor să-l deturneze... orbită... cunosc... cod auto... distrugere...

Hunter simţi că îi îngheaţă sângele în vine.

„Oare teroriştii aceia nebuni chiar găsiseră un mijloc în stare să intercepteze sistemul cel mai sofisticat din lume pentru culegerea şi stocarea de informaţii secrete? Ce ştiau ei exact?” îşi zise Hunter. Puterea acelor arabi, care acţionau în afara legii, începea să-l impresioneze serios pe Exterminator, în timp ce era cuprins de dorinţa nestăpânită de a-i nimici cât mai repede şi definitiv.

Se uită în ochii lui Laconia.

— Spune-mi, care este scopul acestei operaţiuni? De ce să captureze un satelit?

— Vor... cel... informaţii despre... mişcări... petrol... vor şti astfel... sosirea următorului... petrolier... gigant... Panama... aruncat în aer...

— Care petrolier?

— Gigant... curând prevăzut... scufundat în canal...

Laconia avea acum gura uscată şi ochii i se închideau.

Totuşi, mai murmură:

— ... dispun... putere submarină nucleară... chiar, poate...

— De unde au toate astea, spune-mi, te rog?

Hunter aproape că îl implora acum, dar Laconia, pe jumătate conştient, ţinea ochii închişi.

— ... vor... război... Vulturii... reuşi el să mai articuleze.

Şi asta a fost tot.

Hunter ştia destul acum şi era consternat. Nu avea timp să transmită aceste informaţii incomplete la Washington. N-ar fi făcut decât să încurce şi mai mult situaţia cu adevărat explozivă.

Deci, teroriştii arabi voiau să deturneze un satelit şi să atace cu racheta un petrolier gigantic în apele Canalului Panama! Asta însemna că minutele erau numărate şi nu putea să aştepte răbdător încuviinţarea celor de la Washington. Trebuia să-i doboare pe acei ticăloşi megalomani, luându-i din scurt... Trebuia să acţioneze... Da, să acţioneze aşa cum ştia să facă Hunter...

CAPITOLUL XIII

Timpul şi condiţiile atmosferice erau împotriva lui, dar nu avea nici o putere.

Acum trebuia să pătrundă din nou în tabăra teroriştilor, şi asta înainte de sosirea ciclonului. Bineînţeles, dacă aştepta furtuna, avea o şansă să treacă neobservat în mijlocul confuziei generale. Dar Hunter mai văzuse cicloane – taifunuri, cum sunt numite în Asia – şi ştia că, în afara unui noroc extraordinar, nimeni şi nimic nu rezista în drumul lui. Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci, în momentul sosirii furtunii, este să găseşti o ascunzătoare destul de adâncă să te cuibăreşti în ea, sperând că elementele dezlănţuite nu te vor aspira afară, ca să te trântească strivindu-te la câteva sute de metri mai departe!

Pe de altă parte, făcând abstracţie de problema ciclonului Frederick, Hunter nu voia cu nici un preţ să rateze întâlnirea fixată cu elicopterul Marinei. Laconia nu ar fi putut să reziste la infinit. Deci, era inutil să mai întârzie acolo, înainte de a pătrunde pentru a treia oară în tabăra blestemată.

Hunter se întrebă o clipă cu nelinişte dacă nu cumva teroriştii descoperiseră dispariţia prizonierului. În acest caz, tabăra probabil că mişuna de oameni înarmaţi! Dar imediat dădu din umeri, fatalist: la urma urmelor, va vedea... De câte ori, în timpul, războiului său împotriva Mafiei, nu pătrunsese în mijlocul forţelor inamice pline de ucigaşi înarmaţi? De zeci de ori! Atât de des, încât nici nu mai ştia cu exactitate.

Ei bine, în aceea noapte nu va fi decât o reeditare a trecutului.

Îşi verifică armele. Nu pentru că ar fi avut intenţia să treacă brusc la atac. Dar nu-i plăcea să fie luat din scurt, în cazul unui eveniment neprevăzut.

Stoner-ul M63 Al arăta ca un pistol-mitralieră. Încărcătorul conţinea o sută cincizeci de gloanţe de aluminiu, iar celălalt încărcător, deja fixat, îngreuna considerabil arma. Totuşi, tirul ei era imparabil, iar focul neîntrerupt se dovedea diabolic de fatal.

Marele Auto-Mag 44 se afla în tocul său, la piciorul drept. Gloanţele sale, nişte proiectile mari de oţel, veneau de hac oricărui obstacol, inclusiv oţelului blindat. Un avantaj deloc neglijabil.

În ceea ce priveşte Beretta, superioritatea ei consta în dispozitivul de amortizare a sunetului. Datorită lui, superbul

pistol italian provoca o moarte sigură, făcând un zgomot atât de înăbuşit, încât victimele sale nu-l auzeau niciodată.

Într-un mic săculeţ agăţat de centura militară, Hunter pusese un mic sortiment de grenade incendiare şi cu fragmentare.

Totuşi, în pofida acestei puteri de foc destul de uimitoare pentru un singur om, Exterminatorul ştia foarte bine că nu îi va lichida pe cei cincizeci de terorişti din tabăra arabă.

Cu puţin noroc şi mult curaj...

După douăzeci de minute, Hunter aproape că ajunsese la drumul de acces în tabără, la poalele platoului, când auzul său bine antrenat desluşi un zgomot familiar, undeva în depărtare.

Se opri ca să asculte mai bine şi zâmbi.

Mda, şansa venise la întâlnire! Sunetul provenea de pe drum. Un zgomot regulat de motor Diesel, care urca cu greu pe pista vertiginoasă.

Hunter tăie drept printre tufişuri şi, după două minute, se lăsa pe vine la ieşirea dintr-un viraj pe marginea drumului. Ascunzându-se cum putea mai bine în spatele unui trunchi de copac.

Continua să plouă iar vântul agita crengile joase ale copacului. Chiar dacă Hunter nu era foarte bine ascuns, şoferul vehiculului nu avea cum să-l vadă din cauza ploii. Camionul apăru aproape imediat după cotul drumului şi Hunter îşi ţinu răsuflarea: era un camion de aprovizionare militar 6x6, cu partea din spate acoperită de o prelată. Farurile luptau cu întunericul, dar nu luminau prea bine drumul.

Ştergătoarele de parbriz se mişcau destul de regulat, şi Hunter zări o secundă faţa crispată a şoferului, agăţat de volan, străduindu-se să nu derapeze pe noroiul alunecos şi instabil al drumului.

Cabina camionului trecu prin dreptul lui, fără ca şoferul să-l descopere pe Hunter. Acesta sări atunci din ascunzătoare. Ajunse cu rapiditate în partea din spate a vehiculului, se prinse de marginile de fier laterale şi sări în interior, aterizând pe burtă şi rostogolindu-se de câteva ori.

Partea din spate a camionului se zgâlţâia rău de tot, amortizoarele fiind în mod clar uzate. Motorul gemea, gâfâia, dar vehiculul continua totuşi să urce panta, sub ploaia torenţială.

Hunter aruncă o privire în jur: camionul era încărcat cu lăzi şi cutii de carton. Reuşi să deplaseze câteva şi, în ciuda hurducăturilor, reuşi să se ascundă în partea din fund. Apoi trase o bucată de prelată pe care o aduse peste el.

Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aştepte, să aştepte rugându-se cerului ca santinelele de la intrarea în lagăr să fie la fel de puţin conştiincioase precum cele din noaptea trecută.

Dacă santinelele verificau interiorul camionului, cum ar fi fost obligate să facă în mod logic, Hunter ar fi putut să-şi ia adio de la viaţă!

Totuşi, oamenii aceia erau ucigaşi, nu soldaţi. Era o mare diferenţă...

După un moment, Hunter simţi că motorul trăgea mai uşor şi viteza devenise mai regulată. Vehiculul ajunsese cu siguranţă pe platou, în apropierea taberei. Reduse imediat viteza, şi o voce răsună cu putere în noapte. Camionul se opri.

Vocile se apropiară imediat. Acum răsunau lângă camion. Cineva strigă un ordin şoferului, care răspunse şi el pe acelaşi ton.

Nu era nevoie să cunoşti araba ca să înţelegi pentru ce se certau cei doi oameni. Lucrurile se petreceau la fel în toate taberele militare din lume, când afară era un timp mizerabil!

Şoferul camionului refuza să iasă din vehicul ca să arate actele santinelei.

Cineva sări pe scăriţa cabinei şoferului şi în noapte răsunară din nou zvonuri de voci furioase.

Hunter apucă Stoner-ul şi trase piedica, lipind degetul de trăgaci.

Apoi motorul camionului porni din nou şi Hunter auzi aproape în acelaşi timp scârţâind balamalele porţilor mari de la intrare care se deschideau. Vehiculul se puse în mişcare, să intre în tabără.

Exterminatorul oftă uşurat, ştiind totuşi că încă era la începutul acţiunii. La fel ca dresorul de lei, care îşi băga capul în gura animalului, conştient că partea cea mai grea va fi să-l scoată de acolo fără probleme, tot aşa şi el nu-şi făcea nici o iluzie: să intri în tabără era una; să ieşi viu din ea, cu cel puţin un ostatic arab, era cu totul altceva!

CAPITOLUL XIV

Hunter simţi camionul oprindu-se. Şoferul întrerupse contactul şi deschise portiera. Fu interpelat imediat de vocea unei santinele şi cei doi începură să discute cu însufleţire.

Hunter ieşi fără zgomot din ascunzătoare. Întunericul de sub prelată era suficient. Se lăsă pe vine lângă deschizătura din spate, aşteptând momentul potrivit ca să sară jos.

Aruncă o privire rapidă în exterior: nu avea noroc! Camionul fusese oprit exact în faţa construcţiei de beton unde se aflau computerele. Or, prima ţintă a lui Hunter era coliba unde îl văzuse puţin mai devreme pe Khatib al Sulieman.

Exterminatorul mai aşteptă câteva clipe. Trebuia să acţioneze repede şi fără zgomot: erau două imperative prioritare.

Suplu ca o pisică, Hunter îşi dădu drumul pe pământ, strângând în mâna dreaptă mânerul pistolului Beretta Brigadier. Avusese grijă să tragă piedica înainte de a sări şi arma era pregătită să tragă.

Şoferul stătea cu spatele la Hunter. Santinela arabă avu ghinionul să întrezărească intrusul. Apucă imediat puşca de asalt agăţată la centură şi îndreptă ţeava ameninţătoare spre silueta întunecată.

Dar degetul lui Hunter reacţionase deja, iar Beretta scoase un „suspin”, când glonţul ieşi de pe ţeavă. Proiectilul făcu o gaură în fruntea ucigaşului, exact deasupra arcadei stângi, apoi ieşi prin partea din spate a capului, însoţit de un jet de materie cenuşie amestecată cu sânge.

Până când şoferul să-şi dea seama că se petrecea ceva neprevăzut, Beretta trase iar, şi al doilea proiectil îşi doborî victima. Şoferul muri chiar mai înainte de a cădea, inert, peste cadavrul santinelei. Hunter făcu un salt fulgerător, luă cele două puşti de asalt, armă una şi se aşeză pe vine în poziţie de luptă, gata să riposteze dacă ar fi fost zărit de cineva.

Dar, după toate aparenţele, totul era calm. Cu excepţia câtorva santinele, ploaia îi descurajase pe terorişti, care preferaseră să stea la adăpost.

Hunter privi cu atenţie tabăra: ici şi colo, un bec electric arunca o lumină gălbuie pe pământul inundat. Din păcate, coliba lui Khatib al Sulieman se afla la celălalt capăt al taberei...

A traversa terenul descoperit ar fi fost o adevărată

inconştienţă sau demenţă. Or, Hunter, în ciuda curajului şi temerităţii sale, nu era nici inconştient şi nici nebun.

Mai ales că mijlocul de a ajunge la colibă se afla la îndemâna sa.

Se strecură spre partea din spate a camionului şi aruncă uşor înăuntru Stoner-ul, precum şi cele două puşti de asalt.

Veni apoi rândul cadavrelor: trebuia să le evacueze rapid. Unul după altul, Hunter le urcă în partea din spate a camionului şi trase peste ele o bucată de prelată care atârna. Poate că arabii nu erau instalaţi prea confortabil, dar nu aveau nici o posibilitate să se plângă...

Hunter urcă apoi în locul şoferului şi găsi cheile în contact. Porni motorul, închise portiera şi porni încetişor. Camionul se puse în mişcare ca să traverseze fără grabă tabăra.

Hunter trebuia să se abţină să nu accelereze. Simţea o sudoare rece pe spate şi privea ţintă în oglinda retrovizoare.

Mai înainte decât orice, se temea de interpelarea unei santinele. Cum ar fi răspuns?

De la prima sa pătrundere în tabăra teroristă, Bob Hunter înţelesese că Brognola, ca şi el, comisese o greşeală. O greşeală care acum risca să-l coste viaţa: aici terorişti se exprimau doar în arabă. Or, Hunter nu vorbea decât engleza. Cu alte cuvinte, dacă cineva i-ar fi adresat cumva o întrebare, nu ar fi dispus decât de un singur fel de răspuns: lichidarea a tot ceea ce avea în faţă şi încercarea de a fugi cât mai repede...

Traversarea taberei i se păru interminabilă. În fiecare clipă se aştepta să vadă pe cineva apărând brusc în lumina farurilor, ca să-l oblige să se oprească. Dar, slavă Domnului, nu se întâmplă nimic!

Opri camionul militar în spatele celei mai apropiate colibe de cea a lui Khatib şi opri motorul. Apoi se lăsă să alunece pe pământ şi, brusc, încremeni!

Lângă poarta mare de la intrare, apăruseră nişte lumini.

Hunter auzi atunci zgomotul unui alt motor. Poarta se afla la aproximativ patruzeci de metri. Câteva clipe mai târziu, un vehicul îşi făcea apariţia în faţa porţii, luminată imediat de reflectoare puternice.

Exterminatorul identifică un Land Rover albastru, plin de noroi.

Văzu santinela de gardă apropiindu-se de vehicul, apoi îndreptând repede spatele şi salutând milităreşte. Land Rover-ul se puse iar în mişcare şi intră în tabără. Aparent, venea drept spre Hunter!

Exterminatorul se strecură fără zgomot sub şasiul camionului militar.

Dar Land Rover-ul se opri în faţa colibei lui Khatib al Sulieman. Şoferul, un tip mic de statură şi negricios, cu o mustaţă groasă, sări din maşină şi dădu ocol vehiculului ca să deschidă portiera pasagerului. Uşa colibei se deschise şi un val de lumină inundă Land Rover-ul.

Din maşină ieşi un bărbat plin de noroi şi ajunse la colibă din doi paşi. Uşa se închise în urma lui.

Dar Hunter, ascuns în continuare sub şasiu, avusese timp să-l zărească pe noul venit. Un adevărat noroc, căci, contrar tuturor celorlalţi oameni din tabără – arabi „pur-sânge” – bărbatul care tocmai intrase în colibă era un occidental. Avea un păr blond şi purta un impermeabil transparent peste un costum de oraş.

Cine îndrăznea să se aventureze, într-o astfel de ţinută, în jungla înecată de apă, care despărţea tabăra de Puerto Obaldia?

Cu siguranţă că era vorba de un personaj important, pentru că santinela de la intrare îl salutase cu respect!

Încă un mister pe care trebuia să-l lămurească!

În cursul primei pătrunderi în tabără, Exterminatorul branşase un „gândac” în exteriorul celor trei colibe. Aceste aparate miniaturizate puteau să transmită pe o rază de aproape opt sute de metri. Hunter era, deci, sub camion, în rândul din faţă! Scoase un receptor minuscul din unul dintre buzunarele combinezonului negru, degajă mica antenă şi lipi receptorul de ureche.

Branşă aparatul: nimic. Trecu pe a doua frecvenţă: tot nimic. În sfârşit, pe a treia frecvenţă, voci răsunătoare îi agresară timpanul. Reduse volumul sonor: geamul pe care fixase „gândacul” amplifica puternic vocile captate.

Iar jucărioara lui Schwarz funcţiona la perfecţie! Hunter avea impresia că se afla chiar în încăperea respectivă!

Numai că vocile se exprimau în arabă! Ce ghinion!

După toate aparenţele, discuţia părea o ceartă, şi încă una tare de tot!

În sfârşit, o voce blazată, foarte tăioasă, puse brusc capăt discuţiei.

— Destul! exclamă un bărbat în engleză. Ştiţi foarte bine că nu vă înţeleg bodogănelile! Vorbiţi engleza! O cunoaşteţi foarte bine!

Răspunsul fu un mârâit, apoi se auzi vocea unui om care vorbea cu un accent puternic:

— Discutam între noi despre un lucru care nu te priveşte. Nu-ţi

fie teamă, nimic din ceea ce am spus nu te interesează.

— Nu are importanţă, replică occidentalul. Eu trebuie să-ţi comunic lucruri importante. Încetaţi deci cearta şi ascultaţi-mă. M-ai înţeles, Khatib?

Şeful arab răspunse pe un ton destul de ironic:

— Ce rost are această vizită neaşteptată, Spinney? Ne consideri nişte copii pe care trebuie să-i ţii tot timpul de mână?

— Destul cu insolenţa, Khatib! Mă aflu aici, ştii foarte bine asta, pentru că am investit o mulţime de bani în tine. O sumă foarte mare, plus informaţii şi material pe care nu le poţi lua de la primul magazin din colţ! Începând cu cele cinci rachete Scud B, provenite direct de la uzinele Rustok! Prin urmare, acum dorim să culegem roadele! Şi încă foarte repede!

Şeful arab izbucni în râs.

— Voi, occidentalii, mă distraţi totdeauna! Vă consideraţi mari şefi! După cum vorbiţi, s-ar crede că sunteţi membri OPEC, în schimb, voi sunteţi numai clienţii ei, de care depindeţi aşa cum un câine depinde de stăpânul lui!

— Nu mai spune neghiobii, Khatib! Ştii foarte bine că suntem mult mai mult decât atât! Cunoaştem codurile sateliţilor, cunoaştem ce petrolier urmează să vină şi suntem perfect informaţi despre cele mai mici detalii ale pieţii actuale a petrolului. În plus, dacă un petrolier gigant se duce la fund în Canalul Panama şi îl blochează, ştim cum va modifica asta scena internaţională. Voi, arabii, aveţi mai mult petrol decât noi, asta e adevărat, şi probabil că şi mai multă cutezanţă... Dar nu asta e problema. Am venit în seara asta, pentru că a venit timpul să te revanşezi, Khatib. Ei da, e rândul tău să îndeplineşti partea din contractul dintre noi, şi respectând termenii noştri, nu ai tăi!

— Suntem pregătiţi să lovim, răspunse arabul. Suntem perfect operaţionali, dar eşti prea orb ca să-ţi dai seama de asta! Nu vezi cum arată acum baza asta? N-am stat cu mâinile în sân!

Hunter îşi zise că arabul Khatib probabil zâmbea. După tonul vocii, era ferm hotărât să acţioneze după cum îl tăia capul, fără să ţină cont de dezideratele acelui eretic blond.

— Dar ce te-a apucat? izbucni Spinney. Ai înnebunit?

Hunter se târî ca să iasă de sub camion şi, după câţiva paşi mari, ajunse la ferestruica colibei lui Khatib. Apoi aruncă o privire rapidă în interior.

Numitul Spinney, occidentalul blond, era înghesuit în peretele din fund al încăperii. Un ucigaş arab scurt şi îndesat îl ţinea cu o mână de reverul hainei, în timp ce cu cealaltă îi plimba pe gât

lama ascuţită şi lucitoare a unui cuţit lung.

— Ahmad, lasă-l în pace! răcni Khatib.

Ucigaşul lăsă jos cuţitul, cu un aer puţin cam dezamăgit, iar Hunter o zări într-un colţ al încăperii pe Soraya, care privea scena cu ochii măriţi de oroare.

Spinney îşi aranjă haina şi Khatib izbucni într-un râs sardonic.

— Doar nu ţi-e frică de Ahmad?

— Sunteţi nişte adevăraţi sălbatici, dar nu mi-e frică de nici unul dintre voi, fiţi siguri de asta!

— Te rog, puţin respect, zise Khatib, rânjind. De ce-ţi permiţi să ne insulţi?

— Pentru că o căutaţi cu lumânarea! Vă comportaţi ca nişte animale sălbatice!

— Taci din gură! se răsti Khatib. Tot ce facem, facem în numele lui Allah, ştii foarte bine asta. Allah ne mână din urmă şi Mahomed, profetul lui!

Spinney râse cu amărăciune.

— Haide, Khatib, fii cinstit! Banii te lasă indiferent? Ştii foarte bine că faci ceea ce faci pentru bani, ca toată lumea! Mă faceţi să râd, voi, Vulturii Revoluţiei! Şi acum să revenim la treburile noastre. Laşi deocamdată povestea cu deturnarea satelitului şi te ocupi de canal. Ăsta e ordinul!

— Şi cum să reuşesc lovitura cu canalul fără informaţiile conţinute în satelit? izbucni Khatib, roşu de furie.

— Găseşte informaţiile unde vrei, nu-mi pasă. Noi avem nevoie de o panică cumplită, cu blocarea canalului. Şi asta foarte repede. Vei scufunda deci acel petrolier gigant pe şenalul trei, astfel încât milioane de tone de petrol brut să se răspândească în mare şi canalul să devină inutilizabil. Atunci, tot occidentul va cădea în genunchi şi...

— Ştiu, ştiu, bombăni Khatib. Dar pe noi ne interesează satelitul! Închipuie-ţi cât de umiliţi se vor simţi americanii când le vom fura una dintre bijuteriile lor din spaţiu! O palmă foarte usturătoare!

— Numai asta ai în cap? spuse Spinney, furios. Palmă, umilire! Ce absurditate, când te gândeşti că petrolierul va ajunge la intrarea în canal doar peste câteva ore! Arabi nebuni, staţi aici şi căscaţi ochii la un cer plin de fantasme inspirate din „O mie şi una de nopţi”! Bun, trebuie să mă întorc la Puerto Obaldia ca să raportez şi...

Hunter auzise destul. Cel puţin, deocamdată.

Acum ştia că se prevedea un atac violent în Canalul Panama,

care din această cauză va fi blocat, creând astfel o situaţie explozivă în întreaga lume occidentală. Căci, dacă petrolul brut provenind din Alaska şi din California va fi blocat în rafinăriile de pe coasta de vest din cauza distrugerii canalului, arabii vor putea să-şi facă de cap în cadrul OPEC şi vor dicta tuturor propria lor voinţă. Şi dacă şi satelitul ar fi fost deturnat, atunci...

Hunter nu cunoştea, totuşi, programarea exactă a operaţiunii. Spinney o cunoştea însă perfect. Ei bine, ar fi fost destul să-l facă să vorbească. Şi Hunter ar fi fost în stare să-l convingă...

Spusese că se va întoarce la Puerto Obaldia. Pentru ieşirea din lagăr exista doar un singur drum... şi Bob Hunter avea de gând să-l intercepteze.

Da, Hunter va pune la cale o ambuscadă.

CAPITOLUL XV

Hunter deschise portiera camionului, gata să urce la volan, când auzi pe cineva strigând un ordin.

Nici o îndoială posibilă: ordinul i se adresa lui, dar nu ştia mai mult decât atât. Santinela îi striga poate să tragă vehiculul de acolo, sau poate că îl întreba de ce nu se afla acolo unde trebuia să fie. Pe scurt, nu avea nici o importanţă, pentru că Hunter nu putea să-i răspundă. Era inutil să se fandosească.

Numai că Hunter nu vorbea araba, dar deţinea o „jucărioară" care vorbea o limbă universală!

Apucă repede Stoner-ul, aflat în partea din spate a camionului, se răsuci în loc şi se aruncă la pământ, ţinând arma cu amândouă mâinile şi cu degetul pe trăgaci.

Ridică uşor capul şi văzu nu unul, ci trei terorişti. Trei ticăloşi foarte vioi, care îşi ţineau puştile de asalt îndreptate spre el. Teroriştii încă nu deschiseseră focul, pentru că încă nu ştiau că omul de lângă camion nu era unul de-al lor.

Dar peste o secundă aveau să ştie...

Hunter nu le lăsă această secundă indispensabilă. Apăsă pe trăgaci şi un jet de proiectile de 5.56 ţâşni din Stoner, sfâşiind noaptea şi ploaia cu o linie ucigaşă invizibilă. Primul ucigaş primi porţia de gloanţe destul de sus şi se pomeni ciuruit în curmeziş, de la umărul drept şi până la şoldul stâng. Se dădu înapoi tresărind, apoi se prăbuşi.

Primul terorist încă nu atinsese pământul când a doua rafală ajungea la al doilea ucigaş: o grindină de schije îl ciurui de jos şi până sus: mai întâi abdomenul, apoi pieptul, umerii, gâtul, maxilarul şi, în cele din urmă, fruntea.

Al treilea arab apăsase pe trăgaciul puştii de asalt. Dar avea o poziţie proastă sau nu ştia să tragă bine, sau şi una şi alta. În orice caz, tirul armei sale trecu cu mult peste ţinta vizată.

Hunter trase fulgerător şi îl expedie pe fiul deşertului direct în paradisul promis de profetul Mahomed.

Salvele Exterminatorului duraseră abia o secundă, dar zgomotul fusese destul de puternic ca să dea alarma. Răpăitul Stoner-ului se repercutase cu violenţă în liniştea nopţii, anunţând cu mult tam-tam celor cincizeci de terorişti din tabără că inamicul se infiltrase printre ei. Un inamic care „cânta o serenadă" mai dură şi mai ucigaşă decât a lor!

În raza sa vizuală periferică, Hunter zări patru indivizi ieşind brusc dintr-o baracă, în dreapta sa. Se lăsă rapid pe vine şi apăsă din nou pe trăgaciul Stoner-ului M63 Al.

O nouă grindină de proiectile mici ciopârţi aerul, într-un ritm de şapte sute pe minut, fiecare propulsat cu o viteză de o mie de metri pe secundă. Teroriştii, care ieşeau unul după altul, săreau, se arcuiau cuprinşi de spasme macabre, în timp ce mâinile li se agitau, parcă dezarticulate, şi corpurile agitate în mod ciudat se acopereau de pete mişcătoare de culoare stacojie, care se măreau continuu.

Acum veneau în grabă oameni din toate direcţiile, oameni care răcneau, strigau unii la alţii, sau poate pur şi simplu înjurau. Unii, nu departe de camion, se aruncaseră la pământ ca să riposteze tirului.

Alţii, probabil mai prost antrenaţi, alergau, cu arma în mână, în direcţia de unde li se părea că vin împuşcăturile.

Hunter înjură în gând: ticăloşii erau mult prea mulţi ca să-i poată lichida pe toţi. Şi apoi era presat de timp. Exterminatorul trebuia să fugă cât mai repede din acea tabără blestemată.

Se lăsă în genunchi şi, ţinând arma cu amândouă mâinile, trase în semicerc în jurul lui. Arma puternică trăgea cu toată puterea ei de foc şi nu ducea lipsă de muniţie!

Ţipetele de durere şi gemetele de agonie se amestecau cu ropotul terifiant al Stoner-ului, în timp ce, din când în când, mai răsuna şi zgomotul răguşit al unei puşti de asalt AK-47.

Era timpul să bată în retragere. O retragere bine calculată, inteligentă, provoacă deseori mai multe pierderi inamicului decât o bătălie în toată regula. Oricum, Hunter nu avea de ales.

Exterminatorul deschise portiera camionului şi sări în interior. Porni motorul cu un gest brusc, băgă în viteza întâi şi apăsă cu brutalitate pedala acceleraţiei.

Armele teroriştilor începură să tragă din nou. Un glonţ lovi colţul din dreapta al parbrizului, făcându-l ţăndări.

Camionul ţâşni înainte. Hunter, agăţat de volanul mare, îl făcu s-o ia într-o parte, prin spatele colibei care servea drept cartier general şefului arab. Schiţă un zâmbet, deoarece teroriştii încetară tirul: nu îndrăzneau să tragă în coliba şefului lor!

Atunci, începu cursa nebună prin ploaie şi noroi. Ţinând volanul mare cu o mână, cu privirea fixată în faţă ca să sondeze noaptea, Hunter desfăcu cu cealaltă mână micul sac în care se aflau grenadele. Scoase una, trase siguranţa şi aşteptă o clipă.

Camionul se afla acum la extremitatea taberei. Exact în faţă

se înălţa antena radar enormă în formă de disc concav.

Vehiculul trecu pe lângă suportul ei metalic. În acelaşi moment, Hunter aruncă grenada cât putu de sus, sperând că o va face să aterizeze în disc. Iar camionul îşi continuă cursa.

Numără în gând: doi... trei!

Explozia răsună cu putere în noapte... dar grenada căzuse la baza suportului.

Hunter înjură acum cu glas tare. Grenada aterizase în disc, dar alunecase şi căzuse pe pământ.

Camionul era acum prea departe ca să mai încerce o dată. Exterminatorul luă o altă grenadă şi trase siguranţa. Camionul sosea în dreptul celor două clădiri din tablă ondulată. Hunter se apropie cât putu de mult de unul dintre pereţi şi apăsă pe frână, ca să oprească vehiculul exact în faţa unei ferestre. Cu un gest sigur, Exterminatorul aruncă „pasărea morţii” în interiorul barăcii, apoi acceleră din nou.

Numără din nou:...doi... trei!

Explozia fu de data asta cu mult mai puternică, şi fragmente de tablă ţâşniră în toate direcţiile. Cazarma păru că se cabrează, după care se desfăcu la mijloc, lăsând să sară spre cer frânturi de oase, fragmente de membre, resturile celor care cu câteva clipe mai înainte erau oameni întregi.

Explozia fusese totuşi mult mai puternică decât cea pe care ar fi putut să o provoace grenada. O singură explicaţie posibilă: grenada atinsese o încărcătură explozivă. Dinamită, TNT... Nu avea importanţă. Oricum, baraca era acum distrusă.

Teroriştii căzuseră în propria lor capcană!

*

* *

Imediat ce izbucnise tirul armelor automate, Khatib, şeful arab, se repezise afară din colibă, urmat de Ahmad şi de Fuad.

La mai puţin de patruzeci de metri de el, în poziţie de luptă, o siluetă, în mână cu un pistol-mitralieră, ciuruia conştiincios tabăra cu un foc ucigaş, ca un diavol însufleţit de o nebunie răzbunătoare.

Ahmad îşi trânti şeful la pământ ca să-l protejeze, fără să ţină seama de vociferările sale. O rafală de pistol-mitralieră le trecu chiar pe deasupra capului. Fuad se întoarse în colibă ca să-şi ia arma.

Furios la culme, Khatib scăpă brusc din mâinile lui Ahmad şi sări în picioare.

Diavolul negru urca acum în camion. Khatib răcni de ciudă şi

ridică un pumn neputincios în direcţia vehiculului.

Camionul porni în viteză şi se pierdu repede în bezna nopţii. Khatib făcu câţiva paşi şi se împiedică de unul dintre oamenii ghemuiţi în colţul uneia dintre colibe.

Şeful îl apucă pe om de combinezonul de camuflaj şi îl obligă să se ridice. Îi pălmui cu sălbăticie faţa, strigând un şir întreg de înjurături în arabă:

— Ticălosule! Copil de curvă! răcni el, în timp ce la colţul gurii îi apărea o salivă albicioasă. Fricosule! Trădătorule! Dă-mi arma!

Smulse puşca de asalt din mâinile tipului şi o luă la fugă spre extremitatea taberei.

Fuad ţâşni atunci din colibă, îl zări pe Khatib fugind şi se repezi după el.

Apoi ieşi şi Soraya, dar o mână fermă o obligă să se întoarcă înăuntru: era bărbatul blond.

— Stai la adăpost, ordonă Spinney. Deocamdată, nu poţi să faci nimic.

— Ascunde-te dacă ţi-e frică! replică ea cu dispreţ, trăgându-şi mâna.

Spinney schiţă un zâmbet.

— Nu mi-e frică, scumpo, zise el, plimbându-şi privirea peste silueta tinerei femei. Încăierarea asta, pur şi simplu, nu mă priveşte. Trebuie să ajung înapoi pe coastă chiar în noaptea asta. Vrei să pleci cu mine?

Soraya îi aruncă o privire scârbită şi îi întoarse brusc spatele, în momentul în care Ahmad intra gâfâind.

Arabul o prinse cu furie în braţe pe fată şi începu să o scuture cu sălbăticie.

În pofida întunericului, Soraya vedea că era turbat de mânie şi scosese deja cuţitul.

— Unde e prizonierul? răcni el, zgâlţâind-o pe fată. Ce-ai făcut cu el? Vorbeşte, putoareo!

Soraya îl pălmui peste faţă.

— Controlează-ţi limbajul, zise ea tăios. N-ai dreptul să-mi vorbeşti astfel!

— Unde l-ai dus pe prizonier? insistă Ahmad, fără să se fi calmat.

— Nicăieri, răcni Soraya. Era în coliba mea când am ieşit ca să asist la discuţiile cu Spinney. Jur.

Ahmad îi dădu drumul şi strigă:

— A plecat, a dispărut, şi-a luat zborul! Dacă tu ai făcut asta, o să regreţi amarnic!

Exact în acel moment explodă o grenadă. Ahmad se întoarse brusc. Explozia avusese loc chiar la baza antenei sale radar! Uitând de Soraya şi de prizonierul dispărut, se năpusti afară, alergând ca un nebun spre extremitatea taberei.

Camionul gonea în beznă, încercând să ajungă la cele două bariere. Soraya îl văzu apropiindu-se de peretele lateral şi luând un viraj în unghi drept.

Urmă a doua explozie, cu mult mai impresionantă decât prima. O clădire din tablă ondulată se ridică de la pământ, cam aşa cum vedem filmată cu repeziciune deschiderea unei flori. Fragmente de tablă şi fiare ţâşniră spre cerul devenit deodată galben şi portocaliu. Apoi Soraya văzu alte lucruri neidentificate zburând prin aer. Îşi dădu brusc seama cu oroare că erau rămăşiţe omeneşti cumplit de sfârtecate: corpuri decapitate, bucăţi de braţe, de picioare...

Pentru prima dată în viaţă spaima o ţintui locului, paralizând-o. Înţelesese cât era de vulnerabilă!

Ţipă de groază. Spinney o prinse de braţ, dar ea îşi trase cu sălbăticie braţul şi o luă la fugă ca o isterică spre camionul care venea spre ea.

Era obsedată de un singur gând: să fugă, să fugă departe de Khatib al Sulieman, de Fuad, de Ahmad, de toţi... Dacă într-o zi ar fi descoperit că participase la evadarea prizonierului, ar fi ucis-o fără nici o ezitare!

Căci, ajutând la salvarea bietului Laconia, ea pregătise, fără să ştie, acest atac monstruos asupra taberei.

Alergă din ce în ce mai repede, împinsă de o disperare profundă, intensă: Soraya voia să trăiască! Nu voia să moară!

*

* *

Bob Hunter văzuse silueta care se repezise în fugă în faţa camionului. Ba chiar deviase puţin cursul vehiculului ca să-l izbească pe om. Un terorist mai puţin!

Zgomotul motorului solicitat la maximum îi răsuna în urechi, dominat ici şi colo de răpăitul unei puşti de asalt AK-47. Lumina exploziei era încă vizibilă pe cer, iar tabăra se transformase într-un câmp de bătălie demonic.

Hunter se afla la mai puţin de zece metri de silueta care alerga, când îşi dădu seama că era fata. Înjură şi coti spre dreapta ca să o evite, apăsând în acelaşi timp pe frână. Fata se opri brusc, văzând camionul greu derapând în noroi.

În ultimul moment, Soraya încercă să sară într-o parte, dar

alunecă pe pământul ud şi se prăbuşi. Printr-un miracol, camionul reuşi să se oprească la câţiva centimetri de ea. Ea se ridică brusc în genunchi şi strigă spre Hunter:

— Te... Te implor... ia-mă cu tine!

Hunter trase frâna de mână şi sări jos, ştiind totuşi că cel mai bine ar fi fost să fugă cât mai repede din tabără. La urma urmelor, Soraya era şi ea tot o teroristă!

Dar fusese impresionat de vocea ei imploratoare. Acum se uita la el cu ochii plini de groază, adresându-i o rugăminte mută.

Exterminatorul se aplecă spre fata plină de noroi şi, cu o mişcare uşoară, o luă în braţe şi o duse rapid în camion. După care sări la volan, dădu drumul la frână şi acceleră, conducând vehiculul spre poarta cea mare de la intrare.

Întunericul şi ploaia îl împiedicau să vadă bine în faţa lui. De aceea fu nevoit să se apropie foarte mult de poartă ca să repereze singura santinelă care o păzea. Omul pusese un genunchi în pământ şi ţinea puşca de asalt îndreptată spre camionul care venea în trombă.

Hunter luă o mână de pe volan şi scoase Auto-Mag-ul. Ţinti apoi în partea de parbriz spartă puţin mai devreme şi apăsă pe trăgaci. Proiectilul enorm de oţel îl lovi pe ucigaş drept în piept, deschizându-i în două cuşca toracică. Apoi tipul, deja mort, fu aruncat cu mare violenţă de unul dintre stâlpii porţii, alături de care se prăbuşi ca o păpuşă din cârpe.

Hunter băgă atunci în a patra şi, apăsând pe acceleraţie, ambală motorul la maximum. Cauciucurile „urlară” în noroi, în timp ce vehiculul greu lovea în mijloc poarta de la intrare. Aceasta cedă, spărgându-se ca o cutie de chibrituri strivită de lovitura unui pumn. Şi camionul îşi continuă cursa nebună.

Uf! Ieşiseră din tabăra blestemată. În spatele lor, puştile de asalt AK-47 continuau să tragă cu furie.

Hunter intră cu mare viteză pe panta care cobora pe flancul muntelui şi luă de bine de rău primul viraj. Câteva secunde mai târziu, tabăra dispăru complet din oglinda retrovizoare.

CAPITOLUL XVI

Hunter reduse viteza şi aprinse farurile. Drumul, săpat în coasta muntelui, se derula cu o interminabilă serie de viraje foarte strânse. În plus, era şi foarte îngust. Nu putea deci să meargă cu viteză.

Hunter opri camionul după aproximativ un kilometru. Avea puţin timp la dispoziţie. Cel puţin zece minute. Teroriştii aveau nevoie de puţin timp ca să organizeze urmărirea.

Exterminatorul se întoarse spre tânăra femeie ghemuită pe banchetă alături de el.

— Bun, zise el. Acum explică-mi de ce te-ai răzgândit atât de brusc. Dacă ai fi plecat cu mine când am scos prizonierul din tabără, n-ai mai fi riscat să mori cu un glonţ în cap.

O văzu înfiorându-se, şi nu de frig!

— Au... adică Ahmad a descoperit că... că spionul vostru...

— Laconia?

— Aşa îl cheamă? Nu ştiam. Ahmad i-a descoperit dispariţia. Ahmad e un nebun sângeros. M-ar fi omorât dacă ar fi aflat că... v-am ajutat cât de cât.

Hunter nu zise nimic. Era obligat să o creadă pe Soraya. De altfel, mai avusese o dată încredere în ea şi nu-l înşelase. Totuşi, lucrurile erau acum puţin diferite. Bob Hunter se pregătea de luptă şi trebuia să aibă încredere absolută în Soraya! Îi spusese că fugise din tabăra arabă pentru că se temea pentru viaţa ei. Dar asta nu era destul.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Soraya zise:

— Nu... nu mai puteam să stau acolo. După ce ai plecat cu Laconia, m-am gândit mult, m-am gândit la modul josnic în care a fost torturat acel biet prizonier şi am înţeles că s-au comportat ca nişte... animale sălbatice... ca nişte sălbatici!

Tăcu o clipă, apoi continuă:

— Din fragedă copilărie am fost învăţată că israelienii erau nişte animale josnice care trebuiau exterminate prin toate mijloacele. Furaseră pământul arabilor, omorâseră, jefuiseră, devastaseră! Şi altele! Lupta noastră împotriva lor era deci un război sfânt – *Jihad-ul,* cum zicem noi. Dar acum îmi dau seama că nu suntem mai buni decât inamicii noştri. Poate că suntem chiar mai răi! Să torturezi o fiinţă omenească aşa cum am văzut că a făcut Ahmad... să pui bombe în magazine şi pe străzi pline

de oameni nevinovaţi! E oribil, revoltător!

Hunter o lăsa să vorbească fără să o întrerupă. Şi Soraya spuse tot ce avea pe suflet, ca şi cum exprimarea sentimentelor profunde ar fi dezvinovăţit-o.

— Nu... nu mai puteam... Nu mai credeam în Khatib. Ştiam că minte. Pretindea că acţionează pentru poporul nostru, dar în realitate făcea asta pentru bani. De altfel, Spinney i-a spus-o în faţă, iar Khatib nu a negat. Dar, mai mult decât banii, Khatib visează la putere şi, ca s-o obţină într-o zi, va folosi orice mijloc: asasinate, torturi, distrugeri. Nu se dă înapoi de la nimic, dacă în felul ăsta va reuşi într-o zi să joace un rol important în lumea arabă. Iar de cauza noastră nici nu-i pasă. Pentru el e doar un mijloc care îi serveşte ambiţiile personale.

Inspiră profund şi spuse brusc:

— O, îl urăsc! Îl urăsc, aşa cum urăsc tot ce reprezintă el!

— Luptai totuşi pentru acelaşi ideal ca el, îi atrase atenţia cu blândeţe Hunter.

Fata ridică cu mândrie capul şi îl privi drept în ochi.

— Idealul meu este poporul meu, zise ea cu gravitate. Cred că poporul meu trebuie să recâştige ceea ce i s-a furat. Cred că palestinienii au dreptul la o patrie. Nu o vor obţine prin violenţă. Asasinarea a mii de oameni nevinovaţi, masacrele josnice, bombele, nimic din toate astea nu va sluji cauzei lor. Trebuie să acţionăm ca nişte fiinţe responsabile, inteligente şi să discutăm, să negociem. Numai aşa se va ajunge la o pace durabilă.

— Eşti gata să mă ajuţi ca să oprim operaţiunea pusă la punct de Khatib şi teroriştii lui? întrebă brusc Hunter.

Soraya ezită un moment înainte de a răspunde. Apoi dădu lent din cap.

— D... Da. O voi face, pentru că e datoria mea.

— Acum, explică-mi planul lui Khatib. A instalat o antenă pentru satelit şi urmăreşte, cu ajutorul ei, un aparat spaţial american. Adevărat?

— Da.

— În ce scop?

— Pentru că satelitul vizat conţine toate informaţiile referitoare la deplasările petrolului brut american.

— Dar cum poate să descifreze codurile sateliţilor noştri?

— Cu ajutorul lui Spinney şi echipei sale. Indivizii ăştia au surse de informaţii foarte bine plasate pe lângă guvernul vostru. De altfel, ei au finanţat trimiterea pe orbită a acestui satelit, în urmă cu cinci ani.

— Ştii cumva exact cum se vor derula operaţiunile? o întrebă Hunter pe Soraya, privind-o drept în ochi.

— Nu, nu chiar. Khatib are o singură obsesie: să distrugă un satelit american. Visează la asta de mult timp. Or, Spinney îi cere acum să distrugem Canalul Panama. Vrea ca el să-l arunce în aer cu acele rachete Scud B pe care ni le-a furnizat. Oricum, toţi sunt complet nebuni. Acum îmi dau seama foarte bine de asta.

— Perfect de acord cu tine, fata mea, zise Hunter, schiţând un zâmbet.

Totuşi, amploarea planului lui Khatib începea să-l îngrijoreze în mod serios. Trebuia să acţioneze repede, foarte repede, ea să-l distrugă pe acel nebun megaloman. Numai că un atac militar în toată regula ar fi luat mult prea mult timp... Rămânea numai o singură soluţie: cea a Exterminatorului, singur împotriva tuturor!

Ploaia răpăia pe acoperişul camionului. În pofida acestui zgomot, auzul exersat al lui Hunter captă curând un alt zgomot, slab, dar regulat: motorul unor vehicule care coborau panta cu viteză mică.

Spinney spusese că trebuia să se întoarcă la Puerto Obaldia în cursul nopţii. Dar, după ce se putea auzi, Spinney nu era singur. Se pare că avea cu el o adevărată escortă.

Hunter porni camionul. Ştia că putea să ajungă înaintea celorlalţi la poalele muntelui, ca să le întindă o cursă. Conducea mult mai bine decât urmăritorii săi.

Mai putea şi să abandoneze camionul pe marginea drumului şi să fugă cu fata la Laconia.

Ar fi fost soluţia cea mai uşoară. Riscase deja imens şi nu era să fugă din faţa inamicului acum când avea posibilitatea să-l lovească în unul dintre centrii săi vitali.

Dădu brusc înapoi şi aşeză camionul de-a latul drumului, cu partea din spate blocată complet lângă flancul muntelui. Vehiculul acela mare ocupa drumul îngust pe toată lăţimea lui. Deoarece era plasat exact la ieşirea dintr-un viraj, Spinney şi escorta lui nu aveau să-l vadă decât în ultima clipă. Dacă mai mergeau şi repede... în fond, asta era problema lor.

Hunter luă Stoner-ul pus pe banchetă între el şi Soraya.

— Să mergem! ordonă el.

Dar Soraya îl prinse uşor de braţ.

— Aşteaptă, îl imploră ea cu timiditate.

Exterminatorul îi aruncă o privire bănuitoare. Se răzgândise?

— Am promis că te ajut, murmură fata, şi îmi voi ţine promisiunea. Dar nu pot...

— Ce nu poţi?

— Nu pot să trag în... în fraţii mei.

Hunter îi răspunse:

— OK, scumpo, eu mă ocup cu artileria. Tu te ţii după mine şi tragi capul între umeri. E bine aşa?

Ea ezită o clipă, apoi dădu afirmativ din cap.

Hunter sări din camion, cu Stoner-ul în mână. În spate, sub prelată, se aflau cadavrele a două santinele omorâte puţin mai devreme, precum şi puştile lor de asalt AK-47.

Puştile de asalt ar fi putut să fie utile...

Le scoase din camion şi le puse la umăr. Soraya îl aştepta în picioare în ploaie, tremurând de frig.

— Urmează-mă! îi strigă el, avântându-se în tufişuri.

În spate o auzea pe tânăra femeie făcând eforturi ca să-l urmeze, agăţându-se cum putea mai bine ca să escaladeze terenul accidentat. De vreo două ori, se opri ca să o aştepte şi să o ajute să depăşească un punct deosebit de greu.

Ajunseră la un fel de ieşind stâncos, care domina drumul în amonte de la aproximativ trei sute de metri. Hunter trecu peste stânci şi o trase pe Soraya ca să o ascundă în spatele lui.

— Aici nu rişti nimic, îi zise el. Dar nu uita să tragi capul între umeri.

Hunter abia avu timp să se instaleze, cu cele două puşti de asalt la dreapta şi cu patul Stoner-ului fixat la umăr. Farurile urmăritorilor apăruseră deja la ieşirea din viraj.

CAPITOLUL XVII

Primul camion ieşi din curbă. Mergea prea repede pe drumul acela îngust şi alunecos.

În spatele său, apăru Land Rover-ul plin de noroi: maşina lui Spinney.

În sfârşit, convoiul era încheiat de un al treilea camion, identic cu cel pe care Hunter îl oprise de-a latul drumului şi ale cărui faruri luminau interiorul Land Rover-ului din faţa sa. OK, Spinney lua şi el parte la distracţie! Se afla acolo, aşezat pe scaunul din dreapta omului de la volan.

Şoferul camionului din faţă zări vehiculul care bloca strada în ultimul moment. Hunter îi văzu privirea plină de stupefacţie; probabil că tipul ar fi încercat să frâneze cu disperare, numai că vehiculul său nu-şi încetini deloc înaintarea.

Exterminatorul apăsase pe trăgaciul Stoner-ului. Cu siguranţă că şoferul nu avu timp nici să atingă pedala frânei. Ca un roi furios de viespi, proiectilele de 5.56 mitraliară parbrizul camionului, care se transformă în mii de cioburi tăioase şi mortale. Apoi sute de schije ciuruiră capul şoferului, al cărui craniu făcu explozie, transformându-l într-un amestec dezgustător de oase, sânge şi materie vâscoasă uşor albicioasă.

Această primă rafală transformase deja drumul într-un haos infernal, şi ecoul încă mai vibra în aerul saturat de ploaie, când camionul se izbi cu putere de cel lăsat de Hunter de-a latul drumului.

Zgomotul metalului zdrobit răsună ca un monstruos geamăt al apocalipsei. Apoi, sub violenţa impactului, camionul lui Hunter se legănă şi, lent, se prăbuşi în prăpastia care mărginea partea dreaptă a drumului. El fu imediat urmat de al doilea camion, care dispăru şi el. Atunci, în noapte, răsunară nişte ţipete sinistre: strigătele de angoasă şi de agonie ale teroriştilor blocaţi în partea din spate a camionului care se prăbuşea în prăpastie în cădere liberă, antrenând încărcătura umană spre un destin funest...

Dar Hunter nu avea timp să zăbovească asupra sorţii acelor rebeli sângeroşi.

Trase mai întâi o rafală scurtă în roţile din faţă ale Land Rover-ului, ca să-l ţintuiască locului, apoi o a doua, în motor.

Mai rămânea acum camionul din spate. Stoner-ul trase încă o

dată, mitraliind diabolic, în timp ce patul armei bătea în umărul lui Hunter. Cioburi de geam spart se împrăştiară în toate sensurile şi frânele vehiculului scrâşniră cu furie. Camionul derapă pe noroi, trecând dintr-o parte a drumului în cealaltă ca un crab dement. Apoi percută partea din spate a Land Rover-ului şi se opri greoi în urma şocului.

Oamenii ţâşniră ca nişte nebuni din spatele camionului, cu puştile de asalt în mână. Numai şoferul, prăbuşit pe volan, nu se mai mişcă. Avea toracele ciuruit de gloanţe.

Hunter ţinti mai întâi cel mai apropiat grup de terorişti... dar nimic. Încărcătorul era gol.

Hunter dădu drumul la armă şi apucă cea mai apropiată puşcă de asalt AK-47. Era mai rapid decât să reîncarc Stoner-ul, cu atât mai mult cu cât încărcătorul de schimb era agăţat solid de centura militară.

Acum răsuna clănţănitul răguşit, înăbuşit, al puştii Kalaşnikov, care puncta ţipetele teroriştilor înfuriaţi, iar puşca de asalt, totuşi mai grea decât Stoner-ul, îşi făcea foarte bine datoria, căci Hunter cunoştea perfect mânuirea ei, fiind nevoit să se folosească de ea deseori în Vietnam.

Exterminatorul trase conştiincios cele treizeci de cartuşe de 7.62 ale încărcătorului, în şase rafale scurte, destinate celor mai cutezători terorişti. Puşca de asalt trăgea cu mare precizie şi, când se goli, Hunter o luă pe cealaltă, ca să repete aceeaşi melodie! Oamenii gesticulau înainte de a se prăbuşi la pământ, ţipau, iar aerul era agitat ca de un gâfâit de oroare.

Dar, de undeva din spatele celui de-al doilea camion, începu să se facă simţită riposta. Gloanţe mari de oţel treceau şuierând şi loveau cu violenţă flancul muntelui, exact deasupra promontoriului unde se afla Hunter.

Exterminatorul luă două grenade cu fragmentare şi trase siguranţele.

Deoarece nu mai trăsese câteva secunde, focul inamicului se dublă. Doi terorişti profitară ca să ţâşnească din spatele camionului care le servea drept adăpost, îndreptându-şi armele spre promontoriul stâncos. Cu o cutezanţă lipsită de judecată, se năpustiră în noroi, alunecând, călcând anevoios pe pământul devenit vâscos din cauza ploii şi sângelui, în încercarea de a lua cu asalt poziţia lui Hunter. Americanul le văzu feţele desfigurate de ură, în timp ce alergau răcnind:

— *Allah!... Allah akhbar!...*

Hunter aruncă cele două grenade, practic, în acelaşi timp.

Prima descrise un arc de cerc în aer şi ateriză exact sub camion. A doua atinse cu precizie bara de protecţie.

Cele două grenade explodară în acelaşi timp şi perdeaua de ploaie păru că se scindează în două, în timp ce vehiculul greu se ridica deasupra solului, ca să recadă pe cauciucurile sparte. Oamenii adăpostiţi în spatele lui se pomeniră aruncaţi la câţiva metri, într-un fel de foc de artificii uman.

Doi dintre ei se ridicară, totuşi, de la pământ. Erau puţin cam ameţiţi şi aveau faţa plină de sânge. Dar porniră iar la atac, agitând puştile de asalt.

Hunter apucă Auto-Mag-ul şi se răsuci lent pe loc, ca să ajungă în poziţie de tir. Arma trase de două ori.

Două sute patruzeci de bile de oţel sfâşiară aerul umed al nopţii, ciopârţind carnea şi oasele asediatorilor, care se prăbuşiră molatici în noroi, definitiv inerţi.

Se făcu brusc linişte: o linişte aproape îngrijorătoare, după ropotul asurzitor al armelor automate, o tăcere ciudată în orice caz, ca şi cum brusc totul ar fi încetat să mai trăiască...

Hunter auzi atunci răsuflarea gâfâită a fetei ghemuită în spatele lui.

— S-a terminat, mormăi el. Dar nu te mişca.

Se desprinse rapid de promontoriul stâncos, cu Auto-Mag-ul în poziţie de tras, şi se apropie de drum.

Farurile Land Rover-ului erau încă aprinse şi luminau un spectacol oribil... Un adevărat masacru...

În mijlocul drumului, cadavrele arabilor care încercaseră să ia cu asalt poziţia lui Hunter zăceau într-o baltă de sânge. Hunter trecu de Land Rover. În camion, cadavrul şoferului decapitat zăcea prăbuşit peste volan. Gloanţele de 5.56 decupaseră o dantelă savantă pe toată suprafaţa pieptului său. Alături de el, alt terorist se prăbuşise peste schimbătorul de viteze.

Hunter aruncă apoi o privire în partea din spate a camionului: în afara unui ucigaş care încă mai trăia, acolo nu mai erau decât cadavre. Omul care încă mai respira părea pe moarte. Hunter sări în camion şi se lăsă în genunchi lângă el. Era un puşti abia ieşit din adolescenţă. Întredeschise ochii şi Hunter îi văzu privirea plină de ură, în ciuda stării triste în care se afla.

Omul în negru îl contemplă o clipă, apoi îi puse arma la tâmplă şi apăsă uşor pe trăgaci. Un gest de milă, în fond...

Acum nu se mai auzea decât zgomotul ploii. Hunter se apropie de Land Rover. Şoferul era mort. Alături de el zăcea Spinney, occidentalul blond.

Hunter îi luă pulsul. OK, încă trăia.

Exterminatorul îl trase afară din vehicul şi îl întinse pe pământ, cu capul sprijinit de roata din spate a Land Rover-ului. Ploaia cădea cu putere peste faţa lui Spinney. Hunter aşteptă răbdător. După câteva minute, omul clipi uşor şi întredeschise ochii. Spinney se uită vag în jur, fără să înţeleagă.

Hunter îi puse ţeava armei la frunte.

— Vreau să vorbeşti, zise el cu o voce răguşită, nemiloasă şi plină de duritate. Spune-mi ce pune la cale ticălosul ăla de Khatib!

Spinney scutură din cap şi ochii i se închiseră lent. Hunter îl pălmui violent.

— Vorbeşte! strigă el.

Spinney scoase un gâlgâit şi o spumă roşiatică îi apăru pe buze, picurând pe bărbie.

Hunter îl apucă de păr şi îi ridică cu brutalitate capul.

— Ţi-am spus să vorbeşti...

Dar se opri. Spinney sfârşise cu vorbitul. Nu avea să mai vorbească niciodată, nici cu Hunter, nici cu nimeni. Din gât îi curgea sânge, provenind de la o rană adâncă.

Hunter îi dădu drumul şi occidentalul căzu alături. Murise.

Exterminatorul recuperă vreo şase încărcătoare de puşti Kalaşnikov pentru cele două folosite mai devreme. După care se întoarse după arme şi după fată. Lăsa în urma lui un câmp de bătălie plin de cadavre: un mesaj clar pentru Khatib al Sulieman.

Soraya se ridicase în picioare, iar Hunter, apropiindu-se, văzu oroarea zugrăvită pe faţa ei. Tânăra femeie tremura ca varga.

— Eşti pregătită de plecare? întrebă el cu o voce neutră.

Ea dădu din cap, incapabilă să articuleze un cuvânt.

Hunter luă cele două puşti Kalaşnikov şi Stoner-ul, apoi se uită la busolă. Cabana pădurarului, unde îl lăsase le Laconia, se afla la mai puţin de doi kilometri.

Porni la drum, urmat de Soraya. În urma lui, ploaia avea să spele cadavrele prăbuşite în noroi. Dar ar fi fost nevoie de ceva mai mult decât un ciclon ca să le spele sufletele blestemate de toate relele pe care le făcuseră...

CAPITOLUL XVIII

Horcăitul răguşit şi neregulat al lui Laconia răsuna în cabană când Hunter ajunse înăuntru. Aprinse lanterna. Agentul zăcea, cu capul pe vestonul împăturit al lui Hunter, care îi servea drept pernă.

Soraya se apropie imediat de rănit şi, lăsându-se în genunchi, puse o mână rece pe fruntea lui.

— Arde! şopti ea. N-ai ceva pentru...

— I-am dat deja penicilină şi am pus pomadă antibiotică pe răni, răspunse Hunter. Ţine-i o batistă umedă pe frunte.

Exterminatorul îşi puse apoi armele jos. Îşi desfăcu centura militară. În acel moment, răsună bip-ul micului aparat de emisie-recepţie din buzunarul combinezonului negru. Hunter scoase imediat aparatul şi îl branşă.

În aparat răsună un zgomot intens de paraziţi, apoi cuvinte întrerupte, dar aproape clare:

— ... Piatră I... Pasărea Albastră... către Omul de Piatră I... mă recepţionezi? Terminat.

Hunter apropie aparatul de gură.

— Aici Omul de Piatră I... Omul de Piatră I către Pasărea Albastră... vă recepţionez. Terminat.

Repetă apelul de două ori. Paraziţii răsunară din nou în aparat, apoi:

— ... *detector... plasament...*

Paraziţii făceau restul mesajului imposibil de înţeles. Dar cuvintele răsunară încă o dată:

— Branşează... detector de amplasament...

Fără să mai confirme recepţionarea, Hunter luă raniţa şi scoase o cutie de culoare neagră, nu mai mare decât un pachet de ţigări. Trase afară antena mică şi branşă sistemul. Apoi ieşi în ploaie şi instală micul aparat pe sol, nu departe de cabană.

Aparatul de emisie-recepţie emise din nou paraziţi, dar vocea se auzi de data asta cu claritate:

— Pasărea Albastră... către Omul de Piatră I... Te-am reperat... sosire prevăzută... cam în zece minute... poţi să repeţi?

— Am recepţionat, răspunse Hunter. Sosire prevăzută în zece minute.

— Pasărea Albastră către Omul de Piatră I... acum te auzim foarte bine... Eşti pregătit de plecare... cu pasagerul?

Hunter nu ezită nici o secundă.

— Afirmativ în privinţa pasagerului, răspunse el, veniţi să-l luaţi.

Atunci, răsună o altă voce:

— Către Omul de Piatră I... vorbeşte comandantul aparatului... avem ordin să recuperăm doi oameni...

Legătura se întrerupse brusc. Hunter vorbi repede în microfon:

— Pasărea Albastră, vino... mă auzi, Pasărea Albastră...

Nimic. Apoi:

— Omul de Piatră I... Omul de Piatră I... Aici Pasărea Albastră... Aprinde rachetele... Aprinde rachetele...

Hunter sesiză angoasa din glasul copilotului. Scotoci în raniţă şi scoase două rachete luminoase. Vocea se auzi din nou:

— Avem... necazuri... comanda... elice... rotor... Aprinde rachetele...

Hunter scoase cilindrii mici şi se repezi afară ca să le plaseze în centrul luminişului. Receptorul se afla în buzunarul său, dar auzea foarte bine vocea clară şi puternică a copilotului.

— Pasărea Albastră cheamă baza... Pasărea Albastră către bază... SOS... Problemă gravă... Ne recepţionaţi?

Tăcere.

Hunter aprinse prima rachetă pe sol şi apăsă pe butonul de autodeclanşare. Spre cer ţâşniră nişte flăcări imense de un roşu-portocaliu. Apoi alergă să o plaseze pe cealaltă la o distanţă de douăzeci de metri şi o declanşă. În acest timp putea să audă:

— Afirmativ baza... E un SOS... comandă rotor... Apel SOS...

Tăcere, apoi:

— Afirmativ baza... nu vom putea decola... Apel SOS...

Transmisia radio era acum mult mai puternică. Hunter îşi încordă auzul şi i se păru că percepe zgomotul unui elicopter.

— Pasărea Albastră, zise el în microfon. Cred că te aud la sud-est.

— Omul de Piatră I... te recepţionăm foarte bine... vedem clar rachetele... dar avem o problemă gravă...

Vocea dispăru. Hunter se lăsă pe vine lângă cabană şi scrută cerul întunecat spre sud-est, prin perdeaua de ploaie.

În poiană, lumina incandescentă a două rachete ţâşnea foarte sus în aer.

La început slab, apoi din ce în ce mai puternic, în noapte răsună zgomotul înăbuşit al palelor elicei. Totuşi, era un zgomot ciudat de neregulat... După câteva secunde, Hunter zări aparatul mare care ieşea din stratul de nori.

Era la nici treizeci de metri de pământ şi sosea dintr-o parte, luptând în mod vizibil cu rafalele de vânt. Zgomotul motoarelor şi elicei umplea aerul, dar era clar că ceva nu era în regulă, şi pe când aparatul se apropia de sol, zgomotul deveni un şuierat infernal, în timp ce elicopterul enorm, cu o tresărire monstruoasă, pierdea brusc zece metri altitudine şi oscila periculos într-o parte.

Hunter înţelese imediat că acum catastrofa era iminentă şi înjură cu glas scăzut.

Dar pilotul Marinei îşi cunoştea meseria... şi mai avea şi noroc!

Aparatul se redresă cu greutate, tresări iar. După care pierdu aproape în mod regulat cei câţiva metri care îl despărţeau de pământ. Reuşi să aterizeze cu un zgomot de fiare smulse şi se culcă brusc pe o parte.

Mai înainte ca aparatul să fi atins solul, Hunter pornise deja în pas alergător. Când ajunse în faţa aparatului, observă imediat că una dintre patine era smulsă. Palele rotorului, imobilizat acum, erau îndoite la capăt. Un lichid curgea abundent din rezervoarele de carburant.

Hunter se repezi la cockpit, apucă mânerul uşii sasului de ieşire şi trase cu toată puterea ca să o deschidă. Slavă Domnului, uşa cedă!

Băgă capul înăuntru şi văzu faţa plină de sânge a pilotului. Omul părea ameţit.

Hunter îl apucă de subsuoară şi îl trase afară din aparat.

— Copilotul... zise pilotul gâfâind, imediat ce simţi pământul sub picioare. Scoate-l...

Hunter se repezi din nou în cabină, unde îl găsi pe copilot inconştient, prăbuşit peste tabloul de bord. Desfăcu imediat centura de siguranţă şi scoase omul din scaun ca să-l târască până la deschizătura sasului, apoi ieşi primul şi săltă corpul pe umăr.

Pilotul părea să-şi fi revenit cât de cât şi îşi susţinea cu o mână capul plin de sânge.

— Să ne grăbim, zise el. Rezervoarele s-au spart!

Hunter îşi reechilibră greutatea şi o luă la fugă, urmat îndeaproape de pilot.

Aparatul mare, asemenea unei insecte preistorice, zăcea în continuare pe o parte. Apoi, brusc, spre cer ţâşni o sferă gigantică de foc portocalie şi galbenă...

Explozia îl aruncă pe Hunter la pământ. Dar nu era rănit. Se ridică imediat şi întoarse cu faţa în sus corpul copilotului, căzut

odată cu el.

— Cum... cum se simte? întrebă neliniştit pilotul, aplecat spre el.

Exterminatorul pipăi corpul lipsit de cunoştinţă.

— Cred că e destul de grav.

Pilotul se uită la mâna pe care o dusese la cap: era plină de sânge. Celălalt braţ îi atârna inert lângă şold.

— La naiba! exclamă el, scârbit. Ce-o să facem acum?

CAPITOLUL XIX

La baza aeronavală Howard, pe coasta Oceanului Pacific din zona canalului, Jack Grimaldi se plimba nervos prin biroul unde fusese adăpostit.

De mai bine de o oră aştepta veşti de la elicopterul Marinei plecat să-l aducă înapoi pe Bob Hunter.

Se uită încă o dată la ceas. La naiba! Limbile păreau încremenite!

Cineva bătu la uşă.

— Intră, strigă Grimaldi.

Apăru un locotenent tânăr.

— Ce se-aude? se răsti pilotul, fără să-i lase timp să spună ceva.

— Comandantul ar vrea să vă vorbească, sir, spuse foarte politicos locotenentul. Vă rog să mă urmaţi.

— La dracu'! Ştii ceva?

— Comandantul vrea să vorbească cu dumneavoastră personal, răspunse calm locotenentul. Pe aici, sir...

Comandantul bazei era un om mic de statură, solid, cu o faţă plină de fermitate. Pe piept se etala o întreagă panoplie de decoraţii, care atestau un trecut militar glorios. Grimaldi, fost pilot în războiul din Vietnam, fu el însuşi impresionat.

Comandantul nu avea deloc un aer vesel.

— Avem veşti, zise el, imediat ce Grimaldi trecu pragul uşii. Dar nu sunt deloc bune.

Un perete întreg al biroului era ocupat de o hartă mare a Golfului Panama, precum şi a nordului Columbiei. Comandantul se apropie de ea şi puse degetul la nord-est de Golful Uraba.

— Un elicopter mare Sea Stallion a decolat de pe o navă în această zonă în urmă cu câteva ore. Deoarece condiţiile meteorologice se deteriorau de la o clipă la alta, nava a părăsit sectorul.

Comandantul îşi deplasă degetul până spre Acandi, la sud-vest, apoi continuă:

— Elicopterul a trecut probabil de coastă aici, cu aproximaţie, apoi s-a îndreptat direct spre locul unde a fost debarcat Omul de Piatră I.

Grimaldi asculta cu mare atenţie, aşteptându-se la ce era mai rău. Comandantul continuă:

— Aparatul trebuia deci să-i recupereze pe Omul de Piatră I şi pe pasagerul său, apoi să se îndrepte spre vestul Golfului Panama, ca să se depărteze de traiectoria ciclonului. Acolo se află o altă navă care patrulează în sector. Aceasta era deci destinaţia lor.

— Şi n-au ajuns la destinaţie? întrebă scurt Grimaldi.

— Elicopterul, Omul de Piatră şi nava au fost tot timpul în contact radio. Nu ştiau dacă legătura se făcea prin intermediul satelitului sau ea era asigurată de un avion aflat la mare altitudine. Oricum, asta n-are nici o importanţă. Acum câteva minute am primit asta. E ultimul mesaj pe care nava a reuşit să-l capteze.

Comandantul apăsă pe un buton al magnetofonului aşezat pe birou. În cameră răsunară la început paraziţii bine cunoscuţi, apoi se auziră voci, şi Grimaldi ascultă ultimele cuvinte schimbate între Bob Hunter şi echipajul elicopterului Sea Stallion.

Vocile amuţiră brusc. Comandantul opri magnetofonul, dar ultimele cuvinte ale mesajului continuau să răsune încă în capul lui Grimaldi: „Este un SOS... SOS... Avem o problemă...”

Mda, erau într-o situaţie nasoală, iar Grimaldi, fost pilot de război, înţelegea foarte bine asta. La ani de zile de la experienţa din Vietnam, pilotul avea faţă de oamenii aflaţi în dificultate aceeaşi emoţie şi respect: oameni care ştiau să-şi pună viaţa în pericol ca să-şi îndeplinească datoria!

Comandantul vorbi din nou.

— Am anunţat Washington-ul. Ofiţerul de acolo ne-a ordonat să vă informăm despre toate astea.

Ezită o clipă, apoi continuă:

— Îmi pare rău, sir. Am înţeles că Omul de Piatră I era unul dintre prietenii dumneavoastră.

— Ce vreţi să spuneţi? îl întrerupse brusc Grimaldi. N-a murit! În orice caz, nu încă!

— Asta nu înseamnă, din păcate, mare lucru, mormăi comandantul. Acum, când elicopterul a dispărut, nu mai avem nici o posibilitate de a-l recupera pe acest om. În plus, mai e şi blestematul ăsta de ciclon...

— Staţi puţin! Cine a spus că nu pot să fie recuperaţi?

— La drept vorbind, sir, replică el cu răceală, mă îndoiesc că putem risca trimiţând un al doilea echipaj în încercarea de a merge după el. Aşadar...

Dar Grimaldi nu-l mai asculta. Se repezise la harta de pe perete şi o studia cu atenţie. Măsură distanţa dintre baza Howard

şi Sierra del Darien. OK, nici o problemă! Patru sute de kilometri. Asta îi oferea autonomia dorită. Pe insula Toboga, la cincisprezece kilometri sud-est de baza Howard, se afla o staţie VORTAC cu VHP, iar mai la est, de cealaltă parte a Golfului Panama, staţia VOR din La Palma. Putea deci să navigheze în deplină siguranţă. Grimaldi se întoarse spre comandant, satisfăcut.

— Comandante, cunoaşteţi conţinutul telegramei pe care cei de la Washington au trimis-o acolo în legătură cu mine?

— Am citit-o. Trebuie să vă acordăm toată asistenţa necesară.

Grimaldi râânji.

— Mda, exact. Ei bine, doresc ca un elicopter Cobra să fie gata de decolare peste o jumătate de oră. Să aibă rezervorul plin şi echipament de vânătoare complet.

Comandantul voia să protesteze, dar Grimaldi îl întrerupse.

— Faceţi ce v-am cerut. Să nu pierdem timpul cu discuţii inutile. Dacă ar trebui să informez Washington-ul că aţi refuzat să cooperaţi, puteţi să mă credeţi pe cuvânt că ar fi rău de tot pentru dumneavoastră. Clar? Şi, pentru că tot vă aflaţi aici, anunţaţi hangarul de armament că voi fi acolo peste cinci minute. Vreau să iau cu mine nişte „jucărioare”!

— Dar asta este adevărată sinucidere! exclamă comandantul. Nu veţi putea reuşi din cauza ciclonului. Şi un elicopter mic într-o astfel de tornadă... La naiba! Dacă vreţi să vă sinucideţi, trageţi-vă un glonţ în cap. E mai simplu şi mai rapid.

Dar Grimaldi plecase deja. Se întorcea în grabă în biroul său ca să-şi ia de acolo echipamentul personal de zbor.

Minutele erau acum numărate. Trebuia să-şi ia hărţile de navigaţie, să stabilească planul de zbor şi să vadă ce zic băieţii de la meteo. Apoi era nevoie să branşeze în sistemul de comunicaţii al elicopterului Cobra un mic emiţător cu cuarţ, corespunzător cu cel pe care Hunter îl avea la el. Şi mai trebuia să ia din hangarul de armament „jucărioarele” pe care Hunter va şti cu siguranţă să le folosească...

O jumătate de oră nu e mare lucru... Totuşi, fostul pilot de război ardea de nerăbdare, căci acele treizeci de minute i se păreau o eternitate.

*

* *

Era patru şi jumătate dimineaţa. Aşteptaseră toată noaptea şi primiseră doar câteva mesaje intermitente şi nu prea explicite.

La ferma Omului de Piatră, Schwarz închise telefonul interior,

branşat la sala de operaţiuni. Se întoarse imediat spre Brognola şi Rose d'Avril.

— Era Pentagonul, zise el. Sunt furioşi rău de tot. Grimaldi l-a obligat pe comandantul bazei Howard să-i pună la dispoziţie un elicopter Cobra. Generalul cu care am vorbit se îneca de indignare. După părerea lui, când spuseseră „toată asistenţa necesară", nu înţeleseseră totuşi un elicopter de luptă înarmat până în dinţi şi valorând peste un milion de dolari!

— Cum aşa, înarmat până în dinţi? întrebă imediat Brognola.

— Ştii ce-i un Cobra, Hal? replică Schwarz. Este versiunea, în materie de elicopter, a unui avion de vânătoare. Un aparat care aduce moartea! O chestie în stare să facă orice, iar când vine în picaj peste tine, cu toate tunurile în funcţiune, ai tot interesul s-o iei la sănătoasa!

Schwarz rânji şi continuă:

— Să avem încredere în Grimaldi. Cred că a transformat elicopterul Cobra într-un adevărat arsenal zburător. Sunt sigur că a prevăzut şi câteva rachete sol-aer!

— Dumnezeule mare! izbucni Brognola. Dar ce...

— S-ar zice că Jack a plecat singur în campanie, se grăbi să explice Schwarz, schiţând un zâmbet.

— Dar e nebun! exclamă Rose d'Avril, alarmată. Chiar dacă reuşeşte să ajungă la Bob, nu va rezista ciclonului. În nici un caz în elicopter! Şi vor muri amândoi!

Blancanales se apropie de tânăra femeie şi îi puse uşurel mâna pe umăr.

— Haide, linişteşte-te, Rose. Nu-ţi pierde încrederea! Dacă cineva poate să-l salveze pe Hunter, acela nu poate să fie decât Jack Grimaldi, nimeni altul.

Rose se întoarse şi se uită în ochii lui.

— Pol, ştii la fel de bine ca şi mine că n-au nici o şansă dintr-o mie ca să scape cu viaţă şi...

Dar Blancanales îi puse un deget pe buze.

— Ssst! „Imposibil" este un cuvânt pe care Exterminatorul nu-l cunoaşte. Şi nici Jack, mai ales când Bob se află în pericol.

Văzu lacrimile apărând în ochii lui Rose, dar tânăra femeie întoarse repede capul.

În sinea lui, Blancanales trebuia să mărturisească faptul că era la fel de îngrijorat ca Rose. Cel mai bine era să spună o mică rugăciune, lucru care nu făcuse niciodată rău nimănui...

O rugăciune tăcută...

CAPITOLUL XX

Khatib al Sulieman spumega de furie. Ochii lui negri fulgerau, în timp ce se plimba de colo-colo prin încăperea care îi servea drept cartier general.

— Căcăreze de cămilă, câini răpciugoşi, asta sunteţi! răcni el în arabă către cei doi locotenenţi ai săi.

Ahmad roşi din cauza insultei şi îşi trecu uşor degetul peste cuţitul lung, dar Fuad îl prinse de braţ şi îl strânse cu putere.

— Am făcut ce-am putut, protestă el.

Khatib îi aruncă o privire ucigaşă şi reîncepu să răcnească:

— Un om! Un singur om! Şi uite în ce hal suntem!

Fuad îşi muşcă buzele, stingherit.

— Cum a intrat în tabără? se răsti şeful arab. Ahmad, tu răspunzi de securitate. Răspunde-mi!

— A făcut o gaură în gard, răspunse ucigaşul. Am găsit locul unde a tăiat plasa de sârmă.

— Ba nu! exclamă Fuad, stupefiat. A intrat cu camionul de aprovizionare. Era ascuns în spate. A luat santinela prin surprindere, când a sărit jos. E normal, oamenii de la poartă erau cu ochii în patru, nu şi cei care patrulau în tabără.

— Staţi puţin, zise imediat Khatib, întorcându-se spre Ahmad. Vorbeşte-mi de gaura făcută în gard!

Ahmad dădu din umeri.

— Am găsit gardul tăiat într-un loc. Am tras concluzia că pe acolo a intrat în tabără.

— Ştii ce înseamnă gaura asta?

— Da. Cineva a intrat pe nesimţite...

— Exact! răcni Khatib. Cineva a intrat în tabără fără ştirea noastră. Mai mult decât atât, câinele ăla, copilul ăla de curvă a mai venit o dată, ascuns în partea din spate a camionului! A înşelat sistemul nostru de supraveghere de două ori! De două ori, auzi, Ahmad? Şi asta e vina ta! Tu răspunzi de siguranţa taberei!

Khatib se întoarse apoi spre Fuad, alb la faţă de furie.

— Câţi oameni am pierdut?

— Optsprezece, răspunse încet Fuad. Plus şapte, foarte serios răniţi.

— Douăzeci şi cinci de oameni! răcni Khatib, în timp ce saliva lui forma o spumă albă în colţul gurii. Am pierdut douăzeci şi

cinci dintre fraţii noştri, pentru că voi doi nu v-aţi făcut datoria aşa cum trebuia!

— Eram foarte ocupat cu computerul, protestă Ahmad. Ceilalţi ar fi putut...

— Ţi-am dat sarcina să te ocupi de securitatea taberei, da sau nu? se răsti Khatib. Douăzeci şi cinci de oameni! Şi pe deasupra şi Soraya!

Ahmad nu zise nimic, dar tăcerea lui nu făcu decât să sporească furia şefului arab.

— Da, Soraya! răcni el din nou. Ce i s-a întâmplat?

Fuad întinse mâinile, făcând un gest de liniştire a spiritelor, în timp ce Ahmad nu răspundea, dar se încruntase ameninţător.

Khatib continuă:

— Bineînţeles, nimeni nu ştie! Iar ultimul care a zărit-o spune că acel... acel câine turbat a luat-o cu el! O ţine prizonieră, asta e clar. Cu condiţia să mai fie încă în viaţă, adăugă el, răcnind.

Se răsuci brusc în loc. Nici unul dintre locotenenţii săi nu clipi. Cunoşteau crizele de furie dementiale ale lui Khatib. În astfel de momente, şeful arab nu se mai controla şi putea să-l masacreze cu cuţitul pe primul venit.

Khatib începu să se plimbe din nou prin încăpere, ca un leu în cuşcă, mormăind fraze sacadate:

— Ne-a luat prizonierul... A luat-o pe Soraya... Deci, ştie pentru ce ne aflăm aici... Ne cunoaşte planul... *Insh'allah!* Ăsta e destinul!

Inspiră profund ca să-şi recapete cât de cât sângele rece, apoi zise:

— Pe Allah, nimic nu ne va opri! La ora fixată, voi declanşa semnalul pentru deturnarea satelitului de pe orbită!

— Dacă totul merge bine, murmură Fuad.

Khatib sări de parcă ar fi fost înţepat de viespe şi, apucându-l pe tânărul arab de combinezonul de camuflaj, îl scutură ca pe o marionetă dezarticulată, după care îl fulgeră cu privirea lui dementă.

— *Nimic* nu ne va opri! răcni el. Nimic! Auzi, Fuad? Am pierdut mult prea mult timp cu pregătirea acestei operaţiuni! Doi ani din viaţa mea! Nimeni nu mă va împiedica s-o duc la bun sfârşit! Nimeni nu mă va lipsi de reuşita ei! Chiar în dimineaţa asta, în zori, voi declanşa semnalele pentru satelit!

Îi dădu drumul lui Fuad cu atâta violenţă, încât acesta căzu în genunchi. Arabul se ridică lent. Dar Khatib nu se mai ocupa de el. Acum se uita la Ahmad.

— Tu ai ceva împotriva a ceea ce am spus adineauri, Ahmad?

Arabul grăsan scutură din cap, în timp ce zâmbea cu răutate.

— Nici vorbă, frate! Te urmez până la capăt. Voi fi alături de tine când vom declanşa ofensiva!

— Trebuie să mai avem răbdare câteva ore, zise Khatib. Atunci or să vadă toţi!

— Da, spuse Ahmad, vor vedea de ce suntem în stare când acţionăm în numele lui Allah! Islamul îşi va impune, în sfârşit, legea asupra restului lumii!

Apoi, spontan, cei doi exclamară împreună:

— *Allah! Allah akhbar!* Allah e mare!

CAPITOLUL XXI

Pilotul Marinei se numea Koenig. El îl ajută pe Hunter să-l transporte pe copilotul inconştient în interiorul cabanei. Omul avea la cap o rană care sângera abundent. Era singura lui rană aparentă.

Soraya se lăsă în genunchi lângă rănit şi, deschizându-i pleoapele, trecu rapid fasciculul lanternei prin faţa ochilor. Nici o dilatare a pupilelor.

— Traumatism cerebral? întrebă îngrijorat Koenig.

Fata dădu din cap.

— Pare foarte grav, zise ea. Are nevoie urgentă de medic.

Koenig ridică privirea spre Bob Hunter şi acesta, înţelegând întrebarea pe care pilotul nu îndrăznea să o formuleze, scutură din cap.

— Nu putem să facem absolut nimic pentru el atâta timp cât suntem blocaţi aici, comandante. Nu am nici măcar o trusă farmaceutică de urgenţă. Pe a mea am folosit-o deja.

— Dumnezeule mare, doar n-o să-l lăsăm să moară! Are nevoie de îngrijiri medicale!

— Ca şi dumneata, replică Hunter. Ce-ţi mai face braţul?

Pilotul dădu din umeri.

— Mă doare cumplit. Cu siguranţă e rupt, pentru că nu pot să-l mişc.

— Dă-mi voie să ţi-l pun într-o eşarfă, propuse imediat Soraya.

Tânăra femeie îl ajută pe Koenig să-şi scoată cămaşa, apoi smulse cele două mâneci şi le legă una de alta.

În acest timp, Hunter se uita cum ploua în noapte, gândindu-se la problema pe care o avea de rezolvat.

Furtuna avea să crească în intensitate şi ciclonul nu era prea departe. Deci, era inutil să conteze pe un ajutor exterior.

Trebuia, încă o dată, să acţioneze singur.

Or, nu putea să rămână acolo blocat la nesfârşit. Copilotul, ca şi Laconia, era grav rănit. Cei doi aveau să moară curând, dacă nu primeau foarte repede îngrijirile medicale impuse de starea lor.

Exterminatorul se gândi un moment la camionul de care se folosise pentru ambuscadă. Dacă măcar ar mai fi putut să dispună de el! Ar fi avut cel puţin posibilitatea să-i transporte pe toţi pe coastă, până la Puerto Obaldia.

Da, dar ce câştiga cu asta? Câteva ore de traseu epuizant... Laconia şi copilotul ar fi putut să suporte acest drum?

Şi, după ce vor ajunge la Puerto Obaldia, ce se va întâmpla? Oraşul se afla exact pe traiectoria ciclonului. Cum te puteai gândi în aceste condiţii la evacuarea celor doi răniţi?

Totuşi, a ajunge la Puerto Obaldia ar fi fost probabil mai bine decât a aştepta în locul acela... Mai rămânea să găsească un mijloc de transport.

Primul camion era definitiv pierdut. Ei bine, Hunter ştia de unde să-şi procure unul!

Asta însemna o nouă ofensivă, dar de data asta cu două obiective: trebuia să arunce în aer antena-radar şi să fure un camion.

Era clar că misiunea depăşea cu mult cadrul iniţial pe care Brognola îl prezentase lui Hunter. Acum era vorba de o nouă pătrundere în tabăra inamică. O întoarcere în cuibul acelor şerpi veninoşi, care probabil că erau acum furioşi la culme după primul atac al Exterminatorului. Cu siguranţă că toţi supravieţuitorii aşteptau, înarmaţi până în dinţi, cu inima plină de ură şi o dorinţă devastatoare de răzbunare, pentru că omul în combinezon negru îi umilise. Cauzase moartea fraţilor lor, transformase tabăra într-un adevărat infern şi, în plus, îi întinsese lui Spinney o cursă în urma căreia nu mai rămăsese nici un supravieţuitor! Da, toţi oamenii rămaşi în tabăra arabă erau gata să-şi rişte viaţa ca să-l lichideze pe Bob Hunter.

Şi Exterminatorul avea să le acorde această şansă...

Oricum, ăsta era singurul mijloc de a atinge cele două obiective.

*

* *

Ciclonul se manifesta cu furie maximă deasupra Golfului Mexicului, devastând totul în drumul său. Dar aici, pe cerul Golfului Panama, domnea un calm relativ; lanţul de munţi din est reducea puterea vântului. Imediat ce va trece peste crestele Sierrei, Grimaldi ştia că va intra în mijlocul furtunii. Or, Bob Hunter se afla undeva pe flancul oriental al acestor munţi.

Grimaldi se branşase la staţia VORTAC din insula Toboga, imediat după decolarea de la baza Howard. După care, îşi reglase instrumentele de navigaţie şi branşase poziţionarea automată, ca să cunoască permanent distanţa până la staţia din Toboga. Planul său de zbor trecea exact pe deasupra insulei Rey, din Golful Panama, apoi peste Golful San Juan şi apoi puţin la sud

de staţia VOR din La Palma.

La aproximativ şaptezeci de metri de ţărm, reperă o navă uşoară şi văzu un elicopter mare Sea Stallion decolând greoi de pe platformă.

Simţi primele efecte ale furtunii imediat ce survolă uscatul ca să se apropie de lanţul muntos.

Cobra era un aparat mult mai uşor decât Sea Stallion. Rafalele de vânt, din ce în ce mai puternice, îl aruncau dintr-o parte în alta şi îl scuturau ca pe păpuşă de paie. În faţa lui, o masă enormă de nori negri şi ameninţători ascundea complet creasta munţilor. Începu să plouă, picăturile grele răpăind pe cockpitul de plexiglas.

Când ajunse la şaizeci de kilometri de Sierra, Grimaldi branşă sistemul de comunicaţii radio, dar aşteptă ca mai întâi să treacă peste vârful munţilor înainte de a lansa un apel. Căci Hunter se afla pe flancul oriental, iar masa muntoasă ar fi oprit mai mult ca sigur undele radio.

Cobra se afla încă la treizeci de kilometri de poalele munţilor când masa de nori îl obligă să piardă altitudine şi să zboare doar la cincizeci de metri de sol. Rafalele de vânt legănau puternic aparatul. Din cauza ploii şi a întunericului, Grimaldi nu avea practic nici o vizibilitate şi, dacă nu ar fi dispus de un radar de teren, cu siguranţă că ar fi fost obligat să aterizeze.

Pilotul încasă o scuturătură deosebit de brutală şi blestemă în sinea lui. Ce nebunie îl împinsese să întreprindă o misiune pe care chiar militarii o considerau imposibilă? Cum se putuse crede mai competent decât acei oameni de o mie de ori mai bine antrenaţi decât el?

Mai competent sau mai curajos?

Nu, nu mai curajos. Doar puţin mai temerar şi mai dispus să rişte...

Toate astea pentru un singur motiv: zbura în ajutorul camaradului său.

Un sentiment pe care orice soldat îl cunoaşte foarte bine: „Ce importanţă mai au riscurile, chiar nesăbuite, când trebuie să salvezi un camarad? Moartea însăşi nu mai are nici o importanţă!”

Or, Bob Hunter era mai mult decât un camarad. Era un prieten.

Grimaldi continua să înainteze prin întuneric şi furtună.

CAPITOLUL XXII

Mai întâi, Hunter îşi verifică armele. Auto-Mag 44 şi Beretta 9 mm echipată cu surdină luaseră umezeală. Le demontă cu conştiinciozitate, ca să şteargă fiecare piesă, după care le unse: ţeava, culasa, resortul trăgaciului... Apoi le montă la loc, verifică supleţea mecanismului, gresă magazia şi încărcătoarele.

După care veni rândul Stoner-ului. Hunter scoase toate gloanţele din încărcătoarele suplimentare şi le grupă în magazie. Conţinea cinci încărcătoare de treizeci de gloanţe: o sută cincizeci de proiectile mortale!

Sfârşi cu cele două puşti de asalt AK-47. Pe armele ruseşti se putea citi: *Automat Kalashnikov Modification NII.* Arma AK-47 era una dintre cele mai bune puşti de asalt folosite la ora actuală. După ce că furnizau tuturor ţărilor satelit, ruşii ajutau un număr important de alte ţări să fabrice această armă, şi în lume erau peste treizeci şi cinci de milioane de arme de acest fel.

Puşca de asalt AK-47 era prevăzută pentru încărcătoare de treizeci de cartuşe de 7.62 şi mitralia în ritm de opt sute de proiectile pe minut. Da, o jucărie foarte periculoasă, dar care avea unele inconveniente, şi Hunter le cunoştea. Contrar armelor automate americane, puşca AK-47 nu avea sistem de blocare automată când venea ultimul cartuş din încărcător. Se oprea, pur şi simplu, astfel încât trăgătorul trebuia mai mult sau mai puţin să ţină cont de gloanţele care îi mai rămăseseră, ca să scoată alt încărcător la timp, pentru a nu fi luat pe nepregătite.

Hunter demontă cele două puşti de asalt cu tot atâta grijă cum făcuse cu armele lui. Gresă toate piesele şi le echipă cu încărcătoarele pe care le recuperase de la inamic.

Apoi numără grenadele, separând pe cele cu fragmentare de cele incendiare, ca să le poală scoate mai repede.

Avu nevoie de mai bine de o oră ca să verifice toate armele, deşi lucră cât putu de repede.

În realitate, nu dispunea de mare lucru, ca să se măsoare cu cel puţin douăzeci de terorişti arabi. Desigur, eliminase deja cam jumătate, şi în mod definitiv... dar mai rămăseseră cel puţin douăzeci sau douăzeci şi cinci şi...

Hunter era foarte conştient de riscul imens la care se expunea. Avea şanse de supravieţuire? În orice caz, erau foarte mici, ca să nu spună nule.

Dar degeaba se gândise, nu găsise nici o soluţie ca să-i ia pe rebeli prin surprindere. Timpul era scurt şi condiţiile deosebit de dramatice. Nu se putea gândi decât la un atac direct.

Iar Bob Hunter va trebui să înfrunte mai mult de douăzeci de terorişti înarmaţi până în dinţi şi însufleţiţi de o ură răzbunătoare, fanatică şi sângeroasă...

*

* *

Ca să ajungă pe versantul oriental al munţilor, Grimaldi fu nevoit să folosească trecătorile la altitudine mică. Nu se putea lansa în masa imensă de nori negri care acopereau crestele. Elicopterul Cobra nu era prevăzut pentru zborurile IFR şi nu dispunea deci de instrumentele de navigaţie necesare.

Între stâncile înguste, vântul forma vârtejuri şi scutura micul aparat cu mare violenţă.

Grimaldi avea mâinile crispate pe levierele de comandă şi picioarele acţionau tot timpul pedalele. În faţa lui, vizibilitatea era dacă nu nulă, cel puţin minimă, din cauza ploii care cădea în trombe.

Din cauza mâinilor înţepenite pe leviere, avea dureri în antebraţe, dar se străduia să nu se gândească la asta, ca să se concentreze asupra pilotării. Avea fruntea plină de sudoare şi cămaşa udă.

Elicopterul făcea salturi imprevizibile, cabrându-se, plonjând în jos, sărind în turbulenţe. Grimaldi, cu ochii la aparatele de control, se forţa să nu se gândească la presiunile mari la care erau supuse palele de oţel...

După trei sferturi de oră, aparatul ajungea, în sfârşit, pe flancul oriental al lanţului muntos. Aici vântul era şi mai puternic. Elicopterul Cobra îşi croia de bine de rău drum prin furtună. Grimaldi schimbă direcţia spre nord.

Aproape imediat branşă emiţătorul VHF şi începu să lanseze apelul:

— Omul de Piatră I... Omul de Piatră I... aici Omul Zburător G... răspunde, Om de Piatră I...

Apoi repetă fără oboseală acest apel, rugându-se cerului ca Bob Hunter să-i răspundă.

*

* *

Zorii se iveau cu greu prin masa de nori negri care ascundeau cerut.

Bob Hunter ieşi din cabană, cu raniţa la spinare şi Stoner-ul în

mână. În prag, comandantul Koenig şi Soraya se uitau cum se depărtează fără să spună o vorbă. După ce Hunter le explicase ce avea de gând să facă, pilotul exclamase:

— Dumnezeule mare, aş fi preferat să te însoţesc!

Exterminatorul aproape că ajunsese la extremitatea luminişului când răsună bip-ul aparatului său miniaturizat de emisie-recepţie. Hunter luă imediat aparatul de la centură şi îl branşă la timp ca să audă:

— ... *Piatră* I... *răspunde... Om de Piatră* I...

În prima clipă, lui Hunter nu-i veni să creadă. Recunoscuse vocea!

— ... *aici Omul Zburător G... răspunde*, *Om de Piatră* I...

Omul Zburător G! Jack Grimaldi! Hunter n-ar fi avut nevoie de numele de cod ca să identifice vocea prietenului său. Duse microfonul la gură şi zise:

— Aici Omul de Piatră I. Te recepţionez, Om Zburător G... Ce cauţi aici?

Răspunsul îi veni imediat:

— Mă plimbam întâmplător prin zonă. Şi mi-am zis să trec să-ţi dau bonjur... Aprinde puţin lanterna, ca să dau de tine...

Hunter zâmbi. Lanterna! Nu voia să-i pregătească şi ouă cu şuncă!

Scotoci în raniţă şi scoase rapid detectorul de amplasament pe care îl instală la sol.

Vocea lui Grimaldi se auzi aproape imediat:

— Perfect... te văd mare cât soarele, Omule de Piatră I... *sosesc în cinci minute...*

În realitate, după trei minute, Hunter auzi zgomotul motorului, punctat de duduitul înfundat al rotorului. Apoi în aer apăru profilul elicopterului Cobra. Aparatul se deplasă mai întâi în direcţia lui Hunter, se opri câteva clipe deasupra lui, apoi îşi sfârşi coborârea la sol şi ateriză lent.

Grimaldi sări din cockpit fără a mai aştepta oprirea definitivă a rotorului. Hunter veni în întâmpinarea lui.

— Te duc acasă, şefule? zise Grimaldi, zâmbind satisfăcut.

Hunter îl prinse afectuos de umeri, îşi recăpătă repede aerul serios şi răspunse:

— Am trei răniţi în cabana de colo, dintre care doi în stare de inconştienţă. Al treilea are un braţ rupt. Şi mai e cu ei şi o femeie.

Grimaldi zâmbi uluit.

— Ai putea să ne iei pe toţi în libelula ta zburătoare? întrebă

Hunter.

Grimaldi scutură din cap.

— Imposibil! Nu e vorba de greutate, am transportat şi mai mulţi. Dar e vorba de spaţiu. Am loc doar pentru o singură persoană. Iar timpul sus e mizerabil. Ce aveai de gând să faci dacă nu veneam?

Hunter îi explică pe scurt.

— *My God!* exclamă Grimaldi. Drăguţ mod de a te sinucide!

— Dar acum raportul de forţe nu mai este acelaşi, îi atrase atenţia Hunter. Sosirea ta cu elicopterul schimbă totul.

— Uiţi de „jucărioarele" pe care le-am adus cu mine, spuse zâmbind Grimaldi. Nişte chestii grozave: un lansator de rachete antitanc cu un sistem de teleghidare şi tot ce mai trebuie. Îţi place?

— Mda, răspunse Hunter.

— Elicopterul e înarmat până în dinţi, continuă Grimaldi. Am o mulţime de rachete sol-aer. Acum explică-mi cum arată tabăra.

Hunter se lăsă pe vine şi, în noroi, desenă planul taberei cu amplasamentul tuturor clădirilor.

Grimaldi îl urmări cu mare atenţie.

Comandantul Koenig, care văzuse elicopterul aterizând, se apropia de cei doi. Grimaldi ridică uşor capul şi Hunter făcu prezentările:

— Îţi prezint pe comandantul Koenig. Comandante, ţi-l prezint pe Jack Grimaldi.

Ofiţerul se uită la Grimaldi, apoi la elicopterul Cobra. Grimaldi nu purta uniformă.

Cei doi îşi strânseră mâna şi Koenig zise:

— E mai bine să nu întreb sub comanda cui eşti, nu-i aşa?

Grimaldi răspunse ceva, dar fu întrerupt de bip-ul aparatului lui Hunter, care îl scoase imediat.

Dar nici măcar nu avu timp să-l branşeze: cei trei bărbaţi auzeau zgomotul uşor de recunoscut al unui rotor de elicopter.

Grimaldi se întoarse în loc şi scrută cerul, dar Hunter zări primul aparatul, care venea dinspre vest.

— Acolo! strigă el.

Grimaldi vru să se năpustească la aparatul Cobra, dar comandantul Koenig îl opri cu un ordin ferm:

— Nu mişca, bătrâne! E unul de-al nostru!

Grimaldi rămase pe loc, cu ochii ţintă la pasărea enormă care se ivise deasupra luminişului, ca să aterizeze la mai puţin de zece metri de micul elicopter.

Pe lângă marele Sea Stallion, Cobra părea un model la scară redusă.

Imediat ce patinele marelui elicopter atinseră solul, din el săriră doi oameni.

— Ah, ce tipi curajoşi! exclamă Koenig. Eram sigur că nu ne vor lăsa baltă!

Un pilot durduliu alergă spre cei trei bărbaţi şi salută.

Comandantul arătă cabana şi zise:

— Acolo vei găsi doi bărbaţi grav răniţi.

Pilotul strigă ordine coechipierilor săi. Câţiva oameni scoaseră imediat două tărgi din burta aparatului şi le transportară în grabă până la baracă. Soraya ieşi atunci şi ea afară.

Câteva minute mai târziu, o brancardă încărcată cu corpul inert al lui Laconia, înfăşurat într-o cuvertură, apărea în pragul cabanei, urmată imediat de o alta, pe care zăcea copilotul lui Koenig.

Soraya se apropie de Hunter şi de Grimaldi. Acesta o privi cu interes din cap şi până în picioare, dar nu făcu nici un comentariu.

Hunter zise:

— Comandante Koenig, presupun că veţi lua comanda operaţiunilor începând din acest moment.

Ofiţerul dădu din cap, iar Hunter făcu un gest cu mâna în direcţia lui Laconia, care tocmai era îmbarcat la bordul elicopterului Sea Stallion, şi zise:

— Trebuie neapărat ca acest om să ajungă la Washington în cât mai scurt timp. Faceţi cum credeţi că e mai bine, dar transportaţi-l acolo cât mai repede posibil.

Koenig salută milităreşte şi se întoarse spre Soraya.

— Să mergem, miss. Sunt gata de decolare.

Soraya ezită, ca şi cum n-ar fi vrut să plece, şi se uită la Hunter cu o privire imploratoare. Dar acesta îi ordonă pe un ton care nu admitea replică:

— Acum trebuie să pleci cu ei. Asta e singura ta şansă.

Înţelegând că era inutil să insiste, Soraya îl urmă pe Koenig, care alerga deja spre elicopter. Apoi uşa grea se închise în urma lor şi, după două secunde, aparatul enorm se desprinse de la sol.

Descrise un semicerc deasupra luminişului şi se pierdu în cerul negru ca cerneala. Se îndrepta spre vest, departe de ciclon, ca să ajungă la nava de pe care decolase, aflată undeva în Golful Panama.

Hunter atinse uşor braţul lui Grimaldi şi se lăsă din nou pe vine

lângă schiţa făcută în noroi.

— Şi, acum, uite cum vom proceda...

CAPITOLUL XXIII

Hunter luase poziţia trăgătorului, în faţă şi puţin sub Grimaldi. Pilotul ridică elicopterul Cobra de la pământ, aparatul făcu la început un mare arc de cerc deasupra luminişului, apoi, după instrucţiunile lui Hunter, Grimaldi luă direcţia taberei inamice. Ploaia, în rafale, lovea cu duritate cockpitul de plexiglas.

Fostul pilot de vânătoare din Vietnam se străduia să menţină aparatul la altitudine foarte mică, deplasându-se practic la nivelul vârfului copacilor. În curând, apăru drumul de acces spre tabără. Grimaldi reduse viteza elicopterului şi coborî încă puţin, ca să survoleze de foarte aproape câmpul de luptă lăsat în urma lui de Hunter. Camionul zăcea de-a curmezişul drumului. În schimb, toate cadavrele dispăruseră. Elicopterul zbura acum practic la nivelul drumului. Hunter indică cu un mic gest un punct, situat puţin mai departe pe drum.

— Încă vreo sută de metri şi mă laşi jos, zise el în microfon.

Patinele elicopterului Cobra atinseră uşor pământul ud şi, în timp ce rotorul funcţiona în continuare, Hunter sări la sol. Trase apoi raniţa plină de rachete, pe urmă lansatorul de rachete antitanc, precum şi mini-sistemul de teleghidare integrat.

Grimaldi schiţă un zâmbet şi strigă ca să se facă auzit:

— Distruge-i, Bob!

Hunter încercă şi el să zâmbească şi, arătând pistolul cu rachetă luminoasă de la centură, zise:

— Peste zece minute! Observă cerul, trebuie să vezi de aici lumina.

Grimaldi îi răspunse prin semnul victoriei şi Hunter se depărtă de aparat. Puse raniţa la spinare, luă în mâna dreaptă Stoner-ul M63 A1, cu încărcătorul său de o sută cincizeci de cartuşe, şi puse puşca de asalt AK-47 în bandulieră la umăr.

Stătu câteva clipe nemişcat, siluetă impresionantă, terifiantă, insensibilă la vânt şi ploaie, în combinezonul de luptă care se plia pe el ca o a doua piele.

Îşi reechilibră raniţa, strângând puţin cureaua, apoi, fără să mai privească spre Grimaldi, porni cu paşi mari pe drum. În câteva secunde, dispăru în ploaie şi ceaţă.

Mirosul junglei îl asaltă din nou, cu conotaţiile sale de război veşnic. Oare existase vreodată timpul în care oamenii puteau să-şi trăiască liber visele, fără să fie nevoiţi să recurgă la arme ca

să-şi apere condiţia umană?

De altfel, care era această condiţie umană? Chiar merita preţul războiului?

Un război veşnic, reînceput iar şi iar. Da, probabil. Probabil că războiul începuse într-o junglă asemănătoare cu aceea şi marcase începutul speciei umane.

Bob Hunter îşi zise că omul lupta din noaptea timpurilor. Ţelul său era nobil şi îi furnizase identitatea într-o lume dominată de exigenţele belicoase ale supravieţuirii.

Un sălbatic nobil şi romantic, visând în permanenţă o lume mai bună...

Chiar şi atunci când pleca la luptă...

CAPITOLUL XXIV

Hunter stătea întins pe burtă la extremitatea terenului descoperit din faţa taberei inamice. Solul ud nu-l deranja mai mult decât ploaia care cădea continuu. Inspecta cu binoclul tabăra văzută din faţă.

Ar fi preferat să se fofileze în partea din spate a taberei, ca să repereze mai bine baza antenei radar, dar întreaga tabără era pe picior de război şi pe pantele muntelui patrulau santinele.

Poarta mare era păzită de patru oameni. În alte părţi, santinelele se deplasau câte două. Lângă singura baracă încă în picioare, aşteptau două camioane, cu motoarele pornite şi şoferii la volan. Iar Hunter ştia că, la cel mai mic zgomot ciudat, teroriştii înarmaţi vor ţâşni din baracă şi se vor năpusti în camioane ca să gonească spre punctul fierbinte.

OK, inspecţia se terminase, şi nu remarcase nimic care să fie susceptibil să modifice planul tactic iniţial stabilit cu Grimaldi.

În capul său începu numărătoarea inversă.

Exterminatorul se târî câţiva metri în spate, ca să pregătească lansatorul de rachete. Era tot întins la pământ, ascuns în iarba înaltă şi tufişuri, dar avea în faţa lui un câmp de tir foarte clar. Branşă mai întâi sistemul de telecomandă integrat chiar în tubul lansatorului de rachete. Apoi fixă vizorul optic şi făcu conectările electrice, după care apropie vizorul de ochi: imaginea era foarte mărită şi foarte clară.

Puse în tub prima rachetă antitanc. Grimaldi îi adusese cinci „jucărioare mortale”. Pe celelalte patru le aşează lângă el.

Primele sale două ţinte erau camioanele de lângă baracă.

A treia era chiar baraca, a patra construcţia de beton care adăpostea computerele, iar a cincea, marea antenă-radar. Totuşi, în cazul acesteia din urmă, Hunter avea să aştepte să intre în tabără, ca nu cumva să rateze lovitura!

Dar nu avea intenţia să se atingă de cele cinci rachete Scud. Lipsiţi de baza lor informatică, teroriştii nu ar fi putut să lanseze acele păsări aducătoare de moarte şi distrugere.

Dacă se deconectează mecanismul electronic al unei rachete de acest tip, nimic pe lume nu ar fi în stare să o facă să decoleze.

În plus, aceste rachete Scud ruseşti aveau puterea ca, lansate de acolo, să ia muntele cu ele, şi în acelaşi timp pe Grimaldi, elicopterul... şi chiar pe Hunter.

Nu, Exterminatorul trebuia să-şi ţină tirul la distanţă respectabilă de rachetele Scud, altfel şi-ar fi oferit o călătorie directă în cer, fără bilet de întoarcere!

Verifică în vizor fiecare ţintă, determinând punctul de impact precis al încărcăturilor explozive.

Stoner-ul stătea sprijinit de piciorul său stâng şi puşca de asalt Kalaşnikov alături.

Hunter scoase pistolul cu rachetă luminoasă, îl deschise şi îl încărcă cu un cartuş plat. Apoi îl închise şi îl puse pe pământ în faţa lui. După aceea luă lansatorul de rachete, îl fixă bine în umăr, sprijinind vârful vizorului de frunte şi obraz.

Foc! Degetul său apăsă pe trăgaci.

O sferă incandescentă ţâşni din lansator, lăsând în urma ei o dâră subţire de fum.

Hunter apucă imediat Stoner-ul şi trase două rafale scurte asupra celor patru santinele de la poartă. Gloanţele îi surprinseră pe oameni în momentul în care întorceau capul, stupefiaţi.

Proiectilele de 5.56 străpunseră trupurile şi santinelele se prăbuşiră. Hunter le urmări căderea în vizor şi ciurui încă o dată trupurile lor deja inerte.

Puse jos Stoner-ul şi luă pistolul cu rachetă luminoasă. Ridică braţul, ţinând arma dreaptă deasupra lui, şi apăsă pe trăgaci. Un jet de lumină orbitoare ţâşni spre cer şi explodă într-o uriaşă ciupercă stacojie. Hunter ştia că Grimaldi aşteaptă acest semnal. Marele motor al elicopterului Cobra avea să revină la viaţă, iar palele rotorului aveau să lovească aerul din ce în ce mai repede, în timp ce elicopterul de vânătoare se grăbea să intre în luptă.

În tabăra inamică se dezlănţuise panica. Racheta distrusese complet camionul din faţă, iar explozia fusese imediat urmată de răpăitul Stoner-ului în plină acţiune.

Din baracă ţâşniră indivizi furioşi, care se îmbrânceau în fuga lor spre camion. Lucrurile se petreceau aşa cum prevăzuse Hunter.

Lansatorul de rachete trase încă o dată şi pasărea de foc se năpusti să nimicească ţinta, urmată de firicelul ei de fum. Lovi vehiculul direct în parbriz şi îşi continuă drumul până în partea din spate, acum plină de terorişti înarmaţi.

Camionul făcu explozie ca o grenadă.

Fragmente de fier ţâşniră spre cer, în timp ce peretele barăcii era stropit cu sânge şi fâşii de carne. Apoi rezervoarele de benzină ale vehiculului făcură explozie şi flăcări mari portocalii se lansară spre nori, cuprinzând trupurile prăbuşite.

Hunter îşi ţinuse promisiunea: tabăra teroristă era transformată într-un infern demonic.

Dar încă nu terminase.

Ţinti a treia oară, apăsă pe trăgaciul lansatorului de rachete şi urmă o pasăre de foc care făcu explozie în interiorul barăcii.

Ucigaşii ţâşneau din colibe, nu departe de acel loc, iar santinelele aflate în patrulare în interiorul taberei se repeziră spre locul exploziei.

Acum era rândul ţintei patru: construcţia de beton care adăpostea computerele.

Hunter se pregătea să apese pe trăgaci, dar se opri înjurând cu glas tare.

Precedat de duduitul regulat al motorului şi de mişcarea rapidă a palelor, elicopterul Cobra îşi făcuse brusc apariţia şi survola tabăra, trăgând în toate direcţiile cu micul lui tun.

Hunter nu îndrăzni să trimită spre ţintă a patra pasăre de foc. Resturile de fier şi beton proiectate în aer de explozie ar fi putut să lovească elicopterul.

Timp de câteva secunde, uită de propria sa acţiune, urmărind, cu o admiraţie amestecată cu bucurie, cum Grimaldi, ca un nebun al cerului, dansa cu aparatul său deasupra taberei şi făcea cercuri mari ca să poată mitralia în voie. O treabă bună! Teroriştii cădeau ca muştele sub aversa terifiantă de gloanţe, care îi trântea la pământ ca să-i ciopârţească mai bine.

Hunter apucă Stoner-ul. Un arab furios la culme se ivise brusc în spaţiul descoperit şi îndreptase puşca de asalt Kalaşnikov spre elicopter.

Dar ucigaşul dement nu avu timp să tragă. O rafală îl tăie în două, fără să-i lase şansa să înţeleagă ce se întâmplase cu el.

Elicopterul de vânătoare se depărta acum. Era rândul lui Bob Hunter să intre în joc.

Împotriva oricărei aşteptări, un al treilea camion apăru din spatele unui pâlc de copaci din fundul taberei. Hunter îl privi cu atenţie. Şoferul se depărtă, la început lent, de colibe, apoi acceleră în direcţia porţii, vrând parcă să pornească un contraatac surpriză împotriva inamicului care mitralia frontul.

Hunter calculă rapid că vehiculul transporta cel puţin zece-doisprezece oameni înarmaţi. Teroriştii pe care nu-i prevăzuse în estimările sale. În plus, erau prea mulţi ca să accepte o înfruntare deschisă.

Exterminatorul luă din nou lansatorul de rachete, ţinti, puse racheta în tub şi branşă mecanismul de ghidare la distanţă.

Camionul redusese viteza în dreptul porţii, ca să ocolească în primul rând cadavrele santinelelor prăbuşite de-a latul drumului. În vizor, Hunter menţinea crucea de reperaj pe corpul vehiculului, sistemul de teleghidare făcând restul.

Racheta, trăgând după ea micul filament de oţel, ţâşni spre camion, urmărindu-şi ţinta în cele mai mici deplasări, datorită semnalelor electrice pe care le transmitea mecanismul de telecomandă.

Pasărea de foc lovi camionul direct în şasiu, exact sub cabina şoferului.

În ciuda fumului orbitor al exploziei, Hunter văzu camionul prăbuşindu-se pe o parte. Rulouri răsucite ţâşniră în aer, în timp ce camionul era cuprins de flăcări.

Exterminatorul se ridică.

Pe cer apăru un fum de culoare verde: Cobra avea să treacă din nou la atac, ca să-l acopere pe omul în negru, care acum se pregătea să traverseze zona descoperită ca să pătrundă în tabăra inamică.

Cu Stoner-ul în mână, Hunter trecu repede peste cadavrele santinelelor de lângă poartă. Apoi se deplasă prin spatele rămăşiţelor fumegânde ale barăcii, în timp ce Grimaldi, din elicopter, trăgea sistematic peste restul taberei.

CAPITOLUL XXV

Când prima explozie făcuse să se cutremure tabăra, sfâşiind aerul cu zgomotul ei de tunet, Khatib al Sulieman, în coliba sa, aştepta împreună cu Fuad: Ahmad trebuia să-i anunţe când totul va fi gata pentru deturnarea satelitului.

Cei doi se repeziră la uşă, exact la timp ca să vadă camionul cu oamenii înarmaţi transformându-se într-o masă informă de flăcări şi de rămăşiţe proiectate în toate părţile.

Apoi se dezlănţui infernul.

De sub stratul de nori, periculosul elicopter de luptă survola tabăra în cercuri largi, trăgând în tot ce mişca cu micul tun central, făcând în tabără un adevărat masacru. Oamenii se prăbuşeau la pământ, surprinşi în alergare de gloanţele nemiloase, alţii se aruncau cu disperare la adăpost... dar adăposturile erau rare.

Khatib se lipi de peretele colibei, aşteptând trecerea atacului, şi imediat ce elicopterul Cobra se depărtă, alergă ca un nebun până la clădirea din beton, urmat de aproape de Fuad, care era de-a dreptul îngrozit.

Intră în trombă în sala computerelor şi se izbi de Ahmad: teroristul avea arma în mână şi în ochii săi se putea citi o adevărată nebunie sângeroasă.

Khatib îl apucă de braţ.

— Unde te duci, idiotule?

— Să trag cu rachetele Scud!

Khatib îi smulse arma din mână.

— Cretinule! exclamă el. Am nevoie de tine aici! De cât timp mai e nevoie ca să punem mâna pe satelitul ăla blestemat?

— Dă-mi arma înapoi! răcni Ahmad, încercând să scape din mâna lui.

Khatib îl lovi cu palma peste faţă.

— Răspunde la întrebarea mea!

Fuad zise în locul lui:

— Douăzeci de minute. Vom rezista până atunci?

— Nu. Nu putem declanşa semnalele înainte?

Khatib îi dădu drumul lui Ahmad şi se întoarse spre Fuad.

— Spune, da sau nu, le putem declanşa mai devreme?

— Nu. Satelitul nu se va afla în poziţie.

Khatib ezită o clipă, apoi izbucni:

— Cu atât mai rău! Lansează imediat semnalele! Grăbeşte-te!

Fuad dădu din umeri şi se apropie de consola de comandă.

Khatib se întoarse spre Ahmad, dar teroristul dispăruse, cu armă cu tot!

Revoluţionar fanatic, nu ştiuse să reziste la chemarea sângelui şi a luptei.

*

* *

Exterminatorul nu era chiar în al nouălea cer: rebelii supravieţuitori erau mult mai mulţi decât scontase el.

Doi apărură brusc în dreapta sa, imediat ce intră pe poartă. Îi zări în raza vizuală periferică şi, din reflex, trase cu Stoner-ul în semicerc. La dreapta nu mai mişca acum nimic.

Puţin mai departe, pe stânga, Hunter auzi apoi răpăitul unei puşti de asalt AK-47. Dar Hunter se aruncase deja pe burtă în noroi şi riposta sa străpungea aerul.

Apoi, prin perdeaua de ploaie, zări ţeava unei puşti de asalt ieşită pe fereastra unei colibe. Scoase o grenadă cu fragmentare şi, cu un gest rapid, trase siguranţa şi o aruncă pe fereastra deschisă. Exterminatorul era deja departe când coliba sări în aer. Acum avea în faţă construcţia de beton unde se aflau computerele.

Dacă distrugea creierul antenei-radar, aceasta nu ar mai fi emis niciodată semnalele ca să deturneze satelitul.

Din păcate, construcţia nu putea să sară în aer în acel moment...

Un arab scurt şi solid, ţinând cu amândouă mâinile o puşcă AK-47, venea la atac, cu o lumină sadică în privire.

Stoner-ul trase un glonţ, apoi încărcătorul căzu gol!

În mai puţin de o fracţiune de secundă, Hunter apucase Auto-Mag-ul, şi proiectilul enorm de oţel pătrunse în pieptul rebelului sângeros, care se arcui pe spate, înainte de a se prăbuşi la pământ. Ahmad gonea acum spre eternitate!

Focul puştilor de asalt sporea în intensitate. Hunter se aruncă la adăpost, în spatele construcţiei de beton, şi trase o nouă rachetă luminoasă. Elicopterul Cobra apăru imediat, mitraliind tabăra şi forţându-i pe teroriştii să se pună la adăpost. Apoi, brusc, micul aparat făcu un plonjon acrobatic, ca să atingă pământul exact în faţa uneia dintre colibele rămase în picioare.

Hunter alerga deja spre elicopter. Deschise brusc uşa dinspre scaunul trăgătorului şi se aruncă în interior. Încă nu urcase de tot când Grimaldi ridica de la sol Cobra, împuşcăturile reîncepură

după câteva clipe, ca să acopere retragerea aparatului, apoi elicopterul se ridică precum o săgeată spre cer, ajungând la stratul protector de nori.

CAPITOLUL XXVI

Luptând cu vântul, Grimaldi depărtă Cobra de platou şi de tabăra blestemată, plină acum de cadavre, de ruine şi de muribunzi.

Hunter distrusese practic inamicul şi, chiar dacă mai rămăseseră în viaţă câţiva terorişti, acum nu mai puteau să facă nimic.

Pilotul zâmbi satisfăcut şi branşă microfonul.

— Ce facem, şefule, ne întoarcem acasă? strigă el.

Răspunsul lui Hunter îl surprinse.

— Nu, ne întoarcem în tabără! N-am terminat treaba.

*

* *

În tabăra arabă, ploaia cădea în averse, spălând sângele cadavrelor şi răniţilor prăbuşiţi în noroiul care, treptat, căpăta o ciudată nuanţă roşiatică.

Puţinii supravieţuitori, complet năuciţi, îşi numărau în tăcere morţii şi pierderile.

După nebunia furioasă a luptei, calmul părea insolit, tulburat doar de gemetele intermitente ale muribunzilor şi de zgomotul ploii.

Mohammed Shahadeh traversa tabăra. Deodată se opri, trăgând cu urechea. Pe cer răsuna un zgomot foarte slab. Înţelese aproape imediat: o luă la fugă, strigând din toate puterile:

— Se întorc, fraţilor! Se întorc!

*

* *

Hunter branşă microfonul.

— Ţinta nr. 1 este antena, zise el cu o voce încordată. Ţinta nr. 2 este construcţia de beton care adăposteşte instalaţiile de comandă. S-a înţeles?

— S-a marcat! replică Grimaldi.

— Rămânem la ţinta nr. 1 atâta timp cât nu este complet distrusă.

Din locul trăgătorului, Hunter se străduia să străpungă cu privirea perdeaua de ploaie.

*

* *

În sala computerelor, Fuad era lac de năduşeală. Khatib, aflat în coasta lui, nu-i lăsa nici o clipă de răgaz, forţându-l să lucreze mai repede.

— Gata, gata! se răsti Fuad. Mai am nevoie de treizeci de secunde.

Apoi ridică brusc capul şi adăugă:

— Şi vei putea să declanşezi semnalele chiar tu, frate!

*

* *

Hunter avea mâna pe declanşatorul micului tun. În spatele lui, Grimaldi părea încordat, controlând cu mâinile crispate manetele de comandă, fără să-şi ia ochii de la aparatele de control. Trase maneta gazului şi aparatul acceleră, apoi poziţia sa în zbor se schimbă: venea uşor cu botul în jos.

Ieşi din nori în apropierea taberei arabe, ca o pasăre preistorică monstruoasă, dar ciocul şi coada scoteau foc şi fulgere...

*

* *

— Gata! strigă Fuad, sărind de pe scaun. Suntem gata!

Khatib îl dădu cu brutalitate la o parte pe locotenentul său şi se aşeză în locul lui, în faţa consolei de comandă.

— Arată-mi! ordonă el.

Fuad se aplecă peste umărul lui.

— Uite tastele care declanşează secvenţele, îi explică el cu o voce emoţionată. Aici e tasta 1, care va face să apară pe ecran prima secvenţă. Şi aici tasta 2, care va aduce a doua secvenţă. Iar aici tasta 3. Când vei apăsa pe ea, atunci...

— Ştiu! răcni cu sălbăticie Khatib. Şi acum, Fuad, lasă-mă singur. Fă ce vrei cu rachetele lui Spinney. Trage cu ele asupra canalului, nu-mi pasă... Destinul meu e aici! Voi fi primul om care a deturnat un satelit...

*

* *

Apropiindu-se de tabără, Hunter reperă în vizorul tunului siluete care fugeau în toate direcţiile. Era clar că avea ţinte suficiente. Mai întâi un ucigaş, cu un genunchi în pământ, care ţinea arma îndreptată spre elicopter, apoi alţi doi, lângă una dintre colibe, unul în genunchi, celălalt în picioare, dar amândoi ţintind cu armele lor elicopterul Cobra. În sfârşit, în stânga, un grup de patru rebeli: trei trăgeau, al patrulea agita puşca de asalt, urlând ca un isteric.

Hunter schimbă poziţia tunului, menţinând ţintele în centrul vizorului. Apoi trase piedica şi tunul ieşi sub bordul elicopterului, trăgând cu furie. Ţintele cădeau ca muştele sub ploaia mortală de gloanţe şi corpurile teroriştilor se prăbuşeau în noroi, fiind şi mai mult ciuruite de focul constant al Exterminatorului. O ploaie de moarte! O ploaie de sânge şi devastare! O ploaie care îl lovi pe Fuad la numai câţiva metri de clădirea de beton, doar cu câteva secunde mai înainte de a lansa rachetele Scud asupra Canalului Panama. Fuad se prăbuşi într-o băltoacă de sânge, în timp ce măruntaiele i se împrăştiau în noroi.

Elicopterul se îndrepta acum spre antena cea mare. Grimaldi branşase selectorul automat de ţintă, al cărui beculeţ roşu pâlpâia pe tabloul de control.

— Gata! strigă Hunter în microfon.

Grimaldi apăsă pe buton. Două rachete aer-sol ţâşniră de sub elicopter, din partea dreaptă, în timp ce beculeţul roşu, tot aprins, încetase să mai pâlpâie.

Şi Hunter zări, sub cockpitul din plexiglas, două dâre monstruoase de foc care se deplasau în faţa aparatului.

*

* *

În sala computerelor, Khatib al Sulieman tocmai apăsase pe tasta 2 şi privea la secvenţa a doua care se forma pe ecran.

Nerăbdător, apropie mâna de tasta 3...

*

* *

Primele două rachete loviră cablurile care menţineau antena. Grimaldi întoarse elicopterul pentru o nouă linie de tir.

— Ţinteşte baza! strigă Hunter în microfon.

Grimaldi lăsă în jos botul aparatului cu câteva grade, ca să-l plaseze pe traiectoria bazei, şi branşă selectorul automat al ţintei.

Din nou, două rachete sol-aer ţâşniră cu mare zgomot în faţa elicopterului Cobra.

*

* *

A doua secvenţă tocmai dispăruse de pe ecranul de control.

Cu un strigăt de jubilare, Khatib apăsă cu degetul pe tasta 3.

*

* *

Cele două rachete explodară în centrul bazei, provocând un adevărat vacarm, distrugând antena şi suportul ci aruncând

fragmente de beton şi de metal pe o rază de douăzeci de metri.

*
* *

În faţa lui Khatib, ecranul deveni deodată alb. Şeful apăsă din nou frenetic pe tasta 3.

Se uita fix la ecranul alb. Nu-i venea să creadă.

Apoi, după o fracţiune de secundă, zgomotul asurzitor al exploziei răsună în camera computerelor.

Palestinianul înţelese imediat.

Cu un răcnet de furie, teroristul sări de pe scaun, lovi cu pumnul în ecranul alb şi se năpusti spre uşă, luând în trecere arma lui Fuad.

*
* *

— Ţinta 2? întrebă Grimaldi.

— Exact, răspunse Hunter în microfon. Ţinta 2.

Elicopterul traversă încă o dată tabăra. În trecere, Hunter durui cu minitunul câţiva terorişti supravieţuitori, răspândiţi ici şi colo. Apoi văzu silueta în uniformă militară ieşind din clădirea de beton. Îl luă în vizor şi trase, dar nu nimeri ţinta. Atâta pagubă! Acum trebuia să expedieze rachetele.

Apăsă cu degetul pe butonul declanşator... Două rachete gemene, ţâşnind de data asta din partea stângă a elicopterului Cobra, goniră spre ţintă. Şi, cât ai clipi, silueta în haine militare fu măturată de uraganul care devastă clădirea de beton brusc dezintegrată.

Elicopterul se ridică brusc spre cer, deviind de la direcţia iniţială.

— Acum ne întoarcem acasă, şefule? întrebă încă o dată Grimaldi.

Hunter schiţă un zâmbet şi răspunse:

— Da, acasă!

CAPITOLUL XXVII

— Am avut baftă, explică Hunter cu un zâmbet relaxat. Am luat-o din loc exact înainte de sosirea ciclonului.

Se sprijini de speteaza fotoliului din sala de operaţiuni a fermei Omului de Piatră şi continuă:

— Grimaldi m-a dus până la baza Howard, iar acolo, puteţi să mă credeţi sau nu, am găsit-o pe Soraya care ne aştepta!

Toţi erau adunaţi în jurul lui: Hal Brognola, Rosario Blancanales, Gadgets Schwarz, Leo Turin, Carl Lyons şi Rose d'Avril, firește, ocupând locul de onoare, lângă Hunter, cu o mână aşezată pe braţul lui.

— Medicii sunt destul de optimişti în privinţa lui Laconia, le spuse Brognola.

— Cu atât mai bine, răspunse Hunter. Bietul de el a trecut prin clipe groaznice!

Şeful federal vorbi din nou:

— Cine ştie unde naiba e Jack Grimaldi?

— Eu n-am habar, răspunse Hunter. L-am lăsat cu Soraya la baza Howard, când am primit mesajul să mă întorc cât mai repede posibil.

Rose d'Avril zâmbi cu maliţie.

— Dacă vreţi să ştiţi, zise ea, am primit mai adineauri o telegramă de la Jack, de la un hotel de pe coasta mexicană. Spune că va lipsi câteva zile pe motiv de... lună de miere! Bravo lui!

Toată lumea izbucni în râs, apoi Hunter se adresă din nou lui Brognola:

— Cam când ar fi următoarea misiune?

— Mai curând decât îţi închipui, răspunse oftând funcţionarul, scoţând din servietă un dosar gros de culoare maro.

— Mi-ai cerut să mă întorc ca să-mi explici despre ce e vorba, Hal?

Patronul agenţiei federale dădu din cap şi răspunse:

— Da, nu avem timp de pierdut...

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....6
CAPITOLUL III.....12
CAPITOLUL IV.....15
CAPITOLUL V.....19
CAPITOLUL VI.....24
CAPITOLUL VII.....28
CAPITOLUL VIII.....30
CAPITOLUL IX.....34
CAPITOLUL X.....44
CAPITOLUL XI.....47
CAPITOLUL XII.....50
CAPITOLUL XIII.....55
CAPITOLUL XIV.....58
CAPITOLUL XV.....64
CAPITOLUL XVI.....70
CAPITOLUL XVII.....74
CAPITOLUL XVIII.....78
CAPITOLUL XIX.....82

CAPITOLUL XX....86
CAPITOLUL XXI....89
CAPITOLUL XXII....92
CAPITOLUL XXIII....98
CAPITOLUL XXIV....100
CAPITOLUL XXV....104
CAPITOLUL XXVI....107
CAPITOLUL XXVII....111
CUPRINS....112

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Era timpul să reflecteze metodic asupra situaţiei.

Mai întâi datele problemei:

a) Tabăra era înconjurată de un gard metalic, păzit pe tot perimetrul de cel puţin o duzină de santinele.

b) Teroriştii arabi număraţi până în acel moment erau cel puţin cincizeci. Cei care făceau de pază erau înarmaţi cu puşti de asalt AK-47 şi probabil că n-ar fi pierdut şansa de a se folosi de ele, dacă ar fi avut ocazia.

Urma analiza:

Ar fi fost imposibil pentru un singur om să declanşeze o ofensivă împotriva unei tabere atât de bine înarmate. Şi, lăsând la o parte ofensiva, cum ar fi putut să pătrundă în tabără, să-l recupereze pe sărmanul om grav rănit, aproape agonizând şi să fugă cu el pentru a-l pune la adăpost? Ar fi fost o operaţiune sinucigaşă şi în acelaşi timp stupidă. Lui Hunter nu-i plăceau vitejiile gratuite sau riscurile inutile. Hunter ştia ce înseamnă să-ţi asumi un risc. Exterminatorul se expusese riscurilor pe toată durata campaniei sângeroase împotriva Mafiei, dar fuseseră riscuri calculate. Probabilitatea de eşec era redusă la minim datorită unei analize clare a slăbiciunilor apărării inamice. Astăzi însă operaţiunea părea pierdută dinainte…

6 420209 001334

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA

ISBN 973-9127-91-1 Lei 23.000